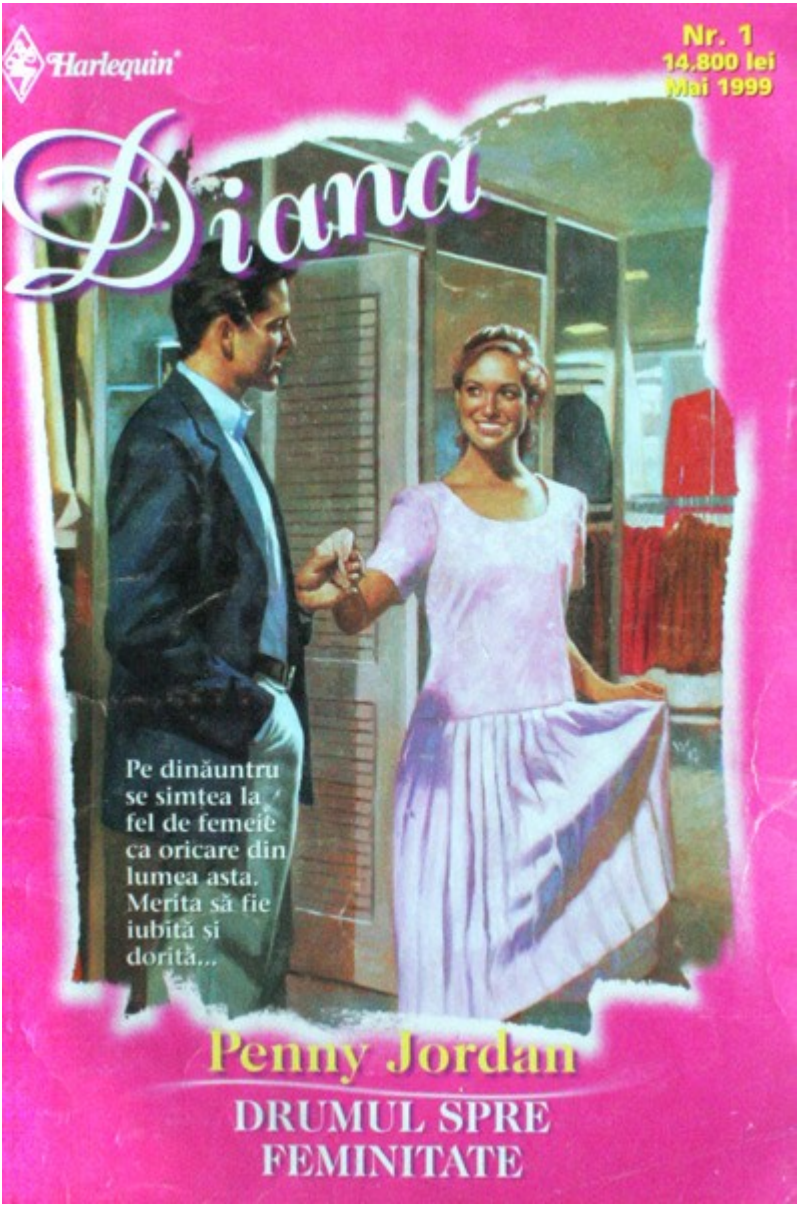
Harlequin
Nr. 1
14,800 lei
Mai 1999
Diana
Pe dinăuntru se simtea la fel de femeie ca oricare din lumea asta. Merita să fie iubită și dorită...
Penny Jordan
DRUMUL SPRE FEMINITATE

Penny Jordan

E adevărat că purta blugi şi poate că nici munca ei nu era prea feminină, dar pe dinăuntru... Pe dinăuntru se simţea la fel de femeie ca oricare din lumea asta. Merita să fie iubită şi dorită şi avea de gând să dovedească lucrul acesta.

Jake se întrebă dacă mai era întreg la minte. Ştiind ce simţea pentru ea, era fără îndoială curată nebunie să o aducă pe Luciana într-un loc unde era obligat să privească metamorfoza ei de la crisalidă la fluture...

Capitolul 1

— Şi Lucianna unde e? încearcă cumva să readucă la viaţă vreun hârb de maşină?

Janey Stewart îi zâmbi celui mai bun prieten al soţului ei. Se aflau toţi trei la masă, savurând cele preparate de Janey pentru cină.

— Nu, Jake. În seara asta nu, îi zise ea, dându-i astfel un răspuns la întrebarea despre cumnata ei, care era, în acelaşi timp, cel mai tânăr membru al familiei şi unica fată.

Lucianna se născuse după ce mama sa adusese deja pe lume patru fii şi crescuse fiind tratată de tatăl şi de fraţii ei aproape ca un băiat. Aceasta şi ca urmare a faptului că, în mod tragic, mama ei murise când Lucianna avea numai un an şi jumătate, fiind răpusă de o formă rară şi extrem de violentă de pneumonie virală.

— E în oraş, adăugă ea în continuare, observând sprânceana lui ridicată întrebător. Îşi ia la revedere de la John.

— Îşi ia la revedere... Aşadar *marea iubire* a luat sfârşit?

— Nu tocmai. John o să lucreze în Canada trei luni. Bănuiesc că Lucianna spera că, înainte de a pleca, el va veni cu o propunere care să facă relaţia lor mai stabilă.

— Pe naiba, răspunse David, soţul lui Janey şi fratele cel mai mare al Luciannei. El era cel care conducea acum ferma unde crescuseră Lucianna şi ceilalţi fraţi Stewart şi unde ea locuia încă. Nu o să-şi găsească niciodată un bărbat cât timp umblă îmbrăcată în pantalonii ăia vechi şi lălâi.

— Nu e numai vina ei, David, îl întrerupse Janey cu blândeţe. Tu şi ceilalţi n-aţi prea încurajat-o să fie feminină! Şi în plus, ai avut o contribuţie importantă la a-i băga în sperieţi pe pretendenţi, adăugă ea încetişor.

— Dacă te referi la faptul că am dat de înţeles că Lucianna nu va împărţi acelaşi pat cu un bărbat decât cu preţul unui inel de nuntă, ce e rău în asta?

— Nimic, încuviinţă Janey.

Apoi adăugă sec:

— Dar îmi aduc aminte că te-ai muncit din greu să mă convingi pe mine că ar trebui să ne mutăm împreună înainte de a ne căsători!

— Asta a fost altceva, îi răspunse David cu fermitate.

— Sper ca relaţia Luciannei cu John să meargă, continuă Janey îngrijorată. La urma urmei, are douăzeci şi doi de ani acum, nu mai e o adolescentă.

— Nicio relaţie nu o să-i meargă cât timp se va comporta ca un băieţoi, spuse David pe un ton categoric. Poate reuşeşti tu să-i dai o sugestie, Janey, să-i arăţi calea cea bună.

— Am încercat, începu Janey ridicând uşor din umeri. Cred că are nevoie de cineva care să-i arate, nu să-i spună, cineva care să-i trezească încrederea în ea ca femeie.

Se opri şi zâmbi cu subînţeles către cel mai bun prieten al soţului său.

— Cineva ca tine, Jake, îi spuse ea.

— Jake? zise David, izbucnind într-un hohot de râs. Jake nu s-ar uita niciodată la una ca Lucianna, după ce atâtea femei au alergat după el. Aminteşte-ţi manechinul italian cu care ieşeai, Jake, şi tipa de la banca din New York.

— Hm… Iar tu te-ai însurat cu mine, mulţumesc mult, îi aminti Janey soţului ei cu un ton ironic. Poate nu eşti persoana potrivită, Jake, dar are nevoie de ajutor de la cineva, altfel mi-e tare teamă că îl va pierde pe John şi o să sufere groaznic.

— Tipul ăsta chiar înseamnă aşa de mult pentru ea? se încruntă Jake, sprâncenele întunecate unindu-i-se deasupra ochilor de un albastru-cenuşiu deosebit de intens şi de limpede, care contrastau cu pielea lui măslinie moştenită de la bunica italiancă.

Înălţimea şi umerii laţi le moştenise în schimb de la rudele din partea tatălui. Unchiul de la care primise ferma şi conacul aflate în apropiere de ferma familiei Stewart avusese o statură la fel de impresionantă.

— Mi-e teamă că da, îi răspunse Janey încetişor. Are nevoie de ajutor, Jake, adăugă ea. Chiar dacă ea e ultimul om care ar recunoaşte-o!

— Mai ales în faţa mea, concluzionă Jake în locul ei.

— Mda, s-ar zice că ai un talent deosebit să o faci să se burzuluiască.

Când ceasul din hol bătu ora exactă, Janey încetă brusc să mai zâmbească, încruntându-se uşor.

— Avionul lui John pleacă peste o jumătate de oră şi după asta Lucianna se întoarce acasă.

— Şi o să vrea un umăr pe care să plângă? o întrebă Jake.

— Luce nu plânge niciodată, îi răspunse David. Nu e genul.

— Chiar trebuie să plec, spuse Jake zâmbindu-i de peste masă şi mulţumindu-i pentru cină. Aştept câteva

faxuri.

— Încă o afacere de milioane de lire, îl întrerupse David zâmbind. Trebuie să ai grijă, Jake, altfel vei fi multimilionar la patruzeci de ani şi toate femeile dornice de căpătuială din zonă vor fi pe urmele tale…

— N-o să fiu niciodată multimilionar cât timp trebuie să finanţez moşia, îi spuse Jake cu sinceritate.

— Ce te-ai fi făcut dacă ai fi moştenit-o şi n-ai fi dispus de banii câştigaţi din vânzarea de acţiuni? îl întrebă David.

— Nu ştiu. Probabil că ar fi trebuit s-o vând. Să sperăm că într-o bună zi nu voi mai fi nevoit s-o finanţez. Pădurile pe care le-am plantat vor aduce ceva profit la maturitate pe lângă veniturile de la fermă şi subvenţiile.

— Ar fi fost o ruşine să trebuiască s-o vinzi, îi spuse Janey. La urma urmelor, moşia e proprietatea familiei de aproape două sute de ani.

— Da, ştiu.

— E timpul să te gândeşti să asiguri următoarea generaţie Carlisle dacă intenţionezi să o păstrezi în familie, îl tachină David. Nu întinereşti, să ştii. Anul ăsta împlineşti treizeci şi patru de ani?

— Treizeci şi doi, îi răspunse Jake sec. Sunt cu un an mai mare decât tine şi asta îmi aminteşte… N-a fost cumva ziua Luciannei săptămâna trecută?

— Ba da, încuviinţă Janey.

Apoi adăugă:

— Cred că spera să primească un inel de logodnă de la John înainte ca el să plece în Canada.

— Cum îi merg afacerile? o întrebă Jake, fără să-i dea niciun răspuns la comentariile despre speranţele spulberate ale Luciannei.

— Ei, îşi formează încet-încet o clientelă fidelă, îi răspunse cu prudenţă Janey. În special femei, care preferă să-şi ducă maşina în service tot la o femeie…

— Are încă datorii mari la bancă, spuse David fără ocolişuri. Niciun bărbat normal nu îşi lasă maşina în service la o femeie. Am încercat să-i spunem asta, da' parcă ascultă? Nici vorbă. Locuieşte în continuare aici, nu a câştigat destul ca să-şi poată închiria o locuinţă, aşa cum se gândise la început…

— Eşti foarte nedrept, David, îl critică Janey cu blândeţe. Că tot veni vorba, Lucianna este în mare parte ceea ce tatăl tău şi voi ceilalţi aţi făcut din ea. Biata fată, niciodată nu i s-a acordat vreo şansă să-şi dezvăluie feminitatea!

2

— Deci John a plecat cu bine? o întrebă Janey cu prudenţă pe Lucianna…

Erau amândouă în bucătărie, Janey cocea prăjituri, iar Lucianna era cufundată în calcule.

— Nu te-am auzit când ai venit aseară, insistă Janey când Lucianna termină de adunat coloana de cifre la care lucra.

— Am ajuns mai târziu decât aş fi crezut, încuviinţă Lucianna încetişor, fără să-şi ridice privirea. Nu voia să recunoască în faţa cumnatei sale că după plecarea lui John se simţise atât de deprimată încât, în loc să vină direct acasă, rătăcise fără ţintă prin aeroport. Sărutul pe care i-l dăduse John pe frunte fusese scurt, aproape frăţesc. În plus, el răspunsese rapid, nerăbdător, la primul apel care îi anunţa zborul.

— Poate că atunci când se va întoarce acasă, John îşi va da seama cât de mult i-ai lipsit, o consolă Janey.

Lucianna se simţi brusc copleşită. Ce sens avea să se prefacă faţă de ceilalţi când nici faţă de ea însăşi nu se mai putea preface? Scutură din cap cu tristeţe, refuzând să fie consolată.

Îl cunoscuse pe John cu şase luni în urmă, când maşina lui se stricase, lăsându-l izolat la câţiva kilometri de ferma unde crescuse Lucianna şi unde locuia acum împreună cu fratele ei, David, şi cu soţia acestuia, Janey.

Ea trecuse întâmplător cu maşina pe acolo şi, dându-şi seama de situaţie, oprise şi se oferise să-l ajute. Găsi rapid problema şi îl asigură că o va înlătura în scurt timp.

Învăţase de mică să repare motoare, la fermă. Acolo, dacă un echipament nu funcţiona, se pierdeau bani grei şi de aceea toţi membrii familiei Stewart ştiau să pună pe picioare un tractor stricat. Lucianna îi depăşise însă pe toţi, fiind în stare să găsească defecţiunile chiar înaintea fraţilor ei mai mari.

Acest talent s-a dovedit util în adolescenţă, când fratele ei Lewis a început să fie interesat de maşini. Lucianna le-a fost de un real folos lui Lewis şi prietenilor lui, ajutându-i să şi le repare.

Fiind cel mai tânăr membru al familiei şi având şi handicapul de a fi fată, Lucianna crescuse conştientă că trebuie să găsească o cale de a compensa faptul că nu era băiat.

Nefiind sigură ce vrea să facă după terminarea şcolii, a continuat să-şi vadă de treburile ei la fermă şi, treptat, a ajuns să se ocupe nu numai de întreţinerea utilajelor de la fermă, ci şi a maşinilor unora dintre prietenii fraţilor săi. Astfel că repararea maşinilor deveni în mod natural din hobby un mijloc de existenţă.

La început, ambiţia el fu să lucreze numai cu modele de lux, dar toţi distribuitorii pe care îi abordase în ideea unei ucenicii îi râseseră în faţă numai la gândul unei femei-mecanic. Astfel, tatăl ei fu cel care îi sugeră, în cele din urmă, să folosească unul din spaţiile neutilizate de la fermă pentru a începe o afacere pe cont propriu.

John fusese la început şocat, iar apoi puţin ruşinat de felul în care Lucianna îşi câştiga existenţa, considerându-l

„nefeminin”.

După o primă întâlnire cu John urmă o alta, apoi începură să se vadă săptămânal. Fără însă declaraţiile de dragoste şi angajamentul pe termen lung la care ea sperase.

— *Ce nu e în regulă cu mine,* Janey? De ce nu-l pot face pe John să-şi dea seama cât de bine ne-ar fi împreună?

Lucianna stătea cu spatele la uşă şi, în timp ce ea vorbea, David şi Jake intrară în bucătărie, exact la timp ca să audă întrebarea pusă cu voce scăzută.

Jake fu cel care rupse tăcerea penibilă ce se lăsase:

— Probabil pentru că el nu e un motor cu ardere, iar relaţiile dintre oameni necesită mai multă pricepere decât cea pe care ai putea s-o capeţi la un curs de mecanică.

Vocea familiară, tăioasă ca un brici, o făcu pe Lucianna să se întoarcă, cu obrajii roşii şi ochii verzi scânteind de mânie. Felul în care îşi pieptăna părul lung, ondulat natural, îi scotea în evidenţă pometii înalţi şi bărbia fermă. Spuse pe un ton tăios:

— Cine te-a întrebat pe tine? Aceasta e o conversaţie personală şi dacă aş fi vrut să ştiu părerea ta, deşi nu cred că mă va interesa vreodată, ţi-aş fi cerut-o.

Ea şi Jake nu se prea înţeleseseră niciodată. Încă de când era mică îl antipatizase şi îi displăcuse prezenţa lui în viaţa lor şi influenţa pe care el părea s-o exercite nu numai asupra fraţilor, ci şi asupra tatălui ei. În ciuda faptului că el era doar cu un an mai în vârstă decât fratele ei cel mai mare, observase întotdeauna la Jake ceva care îl făcea diferit de ceilalţi, o anumită maturitate, ceva ce Lucianna nu putuse să definească atunci, dar care o scotea din sărite.

Jake fusese cel care o convinsese pe mătuşa ei să-i cumpere rochia aia stupidă, când a împlinit treisprezece ani, aia cu volane roz şi eşarfă, care îi făcuse pe toţi băieţii să râdă în hohote. Ulterior, eşarfa o folosise pentru a lega

roţile unui şasiu.

— Dar tocmai ai făcut-o, îi aminti Jake, deloc tulburat de accesul ei de furie.

— Nu vorbeam *cu tine,* vorbeam cu Janey, răspunse Lucianna laconic.

— Probabil Janey are un suflet prea bun ca să-ţi răspundă cinstit şi să-ţi spună adevărul.

Lucianna îl săgetă cu privirea.

— Ce adevăr? Ce vrei să spui?

— Ai întrebat ce nu e în regulă cu tine şi de ce John nu vrea să vă logodiţi, îi aminti Jake cu indiferenţă. Hai să-ţi spun eu, bine? John e bărbat, nu e unul cine ştie ce, e adevărat, dar totuşi e bărbat… Şi, ca toţi oamenii normali, îşi doreşte să aibă lângă el o femeie adevărată. Printre altele, o femeie ştie că şoaptele pe care vrea să le audă un bărbat de la iubita lui nu au nicio legătură cu ultimele detalii tehnice ale unui nou tip de motor. Dă-mi mâna ta, îi porunci el, aplecându-se în faţă şi apucând mâna stângă a Luciannei înainte ca ea să protesteze.

Se uită cu atenţie la inelar. Buzele lui lungi şi mobile se arcuiră într-un zâmbet batjocoritor, după care spuse:

— E greu de crezut că vreun bărbat poate fi tentat să-şi pună inelul pe degetul acesta.

Profund jignită, Lucianna îşi trase mâna cu putere din mâinile lui şi îi spuse furioasă:

— O femeie e tot ce poate fi mai stupid, docil şi artificial pe lumea asta, practic un nimeni.

— Dacă într-adevăr aşa te vezi, îmi pare rău pentru tine, spuse Jake în cele din urmă.

Abia după câteva secunde vorbele lui Jake îi ajunseră la urechi. Lucianna clipi, încercând să nu izbucnească în plâns. Nodul chinuitor care i se pusese în gât o împiedica să nege cele spuse de el.

— Tu nu eşti femeie, Lucianna, îi zise Jake ironic, atacându-i tăcerea vulnerabilă.

— Ba da, replică ea furioasă.

— Nu, nu eşti. A, poate că arăţi ca atare şi ai toate însuşirile fizice ale unei femei. Deşi, drept să-ţi spun, judecând după hainele pe care le porţi e greu de zis, adăugă el, aruncând o privire dezgustată pantalonilor cu câteva numere mai mari cu care fata era îmbrăcată. Dar nu aspectul este cel mai important şi pun pariu că până şi cea mai insipidă femeie ştie mai bine decât tine cum se atrage un bărbat. Chiar *şi eu* ştiu mai bine…

— Atunci poate ar trebui să-i dai lui Luce câteva idei, zise David, râzând. Predă-i câteva lecţii despre cum să pună mâna pe un bărbat.

— Poate că aşa ar trebui, încuviinţă Jake gânditor, ca şi când aceasta ar fi fost o propunere viabilă şi acceptabilă şi nu lucrul cel mai ridicol şi jignitor pe care Lucianna îl auzise vreodată.

Lucianna nu se mai putu stăpâni:

— Nu mă poţi învăţa nimic despre cum trebuie să fie o femeie, absolut nimic, îi spuse ea dispreţuitoare.

— Chiar aşa? Punem pariu? îi răspunse Jake cu un ton calm. Ar trebui să fii înţeleaptă şi să nu mă provoci, Lucianna.

— Dacă aş fi în locul tău i-aş cere s-o dovedească, o sfătui David cu seriozitate.

— Încetaţi amândoi să o mai necăjiţi, interveni Janey.

Apoi îi zise cu blândeţe Luciannei, înainte ca aceasta să mai poată spune ceva:

— Totuşi Jake are dreptate, Luce. Şi la urma urmelor, John fiind plecat trei luni, ai o ocazie ideală ca atunci când se va întoarce să-i arăţi exact ce i-a lipsit, încheie ea stângaci, 12 evitând atât privirile Luciannei, cât şi ale celor doi bărbaţi.

Lucianna îşi umezi buzele, pregătindu-se să le spună cât se poate de clar că ar trebui să fie nebuni să-şi imagineze că ea ar putea fi vreodată de acord cu o

asemenea idee. Niciunul dintre ei nu părea însă dispus să o asculte şi nici măcar să o lase să zică ceva. Îl auzi pe Jake vorbind, ca şi când la un moment dat ea şi-ar fi dat deja acordul pentru această provocare jignitoare:

— Vor exista bineînţeles câteva reguli de bază.

— Reguli de bază?! se încruntă Lucianna. Dacă prin asta înţelegi că voi fi nevoită să accept ordine de la tine…

Atunci, în mod inexplicabil, îi reveni brusc şi dureros în minte imaginea femeii aceleia pe care o studiase John cu privirea, înainte de a pleca. Oare era posibil?

Înghiţi nodul dureros care i se pusese în gât şi se trezi spunând:

— Bine. Sunt de acord.

— Dumnezeule, înseamnă că într-adevăr îl vrei! De ce?

În spatele amuzamentului batjocoritor din vocea lui

Jake se ascundea ceva, dar Lucianna era prea necăjită ca să-şi dea seama de asta.

— Da’ ce credeai? întrebă ea tăios. Îl iubesc…

— Îmi amintesc că deunăzi simţeai exact acelaşi lucru faţă de hârbul ăla de maşină pe care ai insistat să-l cumperi. Apropo, ce s-a întâmplat cu el?

— Rugineşte în şopronul vechi, îi răspunse David cu un rânjet.

Lucianna aruncă o privire furioasă către amândoi.

— Primul lucru pe care vreau să-l faci dimineaţă e să vii la Hall, îi spuse Jake. Trei luni pot părea destul, dar având în vedere câte avem de făcut…

— La ferma ta? Nici vorbă. Sunt mult prea ocupată, îi răspunse dispreţuitor Lucianna.

— Chiar aşa? Cifrele astea spun altceva, replică Jake, aplecându-se deasupra calculelor pe care ea le făcuse înainte de sosirea lui.

Lucianna roşi. Nu era nevoie ca el să-i arate problemele financiare pe care le traversa cu afacerea ei.

Le putea vedea şi singură destul de uşor şi bănuia că la fel de uşor le va vedea şi directorul băncii data viitoare când avea să se ducă la el.

— Bineînţeles că nu eşti prea ocupată. Va fi acolo, Jake, îl asigură David pe prietenul său. Nu-ţi face griji.

Obosită, Lucianna parcă maşina în faţa casei şi coborî.

Îşi petrecuse după-amiaza cu tatăl ei. Cu toate acestea, gândurile nu îi erau decât la Jake Carlisle şi la provocarea pe care o întrezărise în propunerea lui. El afirmase că o va învăţa să se comporte ca o femeie, acel gen de femeie pe care bărbaţi ca el şi, prin urmare, toţi bărbaţii ar fi dorit-o cu adevărat.

Oare ce părere ar fi avut fraţii ei despre planul lui Jake de a o face să devină o femeie adevărată, genul de femeie căreia John pur şi simplu nu i-ar fi putut rezista? Chiar trebuia să-şi pună întrebarea asta? Mai întâi s-ar fi stricat de râs, iar apoi cu siguranţă i-ar fi arătat lui Jake că sarcina pe care şi-o asumase era mult prea grea, imposibil de realizat chiar şi pentru un tip atât de grozav ca el.

Nu era ea atât de proastă pe cât credea familia ei, gândi Lucianna enervată. Ştia prea bine că alte fete de vârsta ei puteau fi de-a dreptul fermecătoare când era vorba să cucerească un bărbat şi că ei îi lipsea cu desăvârşire latura asta. Refuza însă să accepte ideea că situaţia s-ar putea schimba doar dacă ar purta altfel de haine şi dacă ar adopta fandoseala stupidă pe care bănuia că Jake îi va propune să o încerce.

Existaseră şi alţi băieţi cu care se întâlnise înainte să-l cunoască pe John, prietenii scurte care sfârşiseră amiabil de ambele părţi, dar cu John alta era situaţia. Cu el se trezise gândindu-se pentru prima oară la un viitor comun, la căsătorie, la copii. Dar, deşi lui John părea să-i facă plăcere întotdeauna compania ei, până acum relaţia lor se oprise la un sărut cast şi o îmbrăţişare caldă.

Îşi spusese că John era un gentleman care nu voia să-i forţeze mâna şi crezuse cu tărie acest lucru. Îşi dăduse seama abia weekendul trecut că lucrurile nu stăteau chiar aşa, că nu ăsta era motivul.

Intră în linişte în casă şi începu să urce scările. Se opri pe palier, auzind vocile care veneau din camera fratelui şi a cumnatei sale. Realiză în scurt timp că ea era subiectul conversaţiei celor doi.

N-avea de gând să tragă cu urechea, dar îşi dădu seama că vorbeau despre cele discutate mai devreme în bucătărie. Cu toate acestea, îi fu imposibil să treacă mai departe, de parcă o forţă mai presus de ea o ţintuia locului.

— Chiar crezi că Jake va reuşi s-o facă pe Lucianna să fie mai feminină? o auzi pe Janey întrebându-l pe David.

— Pe naiba, răspunse David amuzat. Luce e sora mea dar, deşi ţin foarte mult la ea, trebuie să recunosc că la capitolul sex-appeal biata copilă stă tare prost.

— David, e răutăcios şi nedrept ce spui, protestă Janey. Are o siluetă foarte frumoasă, chiar dacă şi-o ţine ascunsă în pantalonii ăia oribili. Dacă şi-ar acorda ceva mai multă atenţie, ar putea să arate chiar grozav. Să ştii că nu e vina ei că aţi tratat-o toţi că pe un băiat când era mică.

— N-are ce să facă, o întrerupse David. Luce pur şi simplu nu e femeie şi din păcate nici Jake, în ciuda experienţei lui, nu are cum să schimbe lucrul ăsta. Trebuie să ne obişnuim cu gândul că o să stea aici cu noi toată viaţa.

Ochii Luciannei se umplură de lacrimi când se strecură în tăcere pe lângă uşa dormitorului lor. Până şi propriul ei frate o considera neatrăgătoare ca femeie. Ei bine, o să-i arate ea lui, gândi furioasă. O să le arate *tuturor,* chiar cu preţul de a se umili şi de a accepta ordine de la cineva atât de înfumurat şi de enervant ca Jake şi în ciuda faptului că acesta se amestecase de atâtea ori în

viaţa ei, adoptând mereu stilul acela autoritar de frate mai mare.

Şi, cu toate că îi venea greu să o recunoască şi faţă de ea însăşi, nu ar fi putut avea un profesor mai bun. De-a lungul timpului avusese de nenumărate ori ocazia să observe efectul pe care Jake îl avea asupra femeilor mai slabe de înger şi nu numai, fără ca el să facă vreun efort evident pentru a le trezi pasiunea.

Ea personal nu putea înţelege ce găseau la el. Ce anume le determina pe femeile acelea inteligente, spirituale şi independente să se transforme în nişte, fiinţe lipsite de personalitate, care ar fi dat orice să îl aibă? Ea nu găsise niciodată ceva deosebit de atrăgător ta, vei. Era tipul de bărbat foarte masculin, dictatorial şi câteodată chiar cusurgiu. Lucianna prefera bărbaţii ca John, cu părul blond, cu privirea blândă, genul care semăna mai mult cu un ursuleţ decât cu un bărbat fatal.

Cinci minute mai târziu, fiind în camera ei, se opri brusc în timp ce se dezbrăca şi se îndreptă nehotărâtă spre oglindă.

Chiar în după-amiaza aceea mătuşa sa îi spusese cât de mult semăna cu mama ei, care fusese considerată întotdeauna o frumuseţe. Îşi aminti vizita inopinată pe care i-o făcuse John la începutul săptămânii şi expresia de dezgust de pe chipul lui la vederea mâinilor ei pătate cu ulei de maşină. Totuşi John o găsise destul de atrăgătoare la început şi fusese încântat, chiar mândru, de faptul că ea era un mecanic atât de bun, lăudând-o şi în faţa prietenilor lui.

De-abia mai târziu încetase să le mai vorbească celorlalţi despre felul în care ea îşi câştiga existenţa. De curând o avertizase chiar că nu e bine ce face, arătându-se stingherit şi în acelaşi timp iritat când ea îl întrebă de ce.

Ştia că era altfel decât iubitele şi soţiile prietenilor lui John. Din fericire, rareori se întâmpla să rămână

singură în compania lor şi observase că nu le prea făcea plăcere să vorbească cu ea, epuizând rapid orice subiect de conversaţie. Dar chiar mai umilitoare decât tăcerea lor fusese cascada aceea de râs care încetase brusc în momentul în care ea revenise în cameră după ce lipsise câteva minute. Nu avea niciun dubiu că de ea râseseră şi lucrul acesta o duru foarte tare, dar îşi promise în sinea ei că nu le va arăta ce simte.

Încercase totuşi cu John. Chiar încercase! La sugestia lui îşi cumpărase o rochie nouă pentru petrecerea anuală a firmei la care el lucra. Mai mult, cedase la insistenţele acestuia de a merge la cumpărături cu una dintre colegele lui, care să o ajute la alegerea rochiei.

Şi cu toate că, fiind prea iritată, în momentul respectiv nu-i spusese lui John adevărul, rochia aceea pe care o purtase fără niciun pic de succes nu fusese alegerea ei, ci a lui Felicity. Nici până în clipa de faţă nu înţelesese motivul pentru care Felicity îl minţise pe John cu atâta neruşinare, pretinzând că Lucianna nu ţinuse cont de sfatul ei şi îşi alesese rochia singură.

Ochii i se umplură din nou de lacrimi. Ochii aceia verzi şi frumoşi, cu gene lungi şi dese, priveau acum cu tristeţe. Nici nu ar fi putut spune în cuvinte cât de mult o durea faptul că până şi cei din familia ei o considerau lipsită de feminitate.

E adevărat că purta blugi şi poate nici munca ei nu era prea feminină, dar pe dinăuntru… Pe dinăuntru se simţea la fel de femeie ca oricare din lumea asta. Merita să fie iubită şi dorită şi avea de gând să dovedească lucrul acesta.

3

— Te-ai trezit devreme în dimineaţa asta. Sper că nu te-ai răzgândit şi vrei să dai bir cu fugiţii.

Lucianna scutură din cap ca răspuns la comentariile răutăcioase ale fratelui său.

— Bineînţeles că nu, îi spuse ea cu fermitate, deşi el era mai aproape de adevăr decât ar fi crezut.

Se trezise în dimineaţa aceea cu inima grea, profund descurajată şi având tot felul de presimţiri sumbre în legătură cu încercarea în care se lăsase antrenată.

— Nu încerca să mă prosteşti, îi zise fratele său, arătându-i astfel că o cunoştea mai bine decât ar fi dorit ea.

Îi spuse apoi lui Janey, când aceasta intră în bucătărie:

— Ţi-am zis că n-o să se ţină de treabă!

— Ba o să mă ţin de treabă, îl întrerupse Lucianna indignată. M-am trezit mai devreme ca de obicei pentru că am ceva de terminat înainte.

Pentru a întări cele spuse, Lucianna îşi bău cafeaua dintr-o răsuflare şi se îndreptă în grabă spre uşa din spatele casei, înainte ca David să mai aibă timp şi pentru alte comentarii acide. Fiind cu spatele la el, nu putu să vadă felul plin de simpatie şi de compasiune în care se uitase la ea, înainte de a schimba o privire plină de tristeţe cu soţia lui.

Era sora lui mai mică, fir-ar să fie, o iubea şi îi venea să-l strângă de gât pe idiotul ăla de John pentru nefericirea pe care i-o provoca.

Treaba atât de urgentă pe care Lucianna pretinsese că o are de făcut era nici mai mult nici mai puţin decât să schimbe un filtru de ulei. Tocmai se întorcea în casă când maşina lui Jake intră pe poartă.

— Ce cauţi *tu* aici? îl întrebă ea pe un ton agresiv când coborî din maşină.

Întâmplător era şi el îmbrăcat în blugi, dar aceştia, spre deosebire de ai ei, erau impecabil de curaţi şi îi veneau ca turnaţi.

— Tu ce crezi? îi replică el calm.

Lucianna îl privi stăruitor.

— Nu-i nevoie să vii tu să mă escortezi. Nu sunt un deţinut. Tocmai mă pregăteam să plec.

— Dar acum te-am scutit de efort, îi spuse Jake mieros. Şi asta e una dintre primele lecţii pe care trebuie să le înveţi.

— Care? întrebă Lucianna.

— Cum să accepţi cavalerismul şi nevoia naturală a unui bărbat de a proteja o femeie.

Apoi adăugă pe un ton mai sec:

— Şi cum să nu-i răneşti orgoliul arătându-i că nu ai nevoie sau că nu doreşti protecţia lui.

— Şi cum asta? Fandosindu-mă şi aruncându-mă la picioarele tale în semn de recunoştinţă? întrebă Lucianna ironic.

— Un simplu „mulţumesc” şi un zâmbet cald ar fi cele mai potrivite. Vrei să-i mulţumeşti tipului respectiv, nu să-i dai de înţeles că eşti disperată, îi zise Jake.

Lucianna se încruntă la el şi se simţi cuprinsă de un val de indignare.

— *Nu* sunt disperată, începu ea, dar Jake scutură din cap neîncrezător.

Îi răspunse fără ocolişuri:

— Las-o baltă, Luce. Aminteşte-ţi că te cunosc prea bine şi dacă tu ai acceptat toată povestea asta…

— Îl iubesc, îi răspunse ea, ridicându-şi bărbia înspre el cu hotărâre, de parcă l-ar fi provocat la ceartă.

— Poate aşa ţi se pare, dar crede-mă că încă habar n-ai ce înseamnă dragostea.

Fratele ei îşi făcu apariţia în curte, împiedicând-o pe Lucianna să-i dea lui Jake replica pe care ar fi meritat-o. Zece minute mai târziu, aflându-se în maşină lângă el, clocotea încă de mânie.

— Aprinderea ta e terminată, îi spuse ea critic,

ascultând sunetul motorului.

— Ar trebui să mă cunoşti mai bine înainte să faci asemenea comentarii, îi răspunse el pe un ton neobişnuit de dulce şi plin de înţeles care o făcu să se întoarcă spre el cu gura căscată. Simţurile ei, mai ascuţite şi mai fine decât mintea, ghiciseră ceva în tonul lui mieros, dar nu-şi putea da seama ce anume.

— Aprinderea *mea* nu e *niciodată* terminată, adăugă el pe un ton din ce în ce mai insinuant.

Apoi, devenind dintr-odată serios, îi spuse, înainte ca ea să mai poată face vreun comentariu:

— A maşinii poate e uşor defectă, Lucianna, într-adevăr. Spune-mi ceva, continuă el. Când eşti singură cu John despre ce vorbiţi?

— Despre ce vorbim? se holbă Lucianna la el.

— Bănuiesc că vorbiţi, nu? o întrebă Jake sec. Sau principala voastră formă de comunicare este, să zicem aşa, la un nivel mai primitiv?

Îi trebuiră câteva momente până să înţeleagă aluzia lui Jake, iar când pricepu obrajii începură să-i ardă simţind un amestec de furie şi stinghereală…

— Bineînţeles că vorbim, îi răspunse ea iritată. Vorbim despre tot felul de lucruri…

— Cum ar fi? întrebă Jake ridicându-şi o sprânceană interogativ. Expresia de pe chipul lui îi aducea într-un mod neplăcut aminte de asprimea cu care îi ţinea predici în adolescenţă, când se întâmpla să facă vreo poznă.

— O mulţime de lucruri, îi spuse Luciana, căutând cu disperare în minte exemple cât mai convingătoare prin care să îi poată dovedi cât de erudite şi variate erau conversaţiile dintre ei.

— Serios? înseamnă că eşti de acord cu cei care susţin că o discuţie poate fi la fel de bine considerată un preludiu, fiind tot atât de erotică şi incitantă? o întrebă Jake.

— Ei, un preludiu! sări Lucianna, roşind şi mai tare. John şi cu mine avem lucruri mult mai importante de vorbit decât sexul, îi spuse ea tăios.

— Şi de făcut?

Întrebarea subtilă o luă pe nepregătite, atingându-i o coardă sensibilă.

Neştiind cum să se apere, îi răspunse cu singura replică ce îi trecu prin minte:

— Nu discut lucruri atât de intime cu nimeni!

Dar aceste cuvinte nu avură darul să o protejeze, după cum îşi dădu imediat seama când Jake îi spuse fără menajamente:

— Nici cu John? Nu mă îndoiesc că eşti în stare să dezmembrezi un motor în mod eficient, Lucianna, dar într-un fel sau altul mă îndoiesc că ai aceeaşi pricepere când e vorba să dezbraci un bărbat sau să te dezbraci tu pentru el, adăugă el cu o periculoasă dulceaţă în glas.

Lucianna se încruntă, dându-şi brusc seama că John condusese maşina nu înspre casa lui, ci pe drumul care ducea spre oraş.

— Unde mergem? întrebă ea tăios.

— Te duc la cumpărături, îi răspunse Jake calm.

— La cumpărături? sări Lucianna, amintindu-şi cu teamă toate ocaziile în care familia ei încercase să o convingă să-şi schimbe stilul de a se îmbrăca. Ştia că ei o considerau încăpăţânată şi dificilă, refuzând să asculte cele ce îi spuneau, dar cum le-ar fi putut arăta că refuzul ei de a renunţa la blugi îşi avea rădăcinile cu mult timp în urmă, în primii ani ai adolescenţei sale?

Atunci, ca tânără liceană, îşi dorise cu disperare să arate ca o femeie şi nu ca un băieţoi, cum auzise că o considerau ceilalţi.

Se înfiora şi acum amintindu-şi ce a urmat când, îmbrăcată cu noile ei haine cumpărate din banii primiţi de ziua ei, incomozii ciorapi cu portjartier, fusta scurtă şi

strâmtă şi tocurile înalte care o făceau să se clatine periculos în timp ce mergea alături de prietena ei, se întâlniseră cu un grup de băieţi de la şcoală.

Remarcile grosolane care au urmat transformării ei dintr-un băieţoi într-o fată atrăgătoare şi faptul că o considerau disponibilă judecând după felul cum arăta o făcură să roşească săptămâni şi luni în şir. Sentimentul de jenă şi ruşinea pe care le simţea erau atât de mari, încât pur şi simplu refuză să meargă la şcoală săptămâna următoare, până când tatăl său a anunţat că va chema medicul.

Incidentul, alături de comentariile depreciative ale fraţilor săi la adresa unui anumit gen de femeie, o şocaseră şi o făcuseră să se simtă atât de ruşinată încât nu mai îmbrăcă niciodată hainele acelea. Şi, deşi ar fi avut câteva lucruri mai potrivite în garderobă decât blugii ei preferaţi, refuză constant de-a lungul anilor să urmeze îndemnurile celor din familie de a cumpăra sau de a purta „ceva feminin”.

— Nu merg, anunţă Lucianna dintr-odată. Opreşte maşina.

Jake opri calm, dar atmosfera dinăuntrul maşinii numai calmă nu era. Se întoarse spre ea şi o întrebă critic:

— De ce te temi aşa de tare, Lucianna? Şi nu încerca să negi că ţi-e teamă. Te cunosc prea bine. Ţi-e frică de un eşec? Că n-o să poţi fi suficient de femeie?

— Nu…

— Nu?

Îşi ridică o sprânceană în stilul acela interogativ şi superior cu care era atât de obişnuită şi care o irita atât de tare.

— Atunci dovedeşte-o, îi spuse Jake.

— Nu trebuie să-ţi dovedesc *nimic* ţie, îi răspunse Lucianna furioasă.

— Nu, mie nu, încuviinţă Jake fără să ia în seamă

furia ei de moment. Dar cu siguranţă trebuie să-i dovedeşti ceva lui John şi ţie însăţi.

Lucianna îşi mută privirile de la el, neputând să se uite în ochii lui şi să-i contrazică spusele.

— E treaba ta, îi spuse el liniştit. E hotărârea ta, dar trebuie să-ţi spun că mă surprinde felul în care te porţi…

— Te surprinde!

Lucianna îi aruncă o privire circumspectă. Din câte îl cunoştea ea, Jake putea fi foarte greu surprins de ceva.

— Mmm, încuviinţă el din cap. Am crezut că ai mai mult curaj şi mai mult respect faţă de tine. Să renunţi aşa, fără ca măcar să fi încercat să lupţi pentru a obţine ce vrei…

— Am curaj, răspunse Lucianna indignată.

Apoi adăugă pe un ton violent:

— Ei, bine atunci. Dar dacă îţi imaginezi că o să te las să mă terorizezi încercând să mă convingi să-mi arunc banii pe cine ştie ce haină idioată care după părerea *ta* ar fi potrivită pentru o femeie…

— Scuză-mă. Am eu multe păcate, Lucianna, dar nu şi pe cel de a vrea să văd femei împopoţonate în jurul meu. Şi în afară de asta, mai ai un drum lung de făcut până să fii gata să-ţi schimbi imaginea exterioară. Azi şi multe zile de acum înainte o să lucrăm asupra interiorului tău. Feminitatea e ceva ce izvorăşte dinăuntru. Înseamnă să fii mândră de tine ca femeie, să ai încredere în tine şi în puterea ta de seducţie.

Să le arăţi celorlalţi că tu însăţi te apreciezi ca femeie. Dacă ai toate astea, felul în care alegi să te îmbraci nu mai are nici cea mai mică importanţă. Doar că felul de a te îmbrăca acţionează ca un mesaj scurt asupra celor care te privesc.

În timp ce vorbea, el pornise din nou maşina şi de data asta Lucianna nu mai obiectă în niciun fel, continuându-şi drumul spre oraş.

Ceva din stilul calm în care el îi spusese acele câteva neaşteptate cuvinte îi trezi o puternică şi neplăcută emoţie, o senzaţie nedefinită de pierdere şi de tristeţe. Ca şi când el ar fi descoperit ceva înăuntrul ei, ceva ce îşi reprimase de la început şi ţinuse tăinuit şi faţă de ea însăşi cu un sentiment de ruşine.

Stând tăcută alături de el, gândurile îi zburară neaşteptat nu la ea, nici chiar la John, ci în mod surprinzător la mama sa.

Oare lucrurile nu ar fi stat altfel dacă mama ei nu ar fi murit când Lucianna era atât de mică? Oare ea nu ar fi fost altfel?

— Dar asta e o librărie, protestă Lucianna în momentul în care Jake îi făcu loc să intre în magazin, poftind-o cu un gest hotărât.

Sosiseră în oraş cu cinci minute în urmă şi, după ce parcaseră maşina, Jake îi îndreptase paşii spre centrul comercial.

— Aşa e, încuviinţă Jake, atingând-o uşor pe braţ pentru a-i arăta un raion de cărţi aflat în spatele librăriei. Cred că acolo o să găsim ce ne trebuie, spuse el.

Lucianna se încruntă. Rafturile păreau ticsite cu tot felul de cărţi ce conţineau diferite regimuri alimentare din câte putea ea să vadă. Merse totuşi alături de Jake în direcţia pe care acesta i-o indicase.

— Nu cred că astea o să mă ajute prea mult, îi spuse ea observând titlul unei cărţi despre alimentaţie expusă la vedere.

— Şi eu mă îndoiesc, încuviinţă el. Tu ai nevoie să te îngraşi, nu să slăbeşti.

— Ca să fiu mai feminină? întrebă Lucianna.

— Ca să fii mai *sănătoasă,* o corectă Jake. Ai o construcţie delicată, cu oase fine, oricine poate vedea asta, adăugă el.

O făcu să tresară când în mod cu totul neaşteptat

începu.

Să-şi plimbe degetul arătător pe linia unuia dintre pometii ei. Atingerea lui îi produse o senzaţie asemănătoare unei furnicături, simţind ceva nedefinit şi neobişnuit, o stranie senzaţie de beatitudine care o făcea să i se taie respiraţia.

— Şi în mod natural trupul tău este la fel de delicat, cu picioare lungi şi talie îngustă, continuă el şi accentuă cele spuse cuprinzându-i mijlocul cu mâinile.

Ea nu reuşi să obiecteze în niciun fel şi nici să-şi exprime în cuvinte indignarea când privi în jos spre locul unde degetele lui mari se întâlneau şi simţi prin haine strânsoarea bărbătească, puternică şi caldă a mâinilor lui. O apăsare sufocantă îi invadă pieptul, mult, mult mai puternică şi mai periculoasă decât modul ferm în care Jake îi cuprinsese trupul.

— Nu pot să respir, protestă ea furioasă, cu o voce răguşită, reuşind să-i apuce braţele şi încercând în mod instinctiv să îl oblige să o elibereze.

— Nu poţi?

— Încetează, şuieră ea cu respiraţia tăiată. Încetează odată!

— Ce să încetez? răspunse Jake făcând pe inocentul.

— Ştii foarte bine. Încetează să te uiţi la mine în felul acesta, încheie ea cu stângăcie. Îşi simţi obrajii înroşindu-i-se când în sfârşit el răspunse rugăminţilor ei şi, privind-o în ochi, îşi luă mâinile de pe talia ei.

— Arăţi foarte enervată. Ce s-a întâmplat? întrebă el cu o curiozitate prefăcută, dar ea îi putu vedea licărirea de amuzament din ochi.

— Ştii foarte bine ce s-a întâmplat, îi spuse ea fără ocolişuri. Felul în care te-ai uitat la mine.

— Vrei să spui felul în care un bărbat se uită la o femeie pe care o doreşte, îi zise Jake calm. Se cheamă limbajul trupului, continuă el înainte ca Lucianna să-i

poată arăta că nu e de acord cu el asupra primei lui afirmaţii. „Felul în care un bărbat se uită la o femeie pe care o doreşte”, pe cine voia să păcălească? Ştia un lucru şi anume că el cu siguranţă nu o dorea, iar ea nu ar fi vrut niciodată ca acest lucru să se schimbe, gândi ea în pripă. John era cel care ar fi trebuit să o vrea, să o dorească, să o iubească.

— Limbajul trupului, repetă Jake întinzându-se şi luând câteva cărţi dintr-un raft de sus, apoi dându-i-le ei.

Îi explică:

— E un lucru clar că noi toţi, în mod conştient sau nu, le trimitem celorlalţi mesaje prin fiecare mişcare pe care o facem, prin fiecare expresie pe care o afişăm şi primul pas pentru a-i sensibiliza pe ceilalţi este să le arăţi că tu eşti deschisă către această sensibilitate. De exemplu, chiar acum când m-am uitat la gura ta, ţi-ai atins buzele cu limba, ceea ce înseamnă…

— Ceea ce înseamnă că mă enervai şi mă înfuriai.

— Te enervam? întrebă Jake cu un mic zâmbet în colţul gurii, care o făcu să-şi mute precaut privirile de la el.

— John nu se uită niciodată la mine în felul ăsta, răspunse ea pe loc.

Îşi dădu seama de greşeala pe care o făcuse când îl auzi pe Jake spunând cu blândeţe:

— Oh, Doamne… Eh, sunt sigur că în astea o să găseşti ceva sfaturi, zise el bătând uşor cu degetele pe cărţi, care să te ajute să îndrepţi situaţia. Şi dacă nu, eu sunt întotdeauna la dispoziţia ta…

Dar Lucianna nu îl ascultă. Smulgându-i cărţile din mână, se îndreptă cu paşi hotărâţi spre tejghea. Continuă să îşi ţină capul sus când vânzătoarea aruncă o privire rapidă şi curioasă către titlurile cărţilor, înainte de a-i încasa banii şi de a i le pune într-o sacoşă.

— O cunosc, am reparat maşina mamei ei, şuieră

Lucianna furioasă către Jake în momentul în care ieşiră din magazin. Probabil că toate astea ţi se par tare amuzante, adăugă ea supărată în timp ce scoase cărţile din sacoşă şi îi citi titlurile dezgustată şi dispreţuitoare. *Ce este limbajul trupului şi cum să îl folosim eficient* şi *Arta de a flirta.*

— Amuzante? repetă Jake. Nu, Lucianna, îi spuse el pe un ton categoric. Nu cred că vreuna dintre ele este câtuşi de puţin amuzantă.

Aerul lui era atât de sever şi îl făcea să pară atât de inabordabil, încât întrebarea pe care Lucianna era gata să i-o pună, vrând să afle exact ce gândea despre ea, îi pieri de pe buze.

— Pe aici, îi spuse el şi o atinse pentru a-i arăta frumoasa piaţetă care se întindea înaintea lor.

O pereche tocmai părăsi una dintre bănci în momentul în care ei se apropiară, iar Jake ocupă locurile rămase libere.

— Şi acum? întrebă Lucianna cu un ton plictisit când el îşi manifestă dorinţa de a sta jos.

— Acum o să ne uităm puţin la oameni, îi spuse Jake. Hai să vedem cât de ascuţite şi de precise sunt instinctele tale de fapt şi, în acelaşi timp, hai să vedem cât de mult poţi recunoaşte din arta limbajului trupului.

— Nu se numea aşa. Se numea *Arta de a flirta,* îi replică Lucianna.

— E acelaşi lucru, îi zise Jake pe un ton sec. Acum, îi porunci el tăios, când Lucianna se aşeză fără tragere de inimă lângă el, priveşte în jurul tău şi spune-mi ce vezi.

Lucianna trase adânc aer în piept şi numără în gând până la zece înainte de a-i răspunde iritată:

— Văd piaţeta oraşului şi o parte din strada principală!

— Nu la asta mă refeream, Lucianna, o întrerupse Jake.

Când se întoarse spre ea să o studieze, privirea din

ochii lui era aceeaşi ca în copilărie şi adolescenţă, pe vremea când el dorea să se impună ca bărbat şi ca persoană mai în vârstă.

Pe atunci privirea lui o subjuga şi câteodată, din precauţie, devenea chiar mai receptivă. După cum realiză spre tristeţea ei, lucrurile nu se schimbaseră prea mult între timp. Singura diferenţă era că acum se simţea puternic tentată să ignore avertismentele din privirile lui şi să vadă ce s-ar putea întâmpla. La urma urmelor, ce ar fi putut face el dacă ea pur şi simplu s-ar fi ridicat de pe bancă şi ar fi plecat?

Ca şi când ar fi reuşit să-i citească gândurile, o sfătui tăios:

— N-aş face asta în locul tău. Aminteşte-ţi că ai fost de acord. Tu eşti cea care îşi doreşte cu disperare să demonstreze…

— Nu-mi doresc *cu disperare* să demonstrez *nimic,* răspunse Lucianna indignată.

— Ştii ceva, Lucianna? întrebă Jake privind-o pieziş. Perseverenţa cu care vrei să îl câştigi pe John îmi aminteşte de încăpăţânarea orbească pe care o arată un copil când cere ceva dulce sau o jucărie, pentru simplul motiv că nu poate obţine şi îi este refuzat lucrul acela. Nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva faptul că el pare inaccesibil te face să-l doreşti atât de tare.

— Nu sunt un copil, începu Lucianna.

Îşi dădu seama cu câtă uşurinţă căzuse în capcana pe care i-o întinsese Jake, atunci când îl auzi spunându-i pe un ton aspru:

— Nu? Atunci îţi sugerez să încetezi să te mai comporţi ca atare. Acum, uită-te din nou în jurul tău şi spune-mi ce vezi. De data asta studiază-i pe oameni cu atenţie. Priveşte grupul de acolo care tocmai iese de la farmacie şi spune-mi ce vezi.

Suspinând adânc, Lucianna se supuse şi privi cu

multă atenţie în direcţia indicată de el.

Un bărbat, o femeie şi doi copii mici stăteau pe trotuar chiar în faţa farmaciei. Femeia se înclină spre bărbat şi îi zâmbi, uitându-se în sus la el. Cei doi copii ţopăiau lângă ei, fiind fără îndoială agitaţi, în timp ce bărbatul începu să-şi scoată nişte hârtii din buzunar.

În acel moment, femeia se întinse în mod instinctiv pentru a-i trage pe copii lângă ea, păzindu-i de maşina ce trecu în viteză pe lângă ei. Bărbatul întinse o mână pentru a o feri pe ea, când un vânzător ambulant se apropie, părând să dea buzna peste ei.

Erau în mod clar o familie, Lucianna putea vedea lucrul ăsta. Şi încă una fericită, îşi dădu ea seama văzându-le zâmbetele şi auzindu-le hohotele de râs la vederea unor fotografii pe care bărbatul le ţinea în mână, cei doi copii nereuşind să-şi stăpânească emoţia.

Dar refuză cu încăpăţânare să amintească ceva din toate astea şi îi răspunse lui Jake simplu:

— Văd un bărbat, o femeie şi doi copii.

— Începi să-mi pui răbdarea la încercare, Lucianna, o avertiză Jake. Uită-te din nou. Uită-te la felul în care bărbatul se poartă cu cei trei, cu protecţie, cu dragoste, şi la felul în care femeia îi răspunde, simţind în mod clar că el a făcut ceva special. Şi cei doi copii, uită-te cât sunt de emoţionaţi. La o primă vedere, aş zice că sunt o tânără pereche, că au planificat prima lor vacanţă în Europa împreună cu copiii lor şi că acum tocmai au fost să-şi ia fotografiile pentru paşapoarte. Probabil că au planificat demult vacanţa asta, au economisit şi au făcut sacrificii să şi-o poată permite, în special bărbatul care poate a trebuit să lucreze ore suplimentare ca să o plătească.

— Asta e discriminare sexuală, obiectă Lucianna. Poate că femeia a fost cea care a trebuit să facă ore suplimentare.

— Nu e niciun fel de discriminare, negă Jake. Nu fac

altceva decât să interpretez limbajul trupului lor. Uită-te la expresia bărbatului. Uită-te la felul în care îl pliveşte femeia, la mândria şi dragostea de pe chipul ei, la cum îi atinge braţul şi uită-te la felul în care el îi răspunde. Un psiholog pentru animale ar spune probabil că ei nu fac altceva decât să copieze un ritual antic din lumea animalelor. Cele mai slabe le giurgiulesc pe cele mai tari, aşa că în cazul de faţă sunt tentat să cred că bărbatul a câştigat mai mulţi bani. Dar e evident că el e un tată modern. Uită-te cum se apleacă să lege şireturile de la pantofii fetiţei şi felul în care ea se înclină spre el. E clar că el e obişnuit să-i lege şireturile şi e evident că şi ea e obişnuită cu lucrul ăsta…

— Foarte interesant, dar nu văd deloc ce importanţă au toate astea pentru mine, îl întrerupse Lucianna furioasă.

Brusc, dintr-un motiv sau altul, vederea acelei mici familii fericite o făcu să simtă acut propria ei singurătate.

— La urma urmelor, eu nu vreau câtuşi de puţin să-i leg şireturile lui John sau să-l giurgiulesc, adăugă ea sarcastică.

— Poate nu vrei să-i legi şireturile, adăugă Jake, dar în ce priveşte giurgiuleala… Este considerată în general ca o parte importantă şi plăcută a ritualului omenesc de a face curte, să atingi şi să fii atins, să schimbi toate acele mângâieri pline de înţeles… Sau poate sunt eu de modă veche? Sexul a pierdut aşa de mult din farmec şi din senzualitate în zilele noastre!

Pe cât era el de calm, pe atât se simţi ea de tulburată când, înainte să-l poată opri, Jake se întoarse brusc şi îşi încolăci degetele în jurul încheieturii mâinii ei.

Atingerea lui, deşi uşoară, avu darul de a o tulbura. Inima începu să-i bată cu putere şi puse acest lucru pe seama furiei pe care o resimţea faţă de atitudinea lui abuzivă. Pulsul i se acceleră, iar Jake, ca şi când ar fi

realizat starea ei de tensiune, începu să-i maseze cu degetul mare interiorul încheieturii, cu o mişcare lentă şi ritmică. Lucianna se gândi că intenţia lui era de a o calma şi de a o relaxa. Efectul fu însă contrar, inima începând să-i bată nebuneşte şi neregulat, pulsul accelerându-i-se ameţitor. Fără îndoială, îi era foarte greu să respire, gândi ea buimăcită.

Printre sunetele neregulate făcute de propria ei răsuflare, îl auzi pe Jake spunându-i încetişor:

— Te ating acum, Lucianna. Te ating aşa cum un bărbat, un iubit, aşa cum John ar trebui să vrea să te atingă în public, arătându-ţi că doreşte să te atingă mai intim în particular.

Din noianul confuz de mesaje ce îi asaltau mintea şi simţurile, Lucianna reuşi să se oprească asupra unuia.

— Dar tu *nu eşti* John, îi aminti ea lui Jake cu respiraţia tăiată.

— Nu, încuviinţă el, degetul lui mare încetându-şi brusc mişcarea circulară de pe pielea ei.

Tonul vocii lui deveni oarecum mai aspru când îi spuse:

— Şi îţi promit că dacă aş fi, tu nu ai avea absolut niciun dubiu asupra sentimentelor mele faţă de tine, Lucianna…

— Nici nu am, găsi ea puterea să spună. Ştiu exact ce simţi pentru mine, Jake. Şi îţi promit că şi eu simt exact acelaşi lucru pentru tine, poate chiar mai mult, adăugă ea laconic.

Un anume instinct feminin o făcu să-şi încline capul cu un gest hotărât în momentul în care îi aruncă în faţă aceste cuvinte. Dar flacăra pe care o întrezări în ochii lui o făcu să-şi întoarcă pe loc privirile în altă parte.

Nu îl văzuse niciodată atât de pasionat, atât de înflăcărat, în mod normal, Jake era un tip extrem de calm şi de controlat. Câteodată chiar exasperant din cauza asta.

— Luc.

Îşi întoarse capul şi se încruntă uşor recunoscând vocea lui Felicity, colega lui John. Nu o prea avea la inimă pe Felicity, mai ales de la întâmplarea cu rochia. Era o brunetă înaltă, cu picioare lungi, având o atitudine oarecum arogantă şi obiceiul de a prescurta numele Luciannei şi de a-l pronunţa ca şi când ar fi fost într-adevăr botezată cu un nume de băiat. Avea un aer uşor sarcastic, de superioritate.

— Ai ceva veşti de la John? o întrebă ea pe Lucianna, vorbind cu aceasta, dar dovedind un mult mai mare interes pentru Jake, asupra căruia îşi fixase privirea, zâmbindu-i.

Stătea în picioare cu faţa la el, pe jumătate întoarsă de la Lucianna, pur şi simplu excluzând-o. Se afla mai aproape de Jake decât Lucianna însăşi. Adăugă:

— Am primit un fax de la el azi-dimineaţă în care spune că a ajuns cu bine, dar îi este dor de noi.

— Da, şi mie mi-a trimis un fax, îi răspunse Lucianna, ea însăşi surprinsă şi şocată de minciuna pe care o scornise.

Probabil ceva din predica pe care Jake tocmai i-o ţinuse despre limbajul trupului o făcu să-şi dea seama clar de încercările deloc subtile ale lui Felicity de a crea o anume intimitate între ea şi Jake, excluzând-o total pe Lucianna.

„Nu aveau decât”, gândi ea furioasă. Nu îi păsa de lucrul ăsta şi oricum era tipic pentru Jake să atragă atenţia lui Felicity. Era genul ăla de bărbat.

— Eşti unul dintre clienţii lui Luc? îl întrebă Felicity pe Jake.

Tonul vocii ei era scăzut şi armonios. Râse într-un fel foarte feminin şi adăugă dispreţuitoare:

— Consider că e grozavă că poate să facă asta. Spre ruşinea mea trebuie să recunosc că eu nu mă pricep nici măcar să înlocuiesc un cauciuc.

— Nu cauciucul îl înlocuieşti, ci roata, îi zise scurt Lucianna.

Se ridică în picioare şi îi spuse lui Jake cât se poate de clar:

— Parcă spuneai că vrei să mergem la cumpărături…

— Cumpărături? La asta chiar mă pricep, spuse Felicity entuziasmată.

Pentru o clipă, Lucianna se gândi îngrozită că va trebui să mai îndure încă o umilinţă, aceea de a-l auzi pe Jake invitând-o pe Felicity să-i însoţească. Spre uşurarea ei însă, acesta se mulţumi doar să-i zâmbească după care se întoarse către Lucianna, punându-şi mâna sub cotul ei în momentul în care se ridică în picioare şi aşezându-se foarte aproape de ea.

Jake aşteptă până ce Felicity nu îi mai putea auzi, după care îi spuse pe un ton liniştit:

— N-ai spus nimic despre faptul că John a luat legătura cu tine.

— Nu-ţi spun chiar totul, replică Lucianna.

— Evident că nu. După cum nu mi-ai spus nici că ţi-ai cumpărat un fax, spuse el pe un ton sec.

— Oh! Lucianna nu putu controla expresia de spaimă ce îi traversă chipul în momentul în care îşi aminti de minciuna, pe care i-o spusese lui Felicity. Ei, nu puteam s-o las să creadă că John a luat legătura cu cei de la birou şi cu mine nu, se apără ea.

— Cu cei de la birou sau cu ea? întrebă Jake cinic.

Apoi, spre uimirea Luciannei, îşi ridică mâna care îi mai rămăsese liberă şi îi atinse pometele, uşor, cu degetul mare, ca şi când ar fi vrut să-i şteargă o lacrimă de pe obraz. După care spuse cu tandreţe:

— La faza asta instinctele tale de femeie funcţionează perfect. Hai să vedem dacă nu mai putem scoate câteva la iveală. Când ai purtat ultima oară altceva decât blugi, Lucianna?

— Azi-noapte, îi răspunse ea cu isteţime, luptându-se să îşi recapete respiraţia ce o părăsise când el îi atinsese faţa cu o atât de falsă tandreţe.

Observând sprânceana lui ridicată întrebător, adăugă mieroasă:

— Nu dorm îmbrăcată cu hainele de muncă, Jake.

— Nu, dormi într-o cămaşă de noapte din bumbac, încuviinţă el batjocoritor. Aia pe care o porţi de când aveai cincisprezece ani, probabil.

— E încă frig noaptea, protestă ea simţind cum obrajii încep să-i ardă, ca răspuns la tonul zeflemitor din vocea lui. Îmi place să-mi încolăcesc picioarele în ea…

— O femeie îndrăgostită, o femeie care are un iubit n-ar trebui să aibă nevoie de o cămaşă de noapte să-i ţină de cald, îi spuse Jake în bătaie de joc.

Adăugă jignitor:

— Dar tu nu eşti femeie, Lucianna, nu? Nu încă!

— Nu, după părerea ta, încuviinţă ea cu un ton nepăsător, pentru a-l face să înceteze să o mai ia peste picior.

După care adăugă:

— Care e problema, Jake? Eşti pe cale de a te răzgândi? începi să te gândeşti că e prea mult pentru tine, că nu poţi să mă ajuţi să mă transform într-o femeie?

Expresia care îi traversă chipul şi încremenirea totală ce pusese stăpânire pe trupul lui pe măsură ce privirile i se întunecară, începând să arunce scântei, fiind cuprins de o emoţie pe care ea nu o putea defini, o făcură să se oprească cu băgare de seamă, încordându-se. Nu ştia ce anume din cele spuse sau făcute de ea declanşase furia pe care simţea că el încerca să o controleze. Ştia doar că pătrunsese periculos şi pe neaşteptate într-o zonă necunoscută a personalităţii lui.

— Nu mă ispiti, îl auzi spunându-i cu voce scăzută. Nu mă ispiti, Lucianna.

„Cu ce să nu îl ispitească?” se întrebă ea nesigură, când îşi luă mâna de pe braţul ei, de parcă această atingere l-ar fi ars. Era probabil ispitit să îi frângă gâtul, gândi ea nefericită, forţându-se să ţină pasul cu el în timp ce mergeau în lungul străzii.

Jake, care se întorsese aşteptând-o să îl ajungă din urmă, o privea în tăcere.

Arăta în ochii tuturor ca o adolescentă, cu trupul delicat ascuns de hainele prea largi. Totuşi, ea nu era un copil, era un adult, o femeie. O femeie ale cărei instincte primare fuseseră trezite de teama că îşi va pierde bărbatul.

Bărbatul ei. Jake se încruntă din nou în clipa în care îi întoarse brusc spatele Luciannei. Sarcina pe care şi-o asumase presupunea nenumărate pericole, nu cel mai mic dintre ele fiind faptul că încercarea ar fi putut într-adevăr reuşi, iar Lucianna şi-ar fi găsit drumul în viaţă şi şi-ar fi câştigat bărbatul.

4

— La ce te uiţi? îl întrebă Lucianna pe Jake când acesta se opri în colţul străzii pentru a se uita la ceva sau mai degrabă la cineva.

Când realiză despre ce era vorba, Lucianna roşi şi, văzând fata pe care Jake în mod evident o admira apropiindu-se de ei, spuse stingherită:

— Aha.

Era îmbrăcată în blugi şi avea părul lung şi decolorat de soare, asemenea Luciannei. Dar asemănarea dintre ele două se oprea aici.

În timp ce părul Luciannei era legat la spate dându-i un aer sever, al celeilalte era desfăcut şi uşor în dezordine, lăsând impresia că avusese ceva mult mai plăcut de făcut înainte de a ieşi din casă decât să se pieptene. Şi fără

îndoială neglijase să-şi pună vreun obiect de lenjerie pe sub blugii strâmţi pe care îi purta, gândi Lucianna caustică, observând privirea lui Jake mutându-se de pe faţă pe corpul acesteia.

Fără să fi lăsat senzaţia unei femei uşoare prin aspectul ei exterior, era în mod clar ceva în aerul ei şi în felul în care era îmbrăcată care sugera, chiar şi în ochii lipsiţi de experienţă ai Luciannei, că era o persoană căreia îi făcea plăcere propria ei senzualitate.

— Tipic, nu se putu Lucianna abţine să spună în momentul în care observă privirea scurtă şi ostentativă pe care fata i-o aruncă lui Jake înainte de a-i întoarce spatele şi de a-şi continua drumul în lungul străzii.

„Sau mai degrabă fâţâiala”, gândi Lucianna, dacă acesta nu era un termen prea demodat pentru a descrie mişcarea legănată, provocatoare, a fundului fetei.

— Geloasă? o întrebă Jake zeflemitor.

— Bineînţeles că nu, îi răspunse Lucianna pe un ton muşcător.

După care adăugă:

— Şi nu mi-ar trece niciodată prin cap să ies din casă fără niciun obiect de lenjerie pe dedesubt…

— Fără niciun obiect de lenjerie?

Jake se încruntă uşor aruncându-i fetei încă o scurtă privire, dar când se întoarse din nou către ea Lucianna observă că se străduia din răsputeri să nu izbucnească în ras.

— Chiar ai nevoie să fii instruită, nu? îi spuse el cu un zâmbet care îl făcu să pară brusc mult mai tânăr şi care pe ea o făcu să se întrebe dintr-odată care erau motivele pentru care nu putea respira cum trebuie.

— Dacă a fi instruită înseamnă să mă îmbrac în felul ăla, atunci prefer să rămân aşa cum sunt, începu ea furioasă.

Jake scutură din cap. Încă râzând, îi spuse:

— Greşeşti, să ştii. Nu e vorba numai de faptul că poartă şnuruleţul ăla pe sub blugi şi…

— Şnuruleţ?

— Ei, ştii tu, un articol de lenjerie, feminină, care se poartă de obicei pe sub hainele strânse pe corp pentru a evita efectul nedorit şi inestetic al L.V.C.-ului.

— L.V.C…? repetă Lucianna iritată.

— Linia vizibilă a chilotului, îi explică Jake răbdător.

— Ştiu ce înseamnă, îi răspunse Lucianna.

Poate nu era ea prea pusă la punct cu moda, dar chiar citise revistele cumnatei sale şi ştia foarte bine la ce se referea el. Furia pe care o resimţea nu era îndreptată atât asupra lui pentru faptul că o necăjea, ci mai mult asupra ei însăşi, pentru că îi oferea ocazia să o facă.

— Să înţeleg că nu e un articol de lenjerie preferat de tine? spuse Jake în timp ce îşi continuau drumul.

— Lenjeria mea nu este un subiect de discuţie.

— Păcat, îi replică Jake, vocea devenindu-i brusc oarecum ameninţătoare. Pentru că, deşi mă doare foarte tare s-o spun, reprezentanţii sexului masculin sunt în mare măsură influenţaţi şi fascinaţi de lenjeria femeilor. Să fim cinstiţi, e regretabil că sunt tentaţi să judece caracterul şi personalitatea unei femei după felul în care îşi alege lenjeria de corp şi după ceea ce ei personal consideră că este excitant şi erotic…

— Dacă te referi la ciorapii cu portjartier… începu Lucianna cu băgare de seamă.

Auzise mai mult decât suficient de la fraţii ei, când aceştia începuseră să crească, despre cât erau de atrăgătoare şi de importante asemenea obiecte vestimentare, ca să o determine să nu pună niciodată pe ea aşa ceva.

— Printre altele, încuviinţă Jake. Pentru mine personal cel mai erotic este să ştiu că unei femei îi pasă suficient atât de ea, cât şi de mine pentru a dori ca ritualul

dezbrăcării ei să devină un preludiu extrem de senzual al dragostei noastre… Este exact ca neastâmpărul şi înfrigurarea pe care le simţi atunci când desfaci un cadou ambalat deosebit de atrăgător…

— Aha, deci aşa vezi tu o femeie… ca pe un obiect… o jucărie… un cadou, îi spuse Lucianna plină de indignare. Ei bine, află că eu aş prefera să mor decât să mă prezint în felul ăla… decât să mă umilesc şi să mă degradez într-un asemenea hal…

— *Lucianna!*

Stingherită, Lucianna evită privirea lui Jake la auzirea notei întrebătoare din Glasul lui.

— Bun, zise Jake, ridicându-şi mâna şi uitându-se la ceas. Am făcut destule cumpărături azi. Cred că e vremea să ne întoarcem. Am ceva de lucru şi în timp ce eu muncesc tu poţi să începi să-ţi faci temele, îi spuse el pe un ton sec, arătând cu capul în direcţia cărţilor pe care ea le ducea.

— Pot să fac asta singură, acasă, îi răspunse Lucianna pe loc. Nu putea să guste câtuşi de puţin ideea de a citi conştiincioasă sub privirile de vultur ale lui Jake, asemenea unei şcolăriţe.

— S-ar putea să sune John, adăugă ea.

— Cu atât mai bine, îi replică Jake cu fermitate. O să-i facă bine să se întrebe pe unde eşti. Nu-ţi mai căuta scuze, Lucianna, o sfătui el. Nu uita că tu ai vrut să faci asta.

Lucianna trebui să recunoască fără tragere de inimă că el avea dreptate. Fuseseră momente în dimineaţa aceea, mult prea multe de fapt, când era cât pe ce să uite motivele pentru care se supunea unei transformări atât de dureroase.

Când ajunseră în parcare fură întâmpinaţi de sunetul strident al unei alarme de maşină. Spre surprinderea Luciannei, Jake se opri pe neaşteptate şi înjură în barbă,

murmurând plin de nervi:

— Dacă e ceea ce cred eu că e, nenorocitul ăla de garaj…

Ochii Luciannei se măriră de uimire când, aruncându-şi privirea prin parcare, observă că într-adevăr alarma de la maşina lui Jake era cea care suna, luminile aprinzându-se şi stingându-se ca şi când cineva încercase să intre cu forţa în maşină. Nu putu să reziste şi spuse cu o voce mieroasă:

— Of, Doamne, Jake. Se pare că ceva nu-i în regulă la partea electronică a maşinii tale.

Privirea pe care Jake i-o aruncă îi spuse că nu fusese câtuşi de puţin păcălit de felul batjocoritor-inocent în care ea îşi manifestase îngrijorarea.

— *Eu* nu am nicio problemă, dar *cei de la garaj* vor avea cu siguranţă una. M-au asigurat că au depistat defecţiunea şi că au rezolvat problema.

— Sistemele electronice la genul ăsta de maşini scumpe sunt foarte complicate şi sensibile, îi spuse Lucianna încetişor, cu o notă de triumf în glas.

Acum era în culmea fericirii văzându-l pe Jake cum încearcă să pună capăt zgomotului infernal făcut de alarma maşinii, mai întâi deschizând portiera şi apoi căutând să întrerupă sistemul de alarmă.

— Credeam că dispozitivele de genul ăsta se opresc automat după douăzeci de minute, şuieră Jake printre dinţi după ce toate încercările de a dezactiva sistemul de alarmă nu dădură niciun rezultat.

— Asta e valabil pentru alarmele instalate în case, îi răspunse Lucianna cu seninătate, bucuria ei devenind şi mai mare atunci când observă că obrajii lui Jake încep să se coloreze uşor de furie.

Pentru prima dată de când îl cunoştea, Jake începuse să manifeste semnele unei evidente agasări. Părul i se ciufuli când îşi trecu mâna prin el, iar Lucianna putu să

observe în expresia oglindită pe chipul lui că nu îi făceau nicio plăcere atenţia şi mila cu care îl priveau ceilalţi şoferi din parcare.

— Ar fi putut fi mai rău, îl consolă ea cu o falsă îngrijorare. Cred că ultimul model al acestui: tip de maşină are un nou sistem de alarmă opţional care pur şi simplu strigă: „Ajutor, mă fură!”…

Reuşi să susţină privirea pe care Jake i-o aruncă şi care, dacă ar fi putut, ar fi transformat-o în cenuşă.

— Foarte amuzant, n-am ce zice, replică el furibund, în timp ce intră în maşină pentru a ridica receptorul telefonului.

Lucianna scutură din cap şi îi spuse cu blândeţe:

— N-o să meargă, Jake, cât timp urlă alarma. Există un sistem automat care te împiedică să suni!

— Unde sunt instrucţiunile de folosire? mârâi Jake întinzând mâna spre torpedo, dar Lucianna scutură din nou din cap cu tristeţe.

— N-o să se deschidă, Jake!

— Cât timp urlă alarma, ştiu, i-o reteză el.

Apoi o întrebă cu o privire neîndurătoare:

— Dar motorul? Probabil că nici el n-o să pornească, nu?

— Mi-e teamă că nu, încuviinţă domol Lucianna.

— Bun. Tu rămâi aici. E un telefon public după colţ. Mă duc să sun la garaj.

— E-n regulă, dar ai face bine să-mi laşi şi cheile, replică ea docil. Dacă nu, s-ar putea crede că am încercat să o fur, explică ea.

Jake îi întinse cheile în tăcere.

Lucianna aşteptă ca el să se îndepărteze, după care intră în acţiune. Nici de această dată nu ţinu seama de faptul că el îi interzisese să se atingă de preţioasa lui maşină.

Fredonând o melodie, Lucianna se puse pe treabă.

Ignorând alarma şi reuşind să vină de Hac sistemului de protecţie pentru a deschide torpedoul, scoase manualul de instrucţiuni cu o mână, în timp ce cu cealaltă deschise cu îndemânare capota. După trei minute reuşi să reducă la tăcere alarma, iar după încă două depistă şi defecţiunea care, după câte îşi putea da seama, se putea remedia doar prin înlocuirea unei siguranţe. Alarma trebuia reinstalată, bineînţeles, pentru că ea o scosese din uz. Totuşi se simţi foarte mulţumită de ea însăşi când, dându-se un pas înapoi, fu încântată de liniştea ce se aşternuse ca o recompensă a muncit ei. Lovi uşor maşina cu mâna în semn de prietenie şi îşi spuse că era o fată foarte deşteaptă.

— Ce naiba…?

Zâmbi şi se întoarse auzind vocea ameninţătoare a lui Jake, după care îi răspunse calmă:

— S-a oprit!

Observă cu coada ochiului o maşină purtând sigla garajului de la care luase Jake maşina. Când aceasta opri lângă ei, Lucianna făcu un pas înainte şi îi spuse mecanicului care cobora din maşină:

— Am dezactivat sistemul central şi am înlăturat dispozitivul electronic de stocare a datelor, dar bănuiesc că principala problemă e de fapt una dintre siguranţe!

Zece minute mai târziu, după ce mecanicul plecase, iar ei tocmai părăseau parcarea, Jake se întoarse către Lucianna şi o întrebă cu răceală:

— Ei bine, Lucianna, te-ai distrat destul. Când…?

Lucianna nu se prefăcu că nu înţelege despre ce vorbea.

— Ei… în weekendul în care a trebuit să te duci la Bruxelles. L-ai rugat pe David să te ducă la aeroport cu maşina şi să te ia înapoi la întoarcere. Nu voiai să-ţi laşi maşina parcată acolo pentru că se furaseră o mulţime. Aşa că, în timp ce a stat la fermă…

— Ai trecut peste ce ţi-am spus eu şi te-ai hotărât să te joci cu ea... Cred că îţi dai seama că e posibil ca intervenţia ta să fi cauzat defecţiunea, în primul rând.

Lucianna observă că Jake strânse din buze în timp ce conducea maşina spre şosea. Se simţea aşa de bine ştiind că exista măcar un domeniu în care cunoştinţele ei erau superioare şi era fericită că el realiza acest lucru, cu toate că nu îi convenea deloc. Lucianna se opri din udatul plantelor pe care le îngrijea cu atâta dragoste. Le eliberase bietele rădăcini chircite din strânsoarea ghivecelor prea mici în care fuseseră sădite şi le mutase în nişte vase mult mai generoase ca mărime. În cealaltă parte a curţii, fratele şi cumnata ei erau prinşi într-o discuţie. Lucianna descoperise în scurt timp că, depăşindu-i orice aşteptări, cărţile pe care Jake o convinsese să le cumpere îi ofereau o nouă şi fascinantă percepţie asupra reacţiilor şi sentimentelor oamenilor. Acum, la o săptămână de când le cumpărase, realiză că începuse să îi observe pe cei din jurul său. Felul în care fratele său se aplecase asupra soţiei, în care trupurile lor se atingeau şi zâmbetul pe care ea i-l dăruise, ridicându-şi privirile spre el, erau toate semne ale dragostei şi intimităţii lor şi, în timp ce se uita la ei, Lucianna se simţi cuprinsă de o undă dureroasă de singurătate şi invidie. De ce oare capacitatea de a fi atrăgătoare şi de a trezi interesul bărbaţilor părea atât de la îndemână pentru altele, dar nu şi pentru ea? Cu siguranţă nu era numai faptul de a părea docilă şi rezervată, de a gâdila în mod deliberat vanitatea unui bărbat, nevoia lui de a-şi hrăni propriul ego, pentru că dacă ar fi fost numai asta respectul pe care şi-l purta sieşi ar fi împiedicat-o să apeleze la astfel de artificii. Dar nu, nu putea fi numai asta. Trebuia să se gândească numai la cât de puternică putea fi Janey şi cu câtă hotărâre îşi susţinea punctul de vedere în faţa lui David atunci când simţea nevoia să o facă.

„Reacţiile chimice ce stăteau la baza atracţiei sexuale erau uşor de recunoscut, dar greu de definit”, spunea *Arta de a flirta.*

Lucianna se întoarse la plantele ei, dar de data aceasta, în timp ce tăia mugurii uscaţi, degetele nu mai aveau atâta siguranţă. Relaţia ei cu John poate nu era una care să mocnească de sexualitate şi pasiune, dar era una de calitate, plină de substanţă, genul de relaţie pe care Lucianna îşi dorea să o aibă cu un bărbat şi care nu implica numai sexul.

Se uită la ceas. Jake trebuia să se întoarcă în seara aceea. Era plecat de câteva zile cu afaceri, dar îi telefonase dimineaţă de la hotel şi îi ceruse să se prezinte la Hall în seara aceea, pentru a putea pune la punct următoarea fază a „Planului”.

Cu coada ochiului observă brusc felul în care mâna fratelui ei coborî pe pântecul lui Janey.

Nu era niciun secret pentru Lucianna faptul că fratele ei şi Janey îşi doreau de multă vreme un copil. Oare acel mic gest posesiv la care fusese martoră însemna că dorinţa lor era pe cale să se împlinească?

Gânditoare, Lucianna remarcă felul în care fratele ei îşi pusese braţul pe după umerii soţiei sale când intrară împreună în casă. El manifesta fără îndoială o mai puternică protecţie şi o mai mare grijă faţă de ea în ultimele zile… sau poate era doar faptul că Lucianna începuse să recunoască mesajele subtile ale limbajului trupului care până de curând fuseseră de nepătruns pentru ea?

— Se pare că Jake nu a venit încă să te ia la cumpărături, o tachină David când Lucianna li se alătură în bucătărie.

Apoi o trase în joacă de păr, cu afecţiune.

— De-abia aştept să văd la ce haine s-a gândit pentru tine.

— David… îl mustră Janey, dar Lucianna scutură din cap şi zâmbi.

— E-n regulă, Janey, îi răspunse ea. Nu mă simt câtuşi de puţin rănită.

Cu toate astea, în trecut, pentru a se apăra, reacţionase de fiecare dată cu mânie la astfel de tachinări, gândi ea. S-ar putea spune chiar că exagerase uneori. Dar de când devenise conştientă de puterea pe care o avea limbajul trupului, descoperise că existau şi alte moduri, mult mai subtile, de a-şi face înţelese argumentele. Şi era clar că, dacă cele scrise în acea carte erau adevărate, existau mult mai multe moduri de a stârni interesul unui bărbat decât a te îmbrăca provocator.

În intimitatea dormitorului ei încercase deja pe ascuns acele mici gesturi care aveau darul de a atrage atenţia unui bărbat.

5

După ce o întrebă cât timp şi atenţie acordase cărţilor pe care le cumpărase, Jake se scuză spunându-i că trebuie să dea un telefon din bibliotecă pentru a pune la punct nişte afaceri. De la sosirea ei la Hall, Jake o tratase continuu ca pe o școlăriță, gândi Lucianna furioasă, deschizând televizorul şi urmărind absentă programul. Interesul îi fu stârnit brusc în momentul în care îi văzu pe cei doi protagonişti de pe micul ecran sărutându-se cu pasiune. Când camera se apropie de chipurile celor doi, Lucianna se încordă şi privi cu mai multă atenţie.

Alături de John nu simţise niciodată nimic din patima intensă, de invidiat, pe care o trăia acea pereche. Nu, John cu siguranţă nu o sărutase niciodată în felul în care bărbatul de pe ecran o săruta pe femeie, apăsându-i buzele cu sărutări pline de pasiune şi de iubire. Ea îi răspundea, strângându-l şi ghemuindu-se la pieptul lui.

Inima Luciannei începu să bată cu putere, nebăgând de seamă că Jake revenise în cameră, în timp ce ea se uita fascinată la televizor. Cei doi se sărutau altfel acum, buzele lor contopindu-se, cu răsuflarea întretăiată.

— Ce s-a întâmplat, Lucianna? John nu te-a sărutat niciodată în felul ăsta?

Auzind vocea lui Jake, Lucianna se întoarse cu spatele la televizor, cu faţa arzându-i, stingherită de faptul că fusese prinsă uitându-se atât de atentă la micul ecran.

B… ba da, bineînţeles, îi răspunse ea ofensată, bâlbâindu-se uşor şi fiind incapabilă să îl privească în ochi.

Nu te cred, o provocă el. De fapt, cred că nici tu nu ştii să săruţi în felul ăsta…

— Bineînţeles că ştiu, îi răspunse ea pe loc.

Da? Atunci dovedeşte-o, zise el încetişor. Vino aici şi arată-mi, Lucianna… Sărută-mă…

La început Lucianna crezu că Jake nu voise să spună asta sau nu înţelesese ea bine cuvintele lui. Privindu-i însă chipul realiză, cu teamă şi furie, că într-adevăr asta voia.

— Nu poţi, nu-i aşa? îl auzi întrebând-o încetişor. Nu poţi şi nu…

— Ba pot, minţi Lucianna.

— Atunci dovedeşte-o…

Dintr-o mişcare Jake fu lângă ea şi îi puse o mână pe ceafă, împiedicând-o să se mişte. Gura lui era foarte aproape de a ei, la numai câţiva centimetri. Lucianna îşi umezi buzele nervoasă şi îl auzi spunând:

— Da, e un început interesant, dar tu eşti cea care trebuie să mă sărute, nu să mă ispiteşti pe mine să o fac…

Să îl ispitească! Teamă şi mânie, un amestec periculos de emoţii, explodară în interiorul ei şi înainte de a-şi pierde curajul Lucianna îşi lipi buzele strânse de gura lui.

Realiză că buzele lui erau cu totul altfel decât ale lui John, mult mai plăcute la atingere.

— Asta numeşti tu sărut? Dacă mai bine de atât nu poţi nu e de mirare că ai asemenea probleme cu viaţa ta amoroasă. Ce mă miră e că totuşi ai una cât de cât, conchise Jake.

Iritată la culme, Lucianna deschise gura pentru a-i răspunde cu aceeaşi monedă, dar în acelaşi moment Jake puse stăpânire pe buzele ei.

Cuprinsă de uimire şi de teamă, îşi aţinti neajutorată privirile asupra lui Jake. Pasiunea cu care acesta o săruta o făcu să realizeze că alături de John nu trăise niciodată asemenea clipe.

De ce oare inima îi bătea să-i spargă pieptul? Ce forţă nevăzută o făcea ca împotriva voinţei ei să răspundă sărutărilor lui Jake, strângându-l şi mai tare în braţe în loc să îl îndepărteze?

— Jake…

Tentativa Luciannei de a protesta rămase fără ecou.

Mişcările lui lente aveau un efect hipnotic asupra ei, făcând-o să se simtă ca vrăjită. Era pierdută într-un torent de senzaţii care o copleşeau. Dar ceea ce o şocă cel mai tare era faptul că trupul ei nu răspunsese niciodată astfel la sărutările cuiva, nici chiar la ale lui John.

Într-un moment de luciditate, Lucianna îşi găsi totuşi puterea de a se smulge din îmbrăţişarea lui Jake.

— N-ar fi trebuit să faci asta, îi spuse ea cuprinsă de mânie.

Era pe deplin conştientă de valul de sânge ce îi năvălise în obraji şi de greutatea cu care respira.

— Nu, încuviinţă Jake. N-ar fi trebuit s-o fac!

Îi aruncă o privire circumspectă lui Jake, care stătea în picioare lângă fereastră cu spatele la ea.

— Mâine după-amiază mergem la cumpărături, spuse el pe neaşteptate făcând-o să tresară. Şi de data asta…

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Dacă vrei să fii tratată ca o femeie, Lucianna, va

trebui să înveţi să te îmbraci ca atare.

Lucianna se simţi extrem de uşurată văzând că el nu face nicio referire la cele tocmai întâmplate între ei, aşa că nu obiectă în niciun fel la planul lui de a face cumpărături şi nici la comentariile făcute pe marginea acestuia.

În plus, exista o consecinţă absolut neaşteptată a orelor pe care le petrecuse forţându-se cu încăpăţânare să îi privească pe cei din jur. Devenise conştientă că existau pentru femei şi alte moduri de a te îmbrăca decât cele două, diametral opuse, pe care ea le cunoscuse până acum.

Nu ştia încă sigur de unde apăruse această dorinţă neobişnuită de a purta altfel de lucruri, de a fi altcineva. Şi privea încă acest nou mod de a gândi cu teamă şi prudenţă. Dar pentru prima dată simţea înăuntrul ei nevoia de a-şi descoperi feminitatea, pe care înainte se luptase din răsputeri să şi-o nege.

Relatându-i cele citite în cărţi, fu surprinsă să descopere cât de multe învăţase. Dacă şi Jake era însă la fel de impresionat, reuşea să ascundă foarte bine lucrul ăsta… Expresia lui era impasibilă, profilul uşor întors, întregul comportament faţă de ea era rezervat şi distant.

Doar atunci când Lucianna îi făcu o demonstraţie ştrengărească de „uitat în oglindă”, tehnică pe care tocmai o citise, el păru să îi acorde mai multă atenţie. Dar, cu toate astea, Jake nu fusese atât de surprins de progresele Luciannei pe cât se aşteptase ea.

— Jake…

Se întinse instinctiv şi îi atinse braţul, nefiind sigură cât reuşise să acumuleze din ce citise sau cât de bine cunoştinţele ci se reflectau în felul în care se mişca, vorbea şi zâmbea. Cu zece zile în urmă nici nu i-ar fi trecut prin cap să îl atingă pe Jake sau vreun alt bărbat, dar în special pe Jake, pentru a-i atrage atenţia. Iar acum o făcea cu atâta naturaleţe de parcă aşa reacţionase toată viaţa.

Îi zâmbi şi îi spuse, tachinându-l:

— Poate că n-ar fi rău să citeşti şi tu cărţile astea. Ar trebui să răspunzi la asta… îl atinse din nou şi se apropie uşor de el, zâmbindu-i. Ar trebui să mă priveşti şi să te apropii de mine.

— John e cel cu care trebuie să exersezi tehnicile de flirt, nu cu mine, îi răspunse Jake cu asprime, îndepărtându-se de ea. Cred că ajunge cât am lucrat în seara asta…

O jumătate de oră mai târziu, aflându-se la volanul maşinii şi îndreptându-se spre casă, Lucianna simţi o ciudată umbră de dezamăgire. La ce se putea aştepta? gândi ea
iu autoironie. Doar nu la elogii din partea lui Jake, nu? îl cunoştea prea bine. De când îşi putea aduce aminte şi oricum de când intrase în adolescenţă, el nu făcuse altceva decât să o critice.

După plecarea Luciannei, Jake îşi turnă un pahar mare de whisky. Nu bea de obicei, dar acum…

În ce naiba se băgase? Şi de ce? Scutură din cap cu resemnare. Chiar trebuia să îşi pună întrebarea asta? Totuşi până în acea seară reuşise să se convingă că motivele lui erau, dacă nu sută la sută, măcar nouăzeci la sută altruiste.

Îi era vie în minte ziua, ora, momentul în care realizase exact ce simţea faţă de sora mai mică a prietenilor lui. Realizase de ce, de fiecare dată când se întâlnea cu o fată, în loc să se bucure de compania ei nu făcea altceva decât să o compare continuu cu Lucianna. Se gândea mereu că ar fi preferat să fie cu ea şi să se bucure de ascuţitul şi acidul ei simţ al umorului care contrasta atât de mult cu emoţiile ei încă foarte naive.

Trecuse într-o zi pe la fermă să îl vadă pe David. Uşa bucătăriei era deschisă şi el intrase înăuntru. Telefonul, care se afla acolo, începuse să sune. Auzise o uşă deschizându-se şi Lucianna coborâse scările în fugă şi

intrase în bucătărie, înfăşurându-şi în grabă un halat de baie în jurul corpului ud şi complet gol.

— Imediat ce îl zărise, obrajii i se aprinseră de ruşine, un val de culoare urcându-i în tot trupul, înroşindu-i pielea albă şi delicată.

Bineînţeles că nu făcuse nimic. Se forţase să se întoarcă cu spatele când ea urcase scările în grabă şi bineînţeles că niciunul dintre ei nu mai aminti vreodată de incident. Dar din clipa aceea el avusese mare grijă să păstreze distanţa faţă de ea atât fizic, cât şi afectiv, mai ales afectiv.

Încercase să se detaşeze, să îndepărteze acele sentimente, spunându-şi că este un pervers, dacă nu chiar mai rău, dar nici acest lucru nu îi fu de niciun ajutor. În cele din urmă se consolase cu gândul că măcar îşi putea controla pe deplin sentimentele… Până în seara aceea…

Şi încă nu îşi dădea prea bine seama ce anume distrusese barierele pe care el le construise cu perseverenţă, pentru a o apăra. Cu siguranţă nu îi făcuse plăcere să o audă vorbind despre John şi fără îndoială că imaginea ei sărutându-l pe John îi întinsese autocontrolul până la limită. Dar fusese mai mult de atât, recunoscu el. Era şi aerul acela nou al ei, felul subtil, dar şi teribil de atrăgător în care ea devenise brusc conştientă de feminitatea ei, ca o fetiţă care făcea mândră piruete în rochiţa ei cea nouă.

Îşi aţinti privirile asupra telefonului. Tentaţia de a suna la fermă şi de a spune că înţelegerea a luat sfârşit aproape îl copleşea. Ar fi fost destul de uşor să inventeze un motiv, o călătorie de afaceri care l-ar fi ţinut departe câteva săptămâni. Dar ştia deja că nu ar face-o, că nu putea să o facă.

Dacă o iubea atât de mult, trebuia să o ajute să obţină ce voia, bărbatul pe care îl dorea. Şi poate că după ce ea s-ar fi căsătorit cu John, în sfârşit ar fi fost şi el în

stare să îşi continue viaţa.

Lucianna poate nu mai era un copil, dar sentimentele ei faţă de el erau încă cele din copilărie. Nu îl plăcea şi nu avea încredere în el, iar lui îi era imposibil acum să îi spună de ce trebuise să îi insufle aceste sentimente faţă de el. În niciun caz.

Închise ochii din nou. Avea ea oare idee cât de aproape fusese el în seara asta de a-şi pierde complet controlul? Cât de mult o dorea şi cât tânjea după ea?

— Credeam că Jake nu vine să te ia până la două, spuse janey zâmbind, când o văzu pe Lucianna privind pe geamul bucătăriei.

— Nici nu vine, încuviinţă Lucianna, roşind uşor.

— Dacă nu aş şti adevărul aş crede că de fapt de-abia aștepţi să faci cumpărăturile astea, o tachină cumnata sa.

Ceea ce demonstrează sacrificiile de care este în stare o femeie ca să-şi cucerească bărbatul, replică David scutind-o astfel pe Lucianna să se mai apere şi să nege afirmaţiile lui Janey.

Îi spuseseră în dimineaţa aceea că Janey era însărcinată. Se simţise chiar mândră să le poată spune că avusese o oarecare bănuială în acest sens.

— Parcă ar fi Jake, zise Janey în momentul în care o maşină intră în curte. Se pare că şi el e la fel de nerăbdător să meargă la cumpărături ca şi tine…!

— Nerăbdător să termine odată, bombăni David. Urăsc să merg la cumpărături…

— Dacă faci aluzie la mobila pe care trebuie s-o cumpăram pentru camera copilului, să ştii că de data asta n-o să-ţi meargă, îi zise Janey cu voioşie şi pufni în râs văzându-i expresia de pe chip. Şi spre deosebire de tine, lui Jake îi place să meargă la cumpărături şi are foarte mult bun gust, nu ca alţii pe care aş putea să-i şi numesc.

Spre surprinderea Luciannei, în momentul în care urcară în maşină, Jake îi spuse că nu o ducea în oraş, ci la

un complex nou de magazine care fusese deschis de curând şi care se afla la câţiva kilometri de oraş.

Noua Lucianna trebui să-şi stăpânească entuziasmul care o cuprinsese, dar în acelaşi timp şi sentimentul brusc de teamă la gândul că avea să intre în lumea hainelor, care pentru ea era o lume nefamiliară şi străină.

Din cărţile ei aflase acum că aspectul fizic al unei femei era însoţit de un puternic mesaj vizual şi că sexul masculin era foarte receptiv şi cu adevărat vulnerabil la astfel de mesaje.

Jake observase că blugii ei erau ceva mai cambraţi decât cei mult prea largi pe care îi prefera de obicei. Cămaşa albă şi apretată, deşi bărbătească şi furată din dulapul unuia din fraţi, o punea mult mai bine în valoare decât cămăşile de lucru pe care le purta în mod normal.

Complexul de magazine arăta impresionant, recunoscu Lucianna în sinea ei în momentul în care străbătu alături de Jake piaţeta, din fericire, nu foarte aglomerată. Locul era presărat cu copăcei, arbuşti şi atrăgătoare ronduri de flori. Băncile şi amestecul de restaurante, baruri şi cafenele, toate cu terase primitoare, creau o atmosferă relaxantă, aproape continentală. Lucianna fu de asemenea impresionată de curăţenia generală ce domnea în acest loc.

— De unde vrei să începem? o întrebă Jake. Sau ai prefera să bem mai întâi o cafea?

Gândul de a bea o cafea o tenta şi nu numai ca pretext de a mai amâna cumpărăturile, reflectă Lucianna. Scutură totuşi din cap cu hotărâre.

Acum, că se aflau aici, voia ca totul să se termine cât mai repede posibil.

— Care-i problema? o întrebă Jake ironic. Ţi-e teamă că s-ar putea să-ţi pierzi curajul?

Lucianna îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Bineînţeles că nu, negă ea furioasă.

Ascunzându-şi zâmbetul apărut ca urmare a reacţiei ei previzibile, Jake îi arătă un magazin aflat în partea cealaltă a pieţei.

Lucianna porni în direcţia aceea, apoi se opri încruntându-se uşor, şovăitoare.

Eleganţa vitrinei o făcu să se gândească la faptul că era probabil unul dintre magazinele acelea cu asistente fandosite, care numai uitându-se la tine te făceau să îţi doreşti să fii la milioane de kilometri depărtare. Dar Jake îşi îndrepta hotărât paşii către el şi Lucianna nu avea de gând să îi dea de înţeles că era nervoasă sau, şi mai rău, speriată.

— Magazinul ăsta face parte dintr-un lanţ european de magazine care îţi oferă o anumită linie de la un sezon la altul, îi explică Jake.

— Zău? Ce interesant, replică Lucianna sarcastică, încercând să îşi ascundă astfel sentimentul tot mai puternic de insecuritate şi panică. Ei, asta îţi e de mate ajutor probabil. Dacă îţi aduci aici toate prietenele să-şi cumpere haine, atunci cu siguranţă le recunoşti pe stradă, adăugă ea.

— Ce naiba vrei să spui cu asta?

Lucianna fu şocată şi rămase brusc împietrită văzând că Jake nu îi răspunde ca de obicei, amuzat şi ironic, la comentariile făcute. Se întoarse brusc către ea înfruntând-o, cu buzele strânse ameninţător şi cu ochii scânteind de mânie.

— Nu… nu vreau să spun nimic, răspunse Lucianna. A… a fost doar o… glumă.

— O glumă? întrebă Jake ridicându-şi sprâncenele.

— Chiar aşa? Eh, mie nu mi se pare prea amuzant să fiu acuzat că sunt genul de bărbat care are în jurul lui o grămadă de păpuşele pe care le învârteşte pe degete. În cazul în care nu ştiai, n-am spus niciodată şi nici n-aş insulta vreodată pe cineva spunând că o femeie e un fel de

păpuşă, o jucărie care poate fi îmbrăcată şi dezbrăcată după toanele mele sau ale oricărui alt bărbat. Mai mult, mi se pare extrem de puţin amuzant, ca să nu spun jignitor, faptul că tu sugerezi că aşa as face, îi zise Jake cu asprime.

Deşi furia lui evidentă o şocase, Lucianna se ţinu tare pe poziţie şi îi replică:

— Ei, îmi pare rău dacă am avut o părere greşită, dar tu eşti cel care şi-a schimbat întotdeauna prietenele mai des decât îşi schimbă majoritatea bărbaţilor şosetele.

— Chiar aşa? o provocă Jake. Continuă, te rog! Am senzaţiei că ştii mai multe despre viaţa mea intimă decât ştiu eu însumi. Ce extraordinară putere de pătrundere ai, Lucianna, zise el sarcastic, mimând uimirea. Şi eu care credeam că nu observi niciodată ceva ce n-are roţi şi motor. Dar iată-te cunoscând şi cele mai mici detalii ale vieţii mele. Cunoscându-le mai bine chiar şi decât mine, având în vedere că în realitate eu n-am mai avut o relaţie de…

Lucianna, nemaiputând să se controleze, îl întrerupse înfierbântată spunându-i:

— Nu ştiu de ce eşti aşa de furios. L-am auzit pe David lăudându-se că tu şi cu el aţi avut o grămadă de prietene, îi aminti ea.

— Poate ne-am comportat de câteva ori stupid şi grosolan, aşa cum băieţii deseori o fac în adolescenţă, încuviinţă Jake întrerupând-o, dar toată povestea asta despre seducerea şi abandonarea unor adolescente vulnerabile şi lipsite de apărare este o pură ficţiune. În primul rând subestimezi inteligenţa şi instinctul de apărare al semenelor tale în cazul în care crezi altceva, Lucianna… Şi în al doilea rând, băieţii la adolescenţă au o capacitate de a face pe deştepţii şi de a exagera care nu cunoaşte limite. Cei mai mulţi dintre noi se dezbară repede de obiceiul ăsta prost, iar lăudăroşeniile adolescenţilor n-ar trebui luate prea în serios, să ştii…

Lucianna se cutremură uşor când îşi întoarse privirile de la el. Vocea scăzută îi vibră când îl spuse înfierbântată:

— Uram felul în care vorbeaţi despre fete şi…

— Sex? întrebă Jake încetişor.

Lucianna simţi cum obrajii încep să îi ardă. De ce trebuia să aducă mereu subiectul ăsta în discuţie? Era ceva la care îi venea greu şi să reflecteze, chiar în intimitatea propriilor ei gânduri. Cu atât mai greu i-ar fi fost să discute despre asta cu altcineva, în special cu Jake.

— Da, pot să înţeleg cum te-au făcut să te simţi unele lucruri pe care le-ai auzit fără să vrei.

Jake o privi cu tristeţe. Începea brusc să se lămurească asupra multor lucruri.

— Nu, nu poţi, îl contrazise Lucianna cu vehemenţă. Se simţi cuprinsă de panică în momentul în care retrăi în minte emoţia şi frica pe care le resimţise auzind întâmplător discuţiile fraţilor ei. Şi predicile bine intenţionate, dar stângace, pe care i le ţinuseră despre felul înţelept în care trebuia să se poarte cu băieţii şi despre capcanele care o aşteptau dacă nu ţinea seama de sfatul lor.

Cu buzele strânse, Lucianna scutură din cap şi privi cu nerăbdare spre magazin. Locul care cu zece minute în urmă părea neprimitor, ostil şi străin, era acum un adăpost binevenit, în comparaţie cu încercările nedorite ale lui Jake de a pătrunde în cele mai secrete gânduri şi sentimente ale ei.

— Ce nu pot, Lucianna? insistă Jake. Pot înţelege cât de distructiv, cât de dăunător afectiv şi fizic trebuie să fie pentru o fată să audă un grup de Bărbaţi tineri discutând asemenea subiecte fără să-şi ţină limba în frâu, cum ar fi făcut în mod normal în prezenţa unei fete. Mai ales când acea fată de-abia a început să-şi exploreze propria sexualitate şi propriile emoţii.

— Nu mi-au făcut niciun rău, zise Lucianna pe loc,

pentru a-şi apăra fraţii. De fapt mi-au făcut un bine. Măcar am aflat ce gândesc băieţii!

— Ai aflat ce gândesc băieţii, da, încuviinţă Jake. Dar cu bărbaţii cum rămâne, Lucianna? Ştii cum gândesc şi ce simt ei sau discuţiile pe care le-ai auzit întâmplător au reuşit să-ţi

Infiltreze spaima de a nu se vorbi şi despre tine aşa cum i-ai auzit vorbind pe fraţii tăi despre prima experienţă sexuală? Nu cumva au trezit în tine groaza ca visele tale să nu fie violate de grosolănia unui băiat care mai apoi s-ar lăuda prietenilor lui cu faptul că s-a culcat cu tine? Şi nu cumva din cauza asin încă mai vezi sexul ca pe ceva dezgustător şi jenant?

Bineînţeles că nu, răspunse imediat Lucianna. De fapt… îşi înclină bărbia spre el provocator, minţind… Nu cred nimic din toate astea… De fapt chiar îmi place să fac dragoste. Îmi place chiar foarte mult…

Tehnic vorbind ştia ce înseamnă sexul, bineînţeles. Cum ar fi putut să nu ştie când fraţii ei mai mari spuneau toate pe şleau? Şi asta nu numai în discuţiile lor deschise din adolescenţă, când vorbeau despre vieţile lor sexuale, Uliul siguri că ea nu poate înţelege sau nu poate auzi ce spuneau ei. La fel spuneau lucrurilor pe nume şi când îi dădeau sfaturi despre cum trebuia să răspundă unei provocări sexuale.

„Spline nu şi mergi în continuare pe linia asta”, fusese sfatul lui David*. „În felul ăsta ei vor şti că nu pot să profite de tine* şi te *vor respecta”.*

„Iar dacă nu o vor face, vor trebui să răspundă în faţa noastră”, adăugase Lewis cu furie.

De nu îi spuseseră totuşi, gândi Lucianna, era când şi cum o fată putea schimba „nu”-ul într-un „da”. Şi, chiar mai important, după cum descoperise în relaţia ei cu John, cum să dea de înţeles unui bărbat că era gata să facă lucrul acesta.

La începutul relaţiei lor, John fusese suficient de înflăcărat ca să încerce să o convingă să se culce cu el. Dar ea, neieşind din vorba fraţilor ei, spusese „nu” cu fermitate. În săptămânile de dinaintea plecării, însă, John părea chiar mulţumit cu săruturile şi mângâierile călduţe pe care le împărtăşeau. Iar Lucianna nu ştia ce să facă să aducă ceva mai multă pasiune în relaţia lor.

Când se ghemuise la pieptul lui, o întrebase dacă nu cumva îi era frig. Când încercase să îl sărute cu mai multă pasiune, păru să nu înţeleagă aluziile pe care ea le făcea.

Prinsă de gândurile ei, Lucianna realiză brusc că tocmai intrase în magazin şi că fata care se apropia de ea, departe de a fi genul de persoană arogantă şi dispreţuitoare cum se temuse ea, îi zâmbea de fapt cu o inocentă căldură.

— Pot să vă ajut cu ceva? o întrebă ea pe Lucianna. Sau preferaţi să vă uitaţi singură?

— Avem nevoie de…

— Prefer să mă uit singură.

Lucianna nu ţinu seama de dorinţa lui Jake şi ignoră comentariile lui acide, adresate numai urechilor ei.

— Acesta nu e un magazin de blugi, să ştii, spuse el când fata să i retrase, întorcându-se la stiva de bluze pe care tocmai le împacheta la sosirea lor, lăsându-i pe Lucianna şi pe Jake să aleagă singuri.

— Ştiu asta, replică Lucianna accentuând cuvintele cu ironie. Apoi se întoarse pe călcâie şi se duse să studieze o colecţie de haine colorate care îi atrăseseră atenţia.

La prima vedere, articolele simple de culoarea caramelului către care ea se îndrepta puteau părea şterse în comparaţie cu celelalte haine mult mai strălucitoare din magazin. Dar Lucianna îşi aminti că văzuse haine de aceeaşi culoare, prezentate într-una din revistele ei de modă de un manechin care semăna cu ea.

Întinzându-se, atinse nesigură o pereche de

pantaloni. Materialul din care erau confecţionaţi era rece şi mătăsos la atingere. Se încruntă citind eticheta care atârna: „Tencel”. Numele nu îi spunea nimic, dar era conştientă că Tencel, indiferent cine era, făcea un material plăcut la atingere.

Pe o măsuţă din apropierea ei se afla o broşură deschisă în care erau prezentaţi pantalonii la care ea tocmai se uita. În fotografie aceştia erau asortaţi cu o jachetă scurtă şi cambrată pe trup, descheiată, sub care se vedea o bluză simplă din mătase crem, foarte decoltată.

— Aceasta este cea mai nouă gamă a noastră, spuse vânzătoarea cu amabilitate. E cea care îmi place cel mai mult şi n-am putut rezista tentaţiei de a nu-mi lua scoica, adăugă ea entuziasmată. Lucianna se uită stupefiată, întrebându-se cu disperare ce putea să însemne „scoica”. Apoi îl văzu pe Jake luând un umeraş pe care atârna bluza de mătase crem şi întinzându-i-l.

— Da, ţi-ar veni bine, Luce, spuse el încetişor.

Bluza, bineînţeles. Îşi aminti acum că o văzuse în revista ei, sub numele de „scoică”. Îi era mult prea recunoscătoare lui Jake pentru intervenţia sa ca să mai obiecteze la faptul că se amestecase în discuţie. Dar asta nu explica, după cum gândi ea mai târziu, cum de ajunsese după numai o jumătate de oră să stea în picioare în faţa lui, purtând stingherită nu numai scoica, dar şi pantalonii, jacheta şi o eşarfă în Ion la gât. În acest timp, vânzătoarea îi spunea entuziasmată că ar putea lua şi rochia fără mâneci care făcea parte din colecţie, deoarece o putea purta în combinaţie cu aceeaşi jachetă.

— Nu vreau… începu Lucianna după care se opri şi îşi simţi obrajii arzându-i în clipa în care observă felul în care Jake o privea.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? De ce mă priveşti în felul Acesta? şuieră ea când vânzătoarea plecă pentru a aduce rochia.

Jake scutură din cap.

— Nu s-a întâmplat nimic, răspunse el scurt.

Totuşi era încruntat, gândi Lucianna. Brusc sentimentul de încredere şi plăcerea neobişnuită şi ameţitoare pe care le simţise privindu-se în oglinda din camera de probă se evaporară. Se simţi dintr-odată stingherită, tânjind după proiecţia blugilor ei care să înlocuiască pantalonii de mătase pe care îi purta.

— Aveţi într-adevăr un corp superb, îi spuse vânzătoarea entuziasmată. Aceasta venise înapoi, cu rochia pe braţ şi se opri să admire efectul pe care vorbele ei îl aveau asupra Luciannei. Lucianna se opri, nevrând să îi răspundă sau să

0 asculte.

— Şi culoarea vi se potriveşte de minune, adăugă vânzătoarea. E ceva anume la hainele de genul ăsta care te face să te simţi şi să arăţi extrem de feminină, nu credeţi? spuse ea cu căldură. Lucianna, care după ce văzuse reacţia lui Jake fusese pe punctul de a respinge hainele, şovăi şi apoi se încruntă privind în oglinda aflată la vreo doi metri de ea.

Vedea imaginea unei femei care purta acelaşi costum ca şi ea, dar care era într-adevăr elegantă şi feminină. Lucianna ridică mâna pentru a-şi scoate eşarfa şi se holbă la femeia din oglindă, şocată să descopere că imaginea pe care o vedea era chiar a ei, că ea era femeia aceea elegantă, că imaginea pe care o admirase era de fapt a ei.

— Îl cumpăr, îi spuse ea fetei cu siguranţă, înainte să mai aibă timp să se răzgândească. Le cumpăr pe toate! Inclusiv rochia, adăugă ea.

Fata zâmbi larg.

Zece minute mai târziu, în timp ce plătea hainele.

Lucianna îi aruncă lui Jake o privire în care se putea citi triumful.

Poate că Jake nu credea că ea putea purta foarte bine

hainele acelea, dar vânzătoarea era de altă părere, ca şi ea de altfel, gândi Lucianna hotărâtă. De-abia aştepta să vadă chipul lui John când o va privi purtând noua îmbrăcăminte.

— Sper că nu vă deranjează că v-o spun, îi zise vânzătoarea Luciannei întinzându-i o sacoşă imensă cu noile haine; dar îmi plac foarte mult şuviţele decolorate din părul dumneavoastră. Aţi putea să-mi spuneţi la ce coafor aţi fost?

Şuviţe! Lucianna îi aruncă o privire încurcată, iar Jake, care „auzise conversaţia lor, îi explică vânzătoarei în locul Luciannei:

— Mi-e teamă că e opera soarelui.

— Vreţi să spuneţi că sunt naturale? Sunteţi o norocoasă, îi spuse fata cu invidie. Eu trebuie să plătesc o avere pe ale mele şi nu arată nici pe departe atât de bine.

Lucianna se încruntă în clipa în care părăsiră magazinul. Şuviţe... Oare vânzătoarea se referea la şuviţele alea ciudate, subţiri şi aurii care îi făceau părul să pară mai deschis la culoare în timpul verii?

— Cafea? sugeră Jake când ieşiră din magazin. Lucianna scutură însă din cap şi îl întrebă:

— Nu ţi-a plăcut, nu-i aşa? Costumul pe care tocmai l-am cumpărat nu ţi-a plăcut. Am văzut pe faţa ta lucrul ăsta.

— Dimpotrivă, o asigură Jake cu sinceritate. Îmi place foarte mult.

De unde venea oare, se întrebă el, capacitatea asta tipic feminină de a simţi şi de a localiza cu precizie orice reacţie neglijentă a unui bărbat?

— Dar nu ţi-a plăcut cum stă pe mine, insistă Lucianna. Probabil că te gândeşti că nu sunt destul de bine făcută ca să-l port...

Jake se încrunta din nou, observă ea, buzele strângându-i-se în felul acela periculos, care întotdeauna îi făcea inima să îi bată mai repede.

— Oricum, nu-mi pasă ce gândeşti tu; n-are nicio importanţă, îi spuse Lucianna scuturând din cap înainte ca el să-i poată replica. Important e ce gândeşte John!

— Ce gândeşte sau ce face? întrebă Jake cu un ton aspru, propriile emoţii copleşindu-l, fiind mai puternice decât nevoia de prudenţă şi bunul simţ. La ce fel de reacţie te aştepţi din partea lui, Luce? Ce-ai vrea să facă? Să-ţi arunce o privire şi să te dorească atât de mult, încât să nu mai aibă răbdare să-ţi scoată hainele? Te aştepţi să se uite o dată la tine şi pe loc să-ţi declare dragostea lui nepieritoare? Pentru că dacă asta aştepţi…

— Pentru că dacă asta aştept, ce? îl provocă Lucianna furioasă, degetele ei strângând cu putere mânerul sacoşei în timp ce faţa i se înroşi de indignare. Pentru că tu nu crezi că John mă iubeşte. Ei bine, da, mă iubeşte, îi spuse ea cu mândrie, şi când se va întoarce…

La făcu o pauză, iar Jake văzu strălucindu-i în ochi lacrimile cu care ea se lupta încercând să le ascundă. Se blestemă în gând pentru lipsa lui de tact. Ultimul lucru pe care ar fi vrut să îl facă ar fi fost să o rănească. Ar fi dorit din tot sufletul să o facă să înţeleagă că a iubi cu adevărat pe cineva nu avea nicio legătură cu felul în care acel cineva se îmbrăca sau cu modul în care era văzut de ceilalţi, ci numai cu felul de a fi al acestuia. Şi că un bărbat care putea iubi numai o femeie cu care se putea afişa la braţ, etalând-o asemenea unui obiect frumos, nu era, după părerea lui, un bărbat, adevăraţi Dar cum ar fi putut să o facă să înţeleagă?

Jake se întreabă dacă mai era întreg la minte. Ştiind ce simţea pentru ea, era fără îndoială curată nebunie să o aducă pe Lucianna într-un loc unde era obligat să privească metamorfoza ei de la crisalidă la fluture

6

— Pe aici; n-am terminat încă.

Lucianna se încruntă în clipa în care Jake o apucă cu fermitate de braţ şi o întoarse către magazinul din faţa lor.

— Lenjerie nouă, adăugă el succint, deşi nu ar fi fost nevoie de nicio explicaţie.

Lucianna văzuse ce fel de articole vindea magazinul acela privind mărfurile expuse în vitrină. Lenjerie de corp care nu semăna câtuşi de puţin cu cea simplă şi comună pe care ea o purta în mod obişnuit.

— N-am nevoie de lenjerie nouă, minţi Lucianna privindu-l ameninţător pe Jake la vederea expresiei neîncrezătoare de pe chipul lui.

— Nu? întrebă el ironic. Doar nu ai de gând să îl seduci pe John la întoarcere purtând lucrurile alea deloc atrăgătoare pe care te-am văzut scoţându-le din maşina de spălat săptămâna trecută, când am venit pe la voi? Şi în afară de asta, ar arăta urât pe sub pantalonii de mătase cumpăraţi.

Lucianna deschise gura pentru a-i da o replică usturătoare, apoi o închise la loc.

Poate că avea într-adevăr nevoie de lenjerie nouă pentru noile haine, dar în niciun caz nu avea de gând să o cumpere cu Jake alături de ea.

— N-am timp astăzi, îi spuse ea cu un aer arogant. Am maşina unui client programată pentru service la patru şi jumătate.

— Serios? Ei, în cazul ăsta ar trebui să ne mişcăm. E aproape patru acum, zise Jake.

Tocmai se întorceau la maşină când dintr-odată el spuse gânditor:

— Mă gândesc că ai putea să nu porţi niciun fel de lenjerie pe sub haine. În felul ăsta materialul o să cadă frumos pe corp. Şi bineînţeles, după cum probabil ştii deja din cărţile pe care le-ai citit, vanitatea unui bărbat este fără îndoială gâdilată ştiind că o femeie îl doreşte atât de

tare, încât e întotdeauna pregătită să facă dragoste cu el şi vrea să-i arate şi lui lucrul ăsta.

Lucianna se opri paralizată şi îi aruncă lui Jake o privire ucigătoare. Faţa îi ardea de furie în clipa în care îi spuse, moaşă din sărite:

— N-aş face niciodată aşa ceva! Cum îţi permiţi să dai de înţeles că aş putea-o face?

Naivitatea indignării ei ar fi trebuit să îl facă să se simtă vinovat şi nu mulţumit, gândi Jake în timp ce îşi continua drumul alături de Lucianna, într-o tăcere care prevestea furtuna. Pentru că, îşi recunoscu el, în mod deliberat folosise acea descriere verbală evocând o imagine pe care ştia că ea o va considera dezgustătoare.

Fusese un şoc pentru el să o vadă ieşind din camera de probă atât de cochetă şi plină de farmec şi în acelaşi timp încă vulnerabilă şi nesigură pe ea. Se abţinuse cu multă greutate să nu o strângă în braţe şi să îi spună ce simţea de fapt pentru ea, ce simţise întotdeauna, şi pentru o clipă tentaţia fusese atât de mare, încât era cât pe ce să îşi piardă controlul.

O privi gânditor cum traversează cu paşi repezi parcarea, mergând în faţa lui cu capul sus şi umerii drepţi, în mod evident încă furioasă pe el. O parte din el ar fi vrut să o îmbrăţişeze şi să îi arate de ce un bărbat care o iubea cu adevărat şi căruia îi păsa de ea o voia exact aşa cum era. Cealaltă parte se ruga ca ea să nu trebuiască niciodată să îndure deziluzia şi durerea pe care le-ar fi resimţit văzând cât de nedemn de dragostea ei era de fapt nepreţuitul John.

Fredonând încetişor o melodie, Lucianna lovi uşor cu un gest de prietenie anticul Morris Traveller pe care tocmai îl reparase.

Bessie aparţinea uneia dintre vecinele ei, Shelagh Morrison. Aceasta moştenise maşina de la bunica ei din Dublin, care la rândul ei o primise în dar de la răposatul

său soţ, bunicul Shelaghei. De aceea, Bessie era privită mai degrabă ca animalul preferat al familiei decât ca o simplă maşină şi deci trebuia tratată în consecinţă.

Lucianna se uită la ceas. Avea timp să o spele şi să o lustruiască pe Bessie înainte ca Shelagh să vină să o ia. Zâmbetul îi pieri şi se încruntă uşor la vederea unei maşini ce venea în mare viteză pe aleea de la fermă. Indiferent cine era la volan, conducea mult prea repede pe drumul acela de ţară. Cuta de pe fruntea Luciannei se adânci când maşina intră în curte şi îşi dădu seama cine era şoferul.

Ce căuta Felicity acolo? Era de presupus că nu venise să îi spună Luciannei că mai primiseră încă un fax de la John. Lucianna îşi şterse mâinile pe pantalonii de lucru şi se îndreptă către ea.

În contrast cu pantalonii şi ghetele ei rezistente la noroi şi praf, Felicity purta nişte sandale cu toc cui şi o rochie albă scurtă, chiar foarte scurtă, după cum remarcă Lucianna.

— Oh, Luc, ce bine! Mă bucur că eşti aici! exclamă Felicity de îndată ce Lucianna se apropie destul ca să o poată auzi. Maşina mea scoate un sunet foarte ciudat; ai putea să te uiţi un pic la ea?

— Da, pot, încuviinţă Lucianna uitându-se imediat la plăcuţa de înmatriculare relativ nouă a maşinii. Da’ nu e încă în garanţie?

Îşi aminti cât de impresionat fusese John când prietenul lui Felicity de pe vremea aceea îi cumpărase maşina şi i-o dăduse cadou de ziua ei, când împlinise douăzeci şi unu de ani.

Zece minute mai târziu, când porni motorul Toyotei, văzu că singurul zgomot pe care acesta îl făcea era sunetul curat pe care îl scotea în mod normal.

— Ce fel de sunet scotea mai exact? o întrebă ea pe Felicity cu prudenţă, după ce verifică toate posibilele defecţiuni evidente.

— Nu ştiu exact. Eu nu ştiu absolut nimic despre motoarele maşinilor. Nu că aş vrea în mod deosebit. Toată mizeria şi unsoarea asta… Cred că îţi distrug unghiile şi mâinile. Apropo, continuă ea să vorbească văzând că Lucianna nu îi dă niciun răspuns, cine era tipul cu care erai când ne-am întâlnit deunăzi în oraş? Am impresia că îl cunosc de undeva!

— La Jake te referi? întrebă Lucianna închizând capota maşinii. Este…

Fiind pe punctul de a-i explica cine era Jake şi ce poziţie avea, se răzgândi brusc, realizând cu ajutorul unui al şase-lea simţ ce se ascundea de fapt în spatele întrebării aparent inocente a lui Felicity. Bănuiala îi fu confirmată de privirea lacomă şi plină de aviditate din ochii fetei.

— A, e doar un vecin, spuse ea laconic.

— Un vecin?

Ochii fetei se măriră uşor şi apoi se îngustară, măsurând-o pe Lucianna cu privirea înainte de a începe să zâmbească. Apoi pufni în râs.

E tipic pentru tine, Lucianna, comentă ea. N-aş putea niciodată să fac munca pe care o faci tu, adăugă ea aparent fără nicio legătură.

— Ai mai zis asta o dată, îi răspunse sec Lucianna.

— N-aş putea purta nişte haine atât de nefeminine, continuă ea neţinând seama de dorinţa tot mai puternică a Luciannei ca această vizită să se sfârşească odată. Mie îmi place să port lucruri moi şi mătăsoase, lenjerie de mătase… Tu porţi vreodată lenjerie de mătase, Luc?

— Nu pe sub pantalonii de lucru, îi replică Lucianna Impasibilă.

— Bănuiesc că nici dresuri nu porţi vreodată, nu-i aşa Lucianna? întrebă ea aruncându-i o privire uşor maliţioasă. John mă tachinează adesea apropo de faptul că eu port asemenea ciorapi.

Lucianna îşi mută privirile de la ea, fiind hotărâtă să

nu îi arate lui Felicity cât de tare o duruseră cele spuse de ea. De altfel, bănuia că destăinuirile acestea aveau intenţia clară de a o face să sufere şi de a accentua diferenţa dintre ele două. Nu era mare lucru, oricine putea să cumpere o pereche de ciorapi cu chilot şi să îi poarte. Inima Luciannei începu dintr-odată să bată mai repede.

Trase aer adânc în piept, luând brusc o decizie.

— Nu văd nimic în neregulă la maşina ta, îi spuse ea cu fermitate lui Felicity. Dar poate ar fi bine să o duci înapoi la vânzător să ţi-o verifice pentru orice eventualitate.

Se uită apoi la ceas.

— Îmi pare rău, dar trebuie să spăl şi să lustruiesc Travellerul înainte să vină proprietarul să şi-l ia.

Apoi, în mod deliberat, îi întoarse spatele lui Felicity pentru a-i arăta că de-abia aştepta să o vadă plecată.

Stând în continuare cu spatele la ea, Lucianna nu se întoarse până ce nu auzi motorul Toyotei pierind în depărtare.

Dacă era aşa de interesată de Jake, nu avea decât să găsească altă cale de a-i câştiga atenţia. Cei doi s-ar fi potrivit foarte bine, gândi Lucianna enervată.

— Ce-i cu tine? N-ai scos niciun cuvânt tot timpul cinei, spuse David îngrijorat.

— N-am nimic, îi răspunse pe loc Lucianna fratelui său.

În realitate, motivul pentru care nu prea participase la conversaţia din timpul mesei era faptul că reflectase încă la cele întâmplate peste zi. Privind spre fereastră, vizualiză mental diferenţa dintre trupul ei ascuns în pantalonii de lucru şi mişcarea deliberat senzuală a şoldurilor lui Felicity în fusta scurtă pe care o purta, felul în care îşi plimbase vârfurile degetelor în lungul coapselor când mergea. Îşi aminti comentariile acesteia despre cum o tachina John în legătură cu dresurile pe care le purta.

Existau şi ciorapi în vitrina magazinului cu articole de lenjerie pe care i-l arătase Jake în după-amiaza aceea. Ciorapi cu portjartier de o frivolitate ieşită din comun, care se purtau împreună cu o pereche minusculă de bikini.

— Mâine mă duc la Ryedales. Vreau să văd noul model de secerătoare pe care şi-au luat-o. Vii cu mine?

Lucianna se uită la fratele său, apoi scuturâ din cap.

— Nu pot. Am nişte cumpărături de făcut.

Janey, care se afla în spatele Luciannei, făcu o mişcare scurtă şi fermă din cap în direcţia soţului ei, pentru a-l avertiza să nu facă niciun comentariu.

— Lucianna să se ducă la cumpărături?! Nu-mi vine să cred, îi zise David lui Janey mai târziu, când rămaseră singuri. E îndrăgostită lulea de John ăsta.

— *E femeie,* David, îi reaminti ea cu blândeţe. Şi tocmai începe să descopere plăcerea de a fi femeie, de a fi mândră de ea.

— Da' ea a fost mereu aşa de băieţoasă…

— Pentru că aşa vă aşteptaţi *voi toţi* să fie, replică Janey cu hotărâre. Dar nu mai e o adolescentă, e femeie deja şi încă una foarte, foarte atrăgătoare!

— Luce?

— Da, Luce, confirmă Janey, scuturând din cap exasperată la auzirea tonului neîncrezător din vocea lui.

Apoi adăugă cu subtilitate şi foarte ambiguu din punctul de vedere al lui David:

— Dacă nu mă crezi pe mine, întreabă-l pe Jake…

— Jake…?

Scuturând din nou din cap, Janey îi zâmbi enigmatic.

Bărbaţii. De ce oare până şi cel mai drăguţ dintre ei era aşa de obtuz la minte uneori?

A sunat Jake, îi spuse Janey Luciannei când aceasta intra în bucătărie a doua zi dimineaţă. A trebuit să plece pentru câteva zile, cu nişte afaceri importante. Mi-a zis spun că se întoarce la sfârşitul săptămânii.

Jake plecase. Pulsul Luciannei se acceleră dintr-odată şi puse imediat acest lucru pe seama uşurării pe care o resimţea la ideea că va fi scutită pentru câteva zile de prezenţa lui respingătoare şi obositoare.

Se trezi brusc întrebându-se dacă afacerile acestea la care Jake trebuia pe neaşteptate să participe nu cumva implicau şi prezenţa unei femei care să îl însoţească în această călătorie. Cineva cu care Jake ar fi putut împărţi timpul liber rămas, cineva care ar fi fost încântată să fie dusă la cumpărături, îmbrăcată cu bucăţelele acelea de material mătăsoase şi frivole care îi tulburaseră somnul noaptea trecută.

Nu că i-ar fi păsat. Bineînţeles că nu. De ce să-i fi păsat? Jake era liber să cumpere articole de lenjerie pentru câte femei dorea, şi asta nu însemna nimic pentru ea! Absolut nimic.

Janey se încruntă când Lucianna împinse din faţa ei cerealele fără să le fi atins măcar. Poate David avea totuşi dreptate şi Lucianna îl iubea într-adevăr pe John. Janey ar fi dorit din tot sufletul să nu fie aşa, din mai multe motive!

Mai bine m-aş duce sus să mă îmbrac. Trebuie să fac nişte cumpărături în dimineaţa asta, îi spuse Lucianna cumnatei sale, luând brusc hotărârea cu care se luptase până acum.

Îi fu destul de uşor să îşi amintească drumul până la complex şi să găsească magazinul pe care i-l arătase Jake cu o zi în urmă. Cu mult mai greu îi fu însă să-şi găsească resursele de a deschide uşa şi de a păşi înăuntru.

În cele din urmă, zâmbetul prietenesc şi uşor îngrijorat al fetei aflate după tejghea îi dădu puterea să deschidă uşa şi să intre în magazin.

— E într-adevăr greu de ales, nu-i aşa? întrebă fata când Lucianna se uită nesigură în jur, complet dezorientată nu numai de multele stiluri şi culori ale articolelor de lenjerie expuse, ci şi de limbajul necunoscut în care

acestea erau descrise. Vă pot ajuta cu ceva? continuă vânzătoarea.

Lucianna trase adânc aer în piept şi încuviinţă din cap. Fiind singura clientă din magazin nu s-ar fi simţit în largul ei dacă ar fi minţit că doar se uită.

— Căutaţi ceva pentru dumneavoastră? întrebă vânzătoarea.

Văzând gestul afirmativ al Luciannei, o întrebă mai departe:

— E pentru o ocazie specială sau pentru un anumit costum? De exemplu, v-aş putea recomanda un „şnuruleţ" sau aceste articole în cazul în care purtaţi pantaloni, spuse ea aruncând blugilor Luciannei o privire scurtă şi arătând spre mărfurile expuse alături de ele.

„Şnuruleţul", cum îl numise vânzătoarea, o făcu pe Lucianna să îşi muşte îngrijorată buza de jos.

— E mult mai practic şi rezistent decât pare, o informă vânzătoarea luând de pe umeraş şi întinzând sumarul chilot de dantelă albă pentru a-şi întări spusele.

— Şi eu port aşa ceva şi merg de minune chiar pe sub blugii cei mai strâmţi sau pe sub alte haine atunci când doriţi să nu se vadă linia chilotului. Prietenul meu e de părere că arată foarte bine, adăugă ea cu un zâmbet conspirativ. Îi avem şi pe aceştia la vânzare, bineînţeles, adăugă ea cu expresia unui profesionist, când aşează „şnuruleţul" la loc şi luă cealaltă pereche de bikini pe care i-o arătă Luciannei.

— Sigur că şi aceştia au o linie foarte frumoasă, dar din câte am văzut nu se vând chiar la fel de bine ca „şnuruleţele". Bărbaţilor nu le plac, îi spuse ea Luciannei, înainte de a se întoarce şi de a-şi flutura mâna peste podeaua magazinului. Sigur că dacă doriţi ceva mai seducător, dacă vă interesează mai puţin aspectul funcţional, avem o întreagă gamă care include absolut tot, de la compleuri din mătase sau satin până la sutiene foarte

decoltate, bikini franţuzeşti…

Lucianna trase din nou adânc aer în piept şi, înainte de a-şi pierde curajul”, spuse:

— De fapt mă întrebam… Vindeţi cumva portjartiere?

Spre uşurarea Luciannei, vânzătoarea nu se arătă deloc surprinsă de întrebarea ei.

— A, da, sunt aici, îi spuse Luciannei, arătând spre un alt raft şi îndreptându-se către el.

— Eu una nu îi port foarte des, pentru că prefer să mă îmbrac în pantaloni decât în fustă, dar din când în când trebuie să recunosc că mi se pare ceva deosebit şi sexy să port ciorapi cu portjartier. Aceasta este una dintre colecţiile preferate, în special de mirese, spuse ea luând din raft un portjartier delicat din mătase şi dantelă albă şi întinzându-i-l Luciannei să se uite la el. Avem un articol de lenjerie format din bustieră fără bretele şi corset care este ideal pentru rochiile fără bretele, dar dacă vă interesează numai portjartierul vi-l pot recomanda pe acesta. Şi aceştia sunt, bikinii de la el, adăugă ea întinzându-se după o pereche pe care Lucianna o văzuse expusă în spatele vânzătoarei. Desigur, veţi avea probabil nevoie de o măsură mică, adăugă ea gânditoare, supunând-o pe Lucianna unei examinări profesioniste. Şi dacă doriţi să cumpăraţi şi un sutien care să se potrivească, trebuie să vă luăm măsurile exacte ca să putem găsi mărimea corespunzătoare.

Trecură două ore încheiate înainte ca Lucianna să părăsească în sfârşit magazinul.

În plus faţă de portjartier şi două perechi de ciorapi, mai cumpărase bikinii şi un frumos sutien care se potrivea cu portjartierul şi cu bikinii. Totuşi i se plânsese vânzătoarei că nu înţelege cum e posibil ca nişte articole atât de mici să fie aşa de scumpe.

— Aşteptaţi până ce vă va vedea bărbatul dumneavoastră îmbrăcată cu ele, îi răspunsese

vânzătoarea zâmbindu-i. Atunci o să vă daţi seama că a meritat fiecare bănuţ! Credeţi-mă… Eu ştiu!

Îşi mai cumpărase încă două sutiene cu fir lycra, moi şi cafenii, precum şi două „şnuruleţe” în ton. Vânzătoarea o asigurase că le poate purta liniştită pe sub orice material alb sau transparent pentru că, deşi aveau o culoare neobişnuită, nu se observau pe piele.

Ieşind din nou în lumina soarelui, Lucianna fu cuprinsă de o stranie şi neobişnuită senzaţie de linişte sufletească şi nepăsare care îi mână paşii în partea opusă a pieţei, către un magazin de încălţăminte pe care vânzătoarea i-l recomandase. Lucianna puse această senzaţie pe seama faptului că nu mâncase nimic la micul dejun. Îi tot apărea în minte, fără un motiv aparent, imaginea ei îmbrăcată cu noile ei haine, inclusiv cu noua lenjerie, în timp ce Jake o privea uluit, cu veneraţie!

De ce Dumnezeu trebuia să fie Jake şi nu John cel care rămânea fără grai, stupefiat de transformarea ei, nu îşi dădea prea bine seama. Probabil avea o legătură cu faptul că Jake fusese cel care îi sugerase să le cumpere.

Vânzătoarea din magazinul de încălţăminte se arătă la fel de amabilă şi de bine informată asupra mărfii pe care o vindea ca şi cea din magazinul de lenjerie. Lucianna însă se simţea deja în elementul ei: îşi alese rapid şi cu calm o pereche de pantofi uşori pentru noul ei costum de mătase şi o pereche de sandale cu barete. Pentru acestea însă nu avea nimic potrivit în garderobă, în afară, bineînţeles, de ciorapii cu portjartier!

Era fără îndoială timpul să se întoarcă acasă, gândi Lucianna ameţită în timp ce ieşea din magazin cu pachetele în braţe. Dar simţi nevoia ca înainte de asta să bea o cafea. Stând pe terasă, sub o umbrelă care o proteja de razele soarelui, observă anunţul din vitrina farmaciei de peste drum. Acesta spunea că se ofereau demonstraţii de machiaj gratuite tuturor celor interesaţi.

Fără să îşi dea seama exact cum se întâmplase, Lucianna se trezi în farmacie, bucurându-se de aerul condiţionat de acolo în timp ce studia gama largă de cosmetice aflate la vânzare.

Fraţii ei o tachinaseră peste măsură când, la începutul adolescenţei, făcuse o primă încercare de a se farda. David mersese până într-acolo încât o obligă să îşi spele faţa de rujul roşu aprins şi de fardul de pleoape albastru strălucitor pe care le cumpărase cu greu, economisind în secret bani de buzunar săptămâni în şir. Dar fardurile expuse aici la vânzare erau complet diferite de cosmeticalele ieftine, viu colorate pe care le cumpărase în adolescenţă, gândi ea. Complet diferite…

— Pot să vă ajut cu ceva?

Întorcându-şi capul către vânzătoarea care se apropia de ea zâmbind, Lucianna se plecă în faţa inevitabilului.

Întors acasă, David se uită încruntat la ceas.

— Luce nu poate să fie încă la cumpărături, îi spuse el lui Janey. E plecată de mai mult de patru ore.

— Ba sigur că poate, replică Janey. Doar e femeie, adăugă ea cu un zâmbet.

Complet derutat, David se întoarse la articolul despre agricultură pe care îl citea. Într-adevăr, nu era expert în problemele femeieşti ca Jake, dar îşi dădea seama când era depăşit!

— Ar fi norocul tău ca acesta, Janey îşi atinse cu dragoste pântecul uşor umflat, să fie fată, îi spuse ghicind ce era în mintea lui.

— Fată sau băiat, n-are nicio importanţă, îi răspunse David cu sinceritate.

Lăsă revista din mână şi ocoli masa pentru a o lua în braţe, pentru a-i îmbrăţişa pe amândoi cu tandreţe.

— De fapt, din partea mea n-ai decât să concepi şi să dai naştere unui trib întreg de fete…

— Eu să concep? îl luă Janey peste picior. Tu eşti cel care decide sexul moştenitorului nostru. Iar în ce priveşte ideea de a avea un trib întreg…

7

Lucianna se încruntă, aruncând o privire critică imaginii ei reflectate în oglinda dormitorului. Fiind una dintre rarele nopţi în care David şi Janey erau plecaţi de acasă, profitase de ocazie pentru a experimenta noile ei farduri, şi nu numai, gândi ea uitându-se cu atenţie în oglindă. Încerca să îşi dea seama dacă urmaşe sfatul vânzătoarei sau ar fi trebuit să mai adauge doar o idee din fardul de ochi pe care îl aplicase cu atâta grijă.

„La culorile dumneavoastră, nuanţele discrete v-ar pune cel mai bine ochii în evidenţă”, îi spusese fata, râzând cu simpatie când Lucianna îi povesti cu tristeţe despre experimentarea nefericită a fardului de pleoape albastru strălucitor.

Acum, cu fardul de pleoape care îi evidenţia mărimea şi culoarea ochilor, Lucianna era uşor surprinsă să descopere felul în care atât fardul, cât şi frumosul ruj de culoarea coralului îi aduceau la lumină şi îi subliniau feminitatea trăsăturilor feţei, făcând-o să arate şi să se simtă cu totul altfel decât de obicei.

Oare John avea să fie la fel de surprins?

O sunase mai devreme, dar ea tocmai avea o clientă care aştepta să îşi ia maşina, aşa că discuţia lor telefonică fusese scurtă. Tonul lui John fusese distant şi iritat, fiind mai preocupat să-i spună despre felul în care fusese întâmpinat de colegii din Canada decât să vorbească despre relaţia lor.

Cu oarecare nervozitate, Lucianna se dădu doi paşi în spate de la oglindă pentru a-şi studia imaginea din cap până în picioare, forţându-se să nu îşi mute privirile în altă

parte, ci să se analizeze. Nu îşi dăduse cu niciun fard de obraz, culoarea trandafirie a pielii ei era mai mult decât suficientă, şi, deşi îşi dădea seama că era ridicol să se simtă stingherită la vederea propriei sale reflecţii, în intimitatea propriului dormitor, nu avu de ales. Imaginea din faţa ei era atât de diferită de cea pe care se obişnuise să o vadă.

După ce terminase lucrul, făcuse duş şi îşi spălase părul, care îi atârna încă despletit pe umeri ca o mantie groasă şi mătăsoasă. I se părea mai degrabă dezordonat, dar îi accentua delicateţea oaselor feţei şi fineţea pielii. Dar nu din cauza feţei sau a părului se simţea aşa de jenată. Nu, ci din cauza faptului că profitase de absenţa lui David şi a lui Janey ca să probeze nu numai noile farduri, ci şi noua lenjerie.

Ce ar gândi John dacă... atunci când o va vedea astfel...? Ar remarca el oare, aşa cum o făcuse ea, cât de delicate şi de zvelte păreau picioarele ei îmbrăcate cu ciorapii aceia fini? Ar remarca...? Ce ar gândi... ce ar spune văzând dantela aceea sexy care ţinea ciorapii întinşi pe picior? Care ar fi reacţia lui la vederea noului ei sutien, care nu semăna câtuşi de puţin cu niciunul pe care îl purtase până acum? Fusese nevoie de tot profesionalismul şi sinceritatea vânzătoarei pentru a o asigura că arăta absolut respectabil şi că era unul dintre articolele preferate de clientele firmei.

Şi, ca şi cum toate acestea nu ar fi fost de ajuns, mai era bineînţeles şi „şnuruleţul”. Lucianna trase din nou aer în piept. Din faţă arătau aproape ca nişte chiloţi obişnuiţi, nefiind oricum mai răscroiţi decât o pereche de bikini înalţi, dar din spate...! Până în momentul acela nu reuşise să îşi facă suficient curaj să se privească din spate, iar oglinda din camera ei nu era tocmai nimerită pentru aşa ceva.

În camera lui Janey şi a lui David exista o oglindă

mult mai mare în care se putea vedea în întregime. Lucianna se uită la sandalele cu tocuri înalte din picioarele ei. Până acum mersese numai pe podeaua dormitorului ei încălţată cu ele şi se simţise la fel de vulnerabilă şi de stângace ca un mânz de-abia născut.

Respirând adânc, îşi reaminti că mai devreme sau mai târziu trebuia să apară încălţată cu ele în public, deci cu cât învăţa mai repede să meargă corect, cu atât mai bine. Cum nu putea să repare maşinile clienţilor încălţată cu acestea, trebuia să profite de orice clipă liberă pentru a face exerciţii.

La urma urmelor nu era nimeni prin jur care să vadă nici lipsa ei de pricepere, nici timiditatea cu care răspundea faptului că arăta şi se simţea atât de diferită, nici că devenise brusc mult mai conştientă de ea însăşi, de trupul ei, de feminitatea ei. Porni cu paşi şovăitori spre uşa dormitorului.

Întâlnirea de afaceri, la care trebuia să asiste şi pentru care plecase pe neaşteptate la Paris, se dovedi mai încărcată decât anticipase Jake, dar în cele din urmă reuşi să aranjeze lucrurile, Odată cu ferma moştenise şi un portofoliu considerabil de acţiuni şi capital la care a adăugat, de-a lungul anilor, alte investiţii proprii. În ultima vreme începuse să îi ajute pe alţii să pornească propriile lor afaceri interesându-l nu numai latura financiară, ci şi cea managerială a acestor activităţi.

Trebuise să aştepte la Charles de Gaulle şi era o zi fierbinte; fu fericit să scape de aerul închis şi plin de fum al autostrăzii, dar drumul de întoarcere acasă nu îi dădea senzaţia obişnuită de eliberare şi plăcere. Ieşi de pe strada principală şi intră pe drumul de ţară care ducea la fermă şi apoi spre casa lui. Îşi controlă automat viteza când trecu de fermă şi, în loc să accelereze, dintr-un motiv pe care nu era pregătit să-l analizeze, frână motorul.

Opri, întoarse maşina şi, în cele din urmă, o luă pe

drumul ce ducea la fermă.

Puţin nesigură la început, apoi din ce în ce mai încrezătoare pe măsură ce se obişnui cu înălţimea lor, Lucianna se plimbă în sus şi în jos pe palier cu noile ei sandale delicate, cu tocuri înalte. Cu siguranţă i se părea ciudat, dar câtuşi de puţin neplăcut.

Se încruntă uşor critic când privirile îi căzură pe unghiile nevopsite de la picioare. Ciorapii pe care îi purta erau complet transparenţi, concepuţi să fie purtaţi la nevoii cu pantofi cu vârful descoperit. Lucianna se gândi că o culoare discretă aplicată pe unghiile de la picioare ar completa atât linia sandalelor, cât şi delicateţea transparentă a ciorapilor ei. La fel cum ar fi sfătuit un client să îşi menţină maşina curată şi lustruită, pentru că şi asta contribuia la buna ei funcţionare.

Acum, că stăpânea arta de a merge cu noii săi pantofi, era timpul să îşi găsească resursele să intre în camera lui David şi a lui Janey pentru a-şi studia imaginea în oglindă.

Odată intrată în cameră însă, Lucianna îşi dădu seama că îi era foarte greu să se uite la lucrurile pe care le purta. Inima începu să-i bată cu putere şi era conştientă de amestecul de teamă şi emoţie care îi strângea stomacul.

Îşi întoarse şovăitoare capul în direcţia oglinzii şi rămase încremenită. Oare era chiar ea? Creatura aceea neaşteptat de înaltă, cu picioare lungi, femeia aceea? Şi curbele acelea… talia atât de subţire, sânii uşor arcuiţi; de unde apăruseră? Nu avea obiceiul să îşi studieze corpul când era dezbrăcată, dar ar fi trebuit să ştie, să observe dacă trupul ei era atât de senzual, atât de feminin cum o arăta imaginea lui din oglindă.

Arăta atât de schimbată! Uitându-se pe furiş peste umăr, aruncă o privire nesigură spatelui ei frumos şi provocator curbat.

Absorbită cu totul în ceea ce vedea, nu îl auzi pe Jake

când intră cu maşina în curte şi opri motorul.

Luminile erau aprinse în bucătărie şi la etaj şi, din obişnuinţă, Jake doar bătu scurt în uşa bucătăriei înainte de a o deschide şi de a intra înăuntru. La urma urmelor, era un vizitator permanent al casei încă din copilărie şi fusese instruit cu mult timp în urmă de David şi Janey să nu se formalizeze pentru că, din punctul lor de vedere, era efectiv un membru al familiei.

Faptul că nu era nimeni în bucătărie nu era chiar atât de ieşit din comun; era prea devreme pentru ca David şi Janey să se fi culcat deja. Şi pentru că observase când se îndreptase către casă că lumina din dormitorul lor era aprinsă, deschise uşa bucătăriei şi păşi în hol, cu gândul de a-i striga pentru a-şi face anunţată venirea. Dar, înainte de a putea face asta, uşa de la dormitorul lor se deschise.

Nesiguranţa din mişcările Luciannei când deschise uşa de la dormitorul lui David şi al lui Janey şi păşi pe palier nu se datora atât faptului că nu era obişnuită cu noua ei încălţăminte, cât faptului că nu era obişnuită cu noua ei persoană.

Dacă imaginea pe care o văzuse în oglinda magazinului de îmbrăcăminte la începutul săptămânii o surprinsese în mod plăcut, ce simţise atunci era nimic pe lângă emoţia pe care o trăia acum. Reflecţia ei poate o tulburase oarecum, dar nu avea niciun dubiu asupra feminităţii şi senzualităţii acesteia… Se opri în pragul uşii deschise, îşi arcui gâtul cu mândrie, un mic zâmbet secret curbându-i colţurile gurii.

De acum, Jake nu avea decât să îi spună că trebuia să se uite la altele pentru a învăţa să fie femeie; că trebuia să adopte limbajul trupului lor pentru a-l face pe John să o aprecieze.

Dintr-odată, pentru prima dată în viaţă, Lucianna se simţi mândră de trupul ei şi acest lucru se putu vedea din felul în care. Se mişcă atunci când porni spre camera ei.

Şi se văzu chiar foarte bine!

La început, stând în holul de la parter, Jake pur şi simplu nu îşi putu crede ochilor, sau mai bine zis mintea lui nu putea accepta ideea că ceea ce vedea, persoana pe care o vedea era Lucianna. Trupul lui însă nu se confrunta cu astfel de probleme. Acesta o recunoscuse pe loc, ştiuse cine e, reacţionase la prezenţa ei. Dintr-odată, toate emoţiile pe care se luptase atâta timp să le controleze explodară într-o furie sălbatică ce îl făcu să urce câte două trepte odată, blocându-i accesul Luciannei în dormitor cu propriul lui trup în timp ce o întrebă cu mânie:

— Lucianna… ce naiba de joc mai e şi ăsta?

Nu există cuvinte care să poată descrie starea de şoc pe care o resimţi Lucianna.

Apariţia absolut neaşteptată a lui Jake, cuplată cu intensitatea furiei lui ar fi pus-o cu siguranţă pe o poziţie defensivă în alte condiţii, dar să se confrunte cu toate acestea fiind atât de dezbrăcată! Ar fi fost destul de rău să fie surprinsă de oricine altcineva, chiar de Janey.

Şi dacă cineva ar fi întrebat-o cine era ultima persoană, absolut ultima, cu care Lucianna ar fi vrut să dea ochii în condiţiile acelea, ar fi răspuns pe loc: Jake. Şi totuşi el era acolo, privind-o cu o asemenea ferocitate, cu o asemenea furie.

— Unde e el? îl au pe Jake întrebând-o furios, întinzându-se spre ea şi prinzând-o de încheietura mâinii, pentru a o împiedica să fugă şi să se ascundă în dormitorul lui David şi al lui Janey.

— Care el? întrebă Lucianna uimită, încercând să descleşteze degetele lui Jake de pe încheietura mâinii ei.

— Care el? Cel pentru care te-ai îmbrăcat în felul ăsta, bineînţeles, îi spuse Jake pe un ton muşcător. Şi nu-mi spune că nu există niciun „el”, Lucianna, pentru că nu te cred.

Ochii lui îi explorară corpul, făcându-i faţa să ardă şi

să se înroşească de jenă, după care întregul ei corp se coloră.

— Dumnezeule, eşti dezbrăcată aproape de tot, îi spuse Jake caustic.

— Nu e adevărat, negă Lucianna. Port noua lenjerie pe care tu mi-ai spus s-o cumpăr, se apără ea cu fruntea sus.

— Eu ţi-am spus s-o cumperi? întrebă Jake încruntându-se. Nu încerca să-mi spui că ai cumpărat marfa asta de pe tine din cauza mea, îi spuse el tăios.

— De ce nu? îl provocă Lucianna cu curaj. Ăsta e adevărul!

Se opri brusc, faţa devenindu-i purpurie când realiză ce era cât pe ce să spună ce nu îi era îngăduit de fapt să spună. Şi anume, că în urmă cu cinci minute, stând în faţa oglinzii din dormitorul fratelui şi cumnatei ei, deşi ar fi trebuit să se gândească înainte de toate la reacţia lui John faţă de transformarea ei, faţă de timida conştientizare a propriei sale senzualităţi, spre întristarea ei mintea îi zburase instinctiv la figura lui Jake, vocea lui Jake, reacţia lui Jake. Pentru Câteva clipe răscolitoare pe care le respinsese automat, îşi imaginase tulburată mâinile lui Jake atingând-o, gura lui mângâindu-i trupul aproape gol.

— Deci te-ai îmbrăcat în felul ăsta din cauza mea? o întreabă Jake printre dinţi, neîncrezător, eliberându-i pe neaşteptate încheietura mâinii.

Gând îşi întoarse privirile către el, ca răspuns instinctiv la comanda tăioasă din glasul lui, dintr-odată expresia lui se schimbă complet. Mâna lui se întinse din nou spre ea, dar de data aceasta nu pentru a o apuca de încheietură aşa cum obişnuise să facă încă din copilăria ei pentru a-i reţine atenţia, ci mult mai periculos, pentru a-i mângâia pielea fină şi moale.

— Din cauza mea? o întrebă el cu un glas foarte diferit de cel de dinainte, puţin răguşit. Sau pentru mine?

Pentru el…? Lucianna deschise gura pentru a-i nega spusele şi atunci îl auzi pe Jake rostindu-i numele într-un fel în care cu siguranţă nu o mai făcuse niciodată. În mod instinctiv, Lucianna făcu pe loc micul pas provocator, pasul fatal către el, trupul balansându-i-se nesigur şi senzual în timp ce încerca să îşi menţină echilibrul pe noii ei pantofi.

— Dumnezeule, îl auzi pe Jake murmurând, trebuie să fiu nebun să fac asta.

— Ce anume? încercă ea să întrebe, dar nu reuşi să spună niciun cuvânt deoarece buzele lui Jake le acoperiseră pe ale ei, nelăsând-o să scoată niciun sunet.

Mai târziu avea să pună ameţeala pe care o resimţise pe seama pantofilor cei noi, iar faptul că tremurase şi se cuibărise la căldura trupului complet îmbrăcat al lui Jake pe seama faptului că era îmbrăcată doar cu noua lenjerie. Îşi lipi trupul de al lui Jake, descoperind fermecată că cele citite în cărţi erau adevărate, că bărbaţii răspundeau la limbajul trupului unei femei.

Ameţită de plăcerea de a conştientiza puterea propriei sale senzualităţi, Lucianna auzi ca prin vis gemetele răguşite ale lui Jake în clipa în care îi cuprinse faţa cu mâinile lui şi începu să o sărute cu pasiune. Din clipa aceea… în mod inexplicabil, tot ce îşi putea dori, tot ce putea gândi să facă era să îşi încolăcească cu toată puterea braţele în jurul lui Jake, simţurile ei reacţionând la sărutările lui pasionale.

Începu să îi răspundă la sărutări, la început mai timid, apoi din ce în ce mai natural, ca şi când acesta ar fi fost cel mai important lucru din lume pentru ea.

Brusc realiză jocul periculos în care se lăsase antrenată şi îşi dădu seama că singurul lucru pe care îl avea de făcut era să se abandoneze cu totul în mâinile lui Jake, lăsându-l să îşi asume responsabilitatea în locul ei.

— Ce s-a întâmplat? Ce vrei? o întrebă Jake ca răspuns la rugămintea pe care ea în mod involuntar o

rostise.

Ca şi când acesta ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume, Lucianna îi răspunse cu o voce pierită, pe care cu greu o recunoştea ca fiind a ei:

— Vreau să mă săruţi… zise ea.

Mai târziu, Jake avea să îşi spună că dacă nu ar fi simţit felul în care vocea şi trupul ei tremuraseră când îşi ridicase privirile spre el, cu toată feminitatea de curând descoperită citindu-i-se în ochi, poate ar fi fost în stare să se oprească, să se controleze; dar ştia că nu era adevărat.

Ceea ce se întâmpla acum era inevitabil şi ştia asta nu numai din clipa în care o văzuse stând acolo, ci din primul moment în care realizase cât de mult o dorea, cât de mult o iubea.

Jake netezi cu grijă cearşaful de pe trupul adormit al Luciannei. Înainte de a se îmbrăca ridicase de pe jos lucrurile ei şi le împăturise cu atenţie. Acum era timpul să plece, înainte ca Lucianna să se trezească şi să îşi dea seama cât de mult îi înşelase încrederea pe care o avusese în el.

Jake nu îşi făcea iluzii. Intensitatea cu care ea îi răspunsese se datora în exclusivitate faptului că îşi descoperise propria feminitate şi nu avea absolut nicio legătură cu dorinţa de a-l avea pe el. Cum ar fi putut fi altfel când ea credea că e îndrăgostită de John?

Ar fi fost uşor ca în urma momentelor de intimitate pe care le împărtăşiseră să apeleze la experienţa lui pentru a o convinge că răspunsul pe care ea i-l dăduse arăta clar că ţinea la el, că îl iubea, şi numai Dumnezeu ştie cât de tentat fusese să o facă. Dar cum s-ar mai fi putut uita în oglindă dacă ar fi făcut aşa ceva? Nu o putea face. Nu îi putea fura dreptul la propria ei senzualitate, la propriile ei emoţii.

Pentru el, a o iubi însemna a-i oferi libertatea de a fi ea însăşi, de a lua propriile ei decizii. Dar avea să treacă

mult timp până ce ar fi putut să îşi şteargă din amintire parfumul şi trupul ei dulce, căldura şi fineţea ei, patima cu care ea îi arătase că îl doreşte. Mult timp? Nu va uita niciodată. Aruncă gânditor o ultimă privire trupului ei adormit înainte de a se întoarce cu spatele şi de a pleca.

8

— Luce, ce-i cu tine?

Lucianna tresări şi apoi roşi, muşcându-şi cu nervozitate buza de jos şi evitând privirea îngrijorată şi plină de duioşie a lui Janey când minţi:

— Nimic. Mă simt bine.

— Doar n-ai uitat că Jake te aşteaptă la el astăzi dimineaţă, nu? o întrebă David. Când a sunat mai devreme a spus că e foarte important să te vadă, sublinie el.

— Nu, n-am uitat, zise Lucianna cu o voce răguşită.

Să uite? Cum ar fi putut să uite? Dar în clipa asta nu îşi putea permite nici măcar să se gândească la motivele pentru care nu ar fi putut să uite şi nici la ce nu putea să uite. Ştia că gândurile i s-ar fi citit cu siguranţă în ochi şi ar fi roşit. Toate astea ar fi fost semne mai mult decât clare pentru cumnata ei, care era atât de ascuţită la minte.

Se trezise la întoarcerea târzie a cumnatei şi a fratelui său dintr-un somn atât de adânc cum nu mai avusese de multă vreme. La început, încă adormită şi năucă, se întorsese instinctiv către locul în care stătuse Jake când o ţinuse în braţe după ce se întâmplase. Dar bineînţeles că Jake nu era acolo. Îşi aminti toate cele întâmplate între ei şi brusc se trezi de-a binelea. Gândurile şi emoţiile se succedară neîncetat şi înnebunitor când încercă să înţeleagă nu numai ce făcuse, ci şi ce spusese.

— *Sigur* te simţi bine? Eşti groaznic de palidă…

— Mi-e… Mi-e puţin greaţă, fu Lucianna obligată să recunoască.

Apoi adăugă stingherită:

— Cred că trebuie să fie plăcinta cu peşte pe care am mâncat-o la cină.

Janey se încruntă de-a binelea.

— Chiar? Ei, în cazul ăsta ar fi mai bine să arunc ce a mai rămas din ea.

— Cred că o să ies puţin afară la aer curat, îi spuse Lucianna cumnatei sale, fiind conştientă că motivul indispoziţiei sale nu avea nicio legătură cu plăcinta cu peşte a lui Janey şi simţindu-se vinovată că o minţise.

Odată ieşită afară, Lucianna îşi îndreptă paşii către atelier, dar nu se sinchisi nici măcar să arunce o privire maşinii pe care ar fi trebuit să o repare.

Cum putuse să fie atât de copleşită de pasiune… de dorinţă?

Gândurile şi emoţiile ei erau total, confuze şi în acelaşi timp teribil de complexe. Ar fi vrut din tot sufletul să poată discuta asupra lor cu cineva, cineva la care ar putea apela pentru ajutor şi sfaturi, cineva care ar fi putut-o ajuta să desluşească taina emoţiilor atât de tulburătoare pe care le resimţea.

Îşi aminti felul în care Jake îi mângâiase trupul vulnerabil şi receptiv noaptea trecută, şi felul în care ea se simţise, iar în clipa în care fratele său ajunse lângă ea, trupul îi ardea dogorit de propriile ei gânduri.

— Ştii că Jake te aşteaptă la Hall astăzi dimineaţă, nu-i aşa? o întrebă el, aşteptând ca ea să îi răspundă.

— Da, ştiu.

Lucianna îşi dădu seama că se bâlbâie, din cauza stării emoţionale în care se afla, iar obrajii ei când se înroşeau, când deveneau iar palizi.

Dându-şi seama că mintea nu îi stătea deloc la muncă, se gândi că dacă nu voia ca David să stea toată ziua după fundul ei, mai bine ar fi renunţat şi s-ar fi dus să îl vadă pe Jake. Îşi şterse automat mâinile pe o cârpă

moale, apoi se îndreptă către casă pentru a face duş şi a se schimba.

Brusc, se opri. Ce avea dacă se ducea la Jake îmbrăcată aşa cum era? La urma urmelor, făcuse asta de nenumărate ori. De ce de data asta era altfel? De ce simţea dintr-odată nevoia să arate cât mai bine când se ducea să îl vadă pe Jake?

Cu timiditate şi nesiguranţă, Lucianna îşi studie imaginea în oglinda din dormitor. Părul îi strălucea mătăsos pe umeri, fardul pe care îl aplicase cu atâta grijă îi punea în evidenţă culoarea ochilor şi puritatea pielii.

O parte din ea era îngrozită la gândul că se va întâlni cu Jake, dar cealaltă jumătate… Inima îi tresări în piept. Oare era posibil? Oare, când şi cum se îndrăgostise de Jake?

Dintr-odată hainele de pe ea, blugii şi tricoul cu care era îmbrăcată, îi părură mult prea grele şi fierbinţi. Întregul ei trup ardea de dorinţă, aşa cum o făcuse şi noaptea trecută.

Simţi că arde de nerăbdare să îl vadă pe Jake, să fie cu el, să o liniştească, să o ajute să înţeleagă şi să treacă peste şocul pe care îl resimţise în urma celor petrecute.

Jake încercă să îşi concentreze atenţia asupra hârtiilor de pe birou. Îl durea capul şi îşi simţea ochii împăienjeniţi din cauză că nu dormise noaptea trecută, dar cum ar fi putut să doarmă după toate cele întâmplate? Oare ce gândise, ce simţise Lucianna când se trezise de dimineaţă? Oare acum îl ura mai mult ca niciodată? De ce trebuia să se întrebe lucrul ăsta? Faptul că o iubea nu era o scuză pentru felul în care îşi pierduse capul, nu era o scuză nici faţă de el şi cu atât mai puţin faţă de ea. Stând treaz în patul lui noaptea trecută, se gândise la ea, amintindu-şi cum se simţise în braţele lui, amintindu-şi căldura trupului ei, delicateţea întregii ei făpturi. Bărbatul din el nu putea regreta în totalitate cele întâmplate.

Nu putea regreta nici faptul că fusese primul, singurul care o simţise extaziată de plăcere, care îi auzise şoaptele. Şi ştia că deşi probabil nu îl iubea, noaptea trecută, pentru o scurtă perioadă de timp, fusese în întregime a lui. Numai lui îi dăduse dragostea şi tandreţea, lui îi arătase adevărata profunzime a emoţiilor şi dorinţelor ei…

Jake se încruntă la vederea unui automobil Toyota necunoscut care se opri în faţa casei. Plecă de la fereastra biroului şi se îndreptă spre uşa din faţă, întrebându-se dacă nu cumva Lucianna conducea maşina vreunei cliente. Tânăra femeie ce coborî din maşină îi era vag cunoscută şi parcă şi mai cunoscut îi era limbajul trupului ei. Nu lăsă însă să se vadă că era conştient de felul delicat şi provocator în care vizitatoarea se îndrepta către el, nici de felul în care se opri să îşi netezească fusta impecabil călcată, plimbându-şi degetele pe coapse şi oferindu-i în timpul ăsta un zâmbet lung.

— Scuzaţi-mă, începu ea când ajunse destul de aproape ca el să o poată auzi. Ştiu că nu vă amintiţi de mine. Sunt o prietenă de-a luciannei, Felicity Hammond; ne-am întâlnit în oraş acum vreo două săptămâni.

Dădu din cap mişcându-şi părul, apoi îi zâmbi din nou.

— Am trecut pe la fermă, dar Lucianna nu era acolo şi mă întrebam dacă nu aţi putea să-i transmiteţi un mesaj din partea mea. Nu v-aş cere lucrul ăsta, dar e destul de urgent. John, prietenul ei, ne-a trimis un fax azi-dimineaţă, noi doi lucrăm în acelaşi birou, şi zicea că vine mai repede decât era planificat… Ştiu că pe Lucianna o interesează.

Se opri şi privi către uşa pe care Jake o trase în spatele lui, închizând-o.

— Ce casă frumoasă aveţi, îi spuse ea cu admiraţie. Mi-ar plăcea să văd mai mult din ea!

— Nu e muzeu, n-avem zile de vizită, îi răspunse Jake

impasibil.

Apoi adăugă cu amabilitate:

— Cu siguranţă o să-i transmit Luciannei mesajul dumneavoastră. Acum, vă rog să mă scuzaţi, sunt foarte ocupat!

Întorcându-i spatele, Jake îşi dădu seama că roşeaţa care îi aprinsese obrajii lui Felicity se datora în mai mare măsură furiei decât faptului că se simţea stingherită. Nu era împotriva ideii ca femeia să aibă iniţiativa, dar motivul pentru care simţea o asemenea aversiune faţă de ea era faptul că era purtătoarea unei veşti pe care el nu ar fi vrut să o audă, îşi spuse el închizând uşa cu fermitate în spatele lui şi lăsând-o pe Felicity pe şosea.

Oare Lucianna i-ar spune lui John despre ce s-a întâmplat între ei şi, dacă ar face asta, el oare ar…? De dragul ei trebuia să o prevină să nu facă asta, îşi spuse Jake ferm. De fapt, trebuia să o prevină să nu spună nimănui, gândi el, fiind conştient că simţea nevoia să o protejeze de judecata altora.

Lucianna văzu Toyota ieşind de pe drumul care ducea la casa lui Jake exact când ea semnaliza pentru a intra pe acesta şi recunoscu pe loc atât maşina, cât şi şoferul acesteia. O văzu pe Felicity scuturând din cap şi zâmbindu-i zeflemitor, încremenind dintr-odată, Lucianna îşi simţi faţa şi trupul cuprinse de un val de căldură ce o ardea ca un acid.

Drumul pe care îl mai avea de străbătut până la casa lui Jake nu era lung, dar fără îndoială fu suficient de lung pentru ca Lucianna să aibă timp să afle care era cauza furiei chinuitoare, distrugătoare care pusese stăpânire pe ea în clipa în care văzuse cealaltă fată.

Era geloasă pe faptul că altă femeie fusese cu Jake… mult mai geloasă decât fusese vreodată când aceeaşi fată flirtase fără perdea cu John, în faţa ei.

Jake auzi frânele de la maşina Luciannei scârţâind,

roţile aruncând pietricelele de pe şosea în toate părţile. Dădu buzna afară din maşină, cu pumnii mici strânşi cu putere, ochii ei aruncând scântei când Jake coborî treptele către ea.

— Ce-a căutat aici? întrebă Lucianna furioasă.

Nelăsându-i lui Jake timp să răspundă, adăugă:

— Nu că n-aş putea să ghicesc.

Lucianna de-abia îl putea vedea pe Jake din cauza lacrimilor fierbinţi care îi înţepau ochii, iar gelozia amară îi măcina trupul, alimentată de o senzaţie dureroasă de pierdere şi secătuire şi un sentiment de disperare chinuitoare.

— A venit să lase un mesaj pentru tine. Se pare că John se întoarce mai repede decât credea.

Pielea Luciannei deveni albă şi apoi se înroşi, lava fierbinte a geloziei ei răcindu-se în clipa în care îşi dădu seama brusc de reacţia ei dezgustătoare, în clipa în care realiză că era în pericol să îşi trădeze sentimentele. Dar Jake, văzând schimbarea de culoare de pe faţa ei şi consternarea care îi întuneca privirile, trase imediat concluzia că acestea se datorau unui sentiment de teamă şi vinovăţie.

— Hai înăuntru, îi spuse el laconic Luciannei. Trebuie să stăm de vorbă şi aici nu avem cum.

Nu avu nevoie de niciun fel de îndrumare. Trecu de elegantul vestibul dreptunghiular, cu frumosul decor în stil Regency şi busturile de marmură ale strămoşilor lui Jake, care fuseseră comandate de stră-străbunicul lui şi care înfrumuseţau nişele în care se aflau. Apoi intră în mica bibliotecă, încăperea preferată a lui Jake.

De data aceasta Lucianna nu inspiră admirativ aerul din cameră pentru a simţi parfumul pielii şi lemnului vechi, nici nu se opri să privească mobila de mahon atât de migălos executată şi nici nu simţi o umbră de invidie pentru faptul că Jake avea o casă atât de frumoasă.

— De ce anume ai vrut să mă vezi? întrebă ea în schimb.

Evită în mod deliberat privirea lui Jake când îi puse această întrebare la care bănuia că ştie deja răspunsul.

Jake părea şi el la fel de neimpresionat.

— Nu m-aş fi gândit că o să-mi pui întrebarea asta. Chiar nu ştii? o provocă el.

— Noaptea trecută nu s-a întâmplat nimic, îl întrerupse Lucianna în grabă, evitând în continuare să îl privească şi din cauza asta neobservând expresia împietrită de durere ce traversă chipul lui Jake în timp ce o asculta.

— Aşa gândeşti tu, poate, încuviinţă el rapid, îndată ce reuşi să îşi recapete controlul.

— Şi tu gândeşti la fel, strigă Lucianna, neputând să se abţină.

Jake interpretă greşit cuvintele ei, ca şi când l-ar fi rugat să o asigure că noaptea trecută nu însemnase nimic pentru el, că nu avea de gând să o deranjeze cu declaraţiile lui de dragoste nedorite.

Astfel că, plecându-şi capul, spuse:

— Cred că ar fi înţelept şi raţional ca ceea ce s-a întâmplat între noi noaptea trecută să rămână exact aşa, între noi…

În clipa aceea Lucianna se uită la el.

— Adică nu vrei să ştie nimeni? îl întrebă ea cu dispreţ.

— Tu nu vrei asta? îi răspunse Jake furios, după care îşi trecu degetele prin păr. Problema nu e că eu vreau sau nu vreau ca lumea să ştie, Lucianna. La tine mă gândesc. John al tău va veni în curând acasă şi ultimul lucru pe care ar vrea să-l audă este că tu…

— De asta ai făcut dragoste cu mine? strigă Lucianna nemaiputând să îndure. Pentru că aşa aş putea să-l fac pe John să mă iubească? Te urăsc, Jake, îi spuse ea furibundă.

Te urăsc mai tare decât am urât vreodată pe cineva…

Şi, înainte ca Jake să o poată opri, fugi afară din cameră, deschise uşa de la intrare şi se repezi în maşină.

— Lucianna, protestă Jake, dar ea pornise deja motorul.

Jake îşi dădu seama că în afară de situaţia în care ar fi tras-o cu forţa afară din maşină şi ar fi obligat-o să intre înapoi în casă, nu avea altă opţiune decât să o lase să plece.

La jumătatea drumului către fermă Lucianna opri pe neaşteptate maşina. Sub nicio formă nu se putea întoarce acasă arătând şi simţindu-se în halul ăla.

Fără să verse nici măcar o lacrimă, îşi aţinti privirile undeva în depărtare. Se simţea mult prea rănită ca să poată plânge. Durerea pătrunsese atât de adânc în inima şi în trupul ei încât îşi dădea seama că nu va trece niciodată, că nu îşi va reveni niciodată după refuzul lui Jake, că îl iubea atât de mult!

Nu îl iubea absolut deloc pe John. Iubise numai ideea de a fi îndrăgostită, de a fi iubită şi ea la rândul ei. Îşi imaginase dragostea dintre un bărbat şi o femeie ca pe un sentiment moderat şi pasiv, ca pe o parte reconfortantă şi simplă a vieţii ei, care însă nu o putea atinge sau schimba în vreun fel.

Dragostea însemna Jake.

Dar Jake nu o iubea. Jake nu avea nevoie de ea. Nici măcar nu o plăcea în mod deosebit. De-abia aşteptase să îi aducă aminte că John era de fapt prietenul ei.

John. Lucianna se încruntă încercând să regăsească în minte imaginea lui şi îşi dădu seama că nu poate. Trăsăturile lui pur şi simplu refuzau să ia contur. În spatele pleoapelor lăsate, singurele trăsături pe care mintea ei le putea zugrăvi erau cele ale lui Jake.

Trecu aproape o oră până ce Lucianna se linişti suficient pentru a se putea întoarce la fermă. Sentimentul

de furie şi de mândrie rănită fusese înlocuit cu o senzaţie vagă, anesteziantă, de pustietate care o îmbrăca într-un înveliş protector, însă teribil de fragil. Atât de fragil încât în mod instinctiv nu permise nimănui să se apropie de ea. Pentru ca cineva să nu rupă din greşeală acest înveliş, lăsând toată durerea strânsă în el să se reverse din nou asupra ei.

Janey, care o văzuse parcând maşina, o privi păşind apoi încet, îngândurată spre atelier. Toate instinctele ei de femeie fură trezite de umbra de disperare care părea să plutească, deasupra Luciannei ca un nor invizibil. Lăsând la o parte prăjiturile pe care le pregătea, Janey turnă două căni de cafea şi se duse cu ele la atelierul Luciannei.

Lucianna privi în sus cu apatie în clipa în care cumnata ei ciocăni la uşă şi intră în atelier. Apoi aşeză cu grijă tava de cafea într-un loc liber de pe bancul de lucru.

— Nu-mi dau seama cum o să mă simt peste cinci luni, începu ea conversaţia aşezându-se pe scaun. Deja mă simt imensă şi sleită de puteri!

— Nu pari, îi răspunse Lucianna lăsând jos manualul pe care încercase să îl citească şi privind-o cu atenţie pe Janey.

În realitate cumnata ei arăta de-a dreptul înfloritor. Fericirea pe care o simţea la gândul că va avea un copil i se putea citi în ochi. Lucianna observase o diferenţă şi în comportamentul fratelui ei. Întotdeauna dragostea lui David pentru Janey fusese evidentă, dar acum se purta cu ea ca şi când ar fi fost cea mai preţioasă, cea mai fragilă şi cea mai minunată femeie care existase vreodată pe lume.

— Jake a sunat acum vreo jumătate de oră şi voia să ştie dacă te-ai întors. Părea destul de îngrijorat…

Jake, îngrijorat din cauza ei? Asta era culmea…

— Spunea că John se întoarce acasă mai repede decât ar fi crezut.

— Da, încuviinţă Lucianna cu rigiditate.

Janey se încruntă uşor în timp ce bău din cafea. Era evident că ceva o necăjea pe Lucianna, dar cunoscându-şi cumnata prea bine, Janey se gândi că nu are sens să îşi bage nasul unde nu îi fierbea oala.

— Probabil că te simţi un pic nervoasă şi nesigură la gândul că o să dai din nou ochii cu el. În condiţiile date, asta mi se pare absolut firesc.

— Nervoasă că mă întâlnesc cu Jake? De ce aş fi? întrebă Lucianna cu furie, uitând de lacrimile care îi sclipeau în ochi în clipa în care îşi întoarse capul şi o privi pe Janey, nefericită.

Janey făcu ochii mari, neînţelegând furia Luciannei.

— Luce, vorbeam despre John, interveni ea cu blândeţe, nu de Jake.

Prea târziu Lucianna îşi dădu seama de greşeala pe care o făcuse şi de faptul că se trădase probabil prin spusele ei:

— Te-ai certat cu Jake? o întrebă Janey încetişor.

Lucianna scutură din cap, nefiind în stare să îi dea vreun răspuns, iar Janey, înţeleaptă, încetă să mai discute asupra acestui subiect.

9

— Mulţumesc pentru sfat, Jake, îi spuse David cu recunoştinţă prietenului său în clipa în care se ridică în picioare.

Îşi petrecuse dimineaţa acasă la Jake, discutând cu el argumentele pro şi contra unui nou plan de pensie pe care intenţiona să îl pună în aplicare.

— Ferma ne aduce un venit destul de bun, dar niciodată nu ştii ce-ţi rezervă viitorul, zise David scuturând din cap. Şi având în vedere şi copilul…

— Cred că tu şi Janey de-abia aşteptaţi să plecaţi în concediu, comentă Jake. Nu mai e mult până atunci.

— Da, ardem de nerăbdare. Mulţumesc că ai acceptat să stai la fermă cât lipsim noi. Nu că Luce n-ar fi în stare să se descurce, dar pe niciunul din noi nu ne încântă ideea să o lăsăm acolo singură.

Se încruntă şi făcu o pauză înainte de a spune cu îngrijorare:

— Janey e un pic neliniştită din cauza ei. I se pare că voi doi v-aţi certat şi Luce pare tare abătută. Ştiu că îşi face griji pentru că trebuie să se întâlnească cu Rory Simons, tipul de la bancă. A luat un împrumut prea mare când s-a apucat să-şi utileze atelierul şi, ca să fim sinceri…

David scutură din cap.

— I-am spus de nenumărate ori: nu că n-ar fi ea un mecanic foarte bun, chiar este, dar bărbaţii nu agreează deloc ideea ca o femeie să se ocupe de maşina lor.

Apropo, cum merg lecţiile voastre?

— Am renunţat la ele, îi zise Jake pe un ton aspru. O decizie comună, adăugă el apoi.

— Aşa mi-a zis şi Luce, răspunse David. Janey mi-a spus să-ţi amintesc că eşti întotdeauna binevenit la noi la cină, spuse el în timp ce Jake îl conducea către uşă.

— Mulţumesc, replică Jake.

Se încruntă şi apoi întrebă pe neaşteptate:

— David, afacerile Luciannei… cât de prost merg de fapt?

— Prost de tot, îi răspunse David. De-abia reuşeşte să îşi ţină capul deasupra apei şi asta numai pentru că locuieşte cu noi şi nu plăteşte niciun fel de chirie. M-am oferit s-o ajut, da’ o ştii cum e. Ştii cât de mândră şi cu nasul pe sus poate să fie… Janey spune că Luce a luat din nou legătura cu câţiva dintre patronii de garaje mai mari din oraş în ideea unei ucenicii, ba chiar spunea că ar fi dispusă să plece, să se mute.

— Să se mute? întrebă Jake pe un ton tăios. De ce să vrea să facă asta? John trebuie să se întoarcă la sfârşitul

săptămânii ăsteia, nu?

— Da, încuviinţă David. Şi dacă e să judecăm după numărul de telefoane pe care Luce le-a primit de la el în ultimele zile, se pare că ne-am înşelat crezând că n-o vrea.

Din fericire, David nu se uită la Jake în timp ce vorbea, astfel că nu observă grimasa de durere ce traversă chipul prietenului lui.

Oare Lucianna îşi va aminti de el când va fi în braţele lui John?

De ce trebuia să se chinuie singur cu astfel de gânduri? se întrebă Jake cu amărăciune. Chinul acesta nu avea să schimbe lucrurile cu nimic.

Eh, poate că nu reuşise în totalitate să o facă să devină conştientă de valoarea ei sau să realizeze cât de nedemn de ea era de fapt înfumuratul şi nehotărâtul ei prieten, dar mai existau şi alte căi prin care o putea ajuta, o putea proteja…

Se întoarse în bibliotecă şi formă rapid numărul administratorului de fermă pe care îl angajase, dându-i câteva instrucţiuni clare înainte de a închide telefonul şi de a forma numărul avocatului său.

Ceea ce făcea acum nu o putea scăpa pe Lucianna de suferinţa unei iubiri pierdute, dar măcar nu avea să mai îndure şi o pierdere financiară. Chiar dacă îşi dăduse seama că şi administratorul fermei şi avocatul lui îl consideraseră fără îndoială nebun, judecând după vocea pe care o avuseseră la telefon.

Cu un gest care îi trăda oboseala, Lucianna îşi trecu degetele prin păr. În ultima vreme îşi purta tot mai des părul desfăcut pe spate atunci când nu lucra. Îşi dădu seama că începuse instinctiv să se şi fardeze mai des şi să poarte haine mai strânse pe trup. Însă motivele pentru care arăta atât de schimbată, şi realiza lucrul ăsta de fiecare dată când se uita în oglindă, nu aveau nicio

legătură cu noile ei haine şi nici măcar cu faptul că devenise conştientă de feminitatea ei. Nu, uşoarele umbre albăstrui din jurul ochilor, care o făceau să pară şi mai vulnerabilă, nu se datorau celor învăţate de la Jake, ci lui Jake însuşi.

Iar pe lângă toate acestea îşi dădu seama că speranţele ei de a-şi conduce cu succes mica afacere nu aveau să se materializeze niciodată. Ar fi vrut să le dovedească tuturor celor care se îndoiau şi criticau că o femeie poate fi un mecanic la fel de bun ca un bărbat. Acesta nu mai era un vis, de fapt era mai degrabă un coşmar, gândi ea privind cu tristeţe cifrele din faţa ochilor ei.

Peste trei ore directorul băncii avea să vină să îi atragă atenţia că era timpul să înceapă să returneze împrumutul pe care i-l acordase. Şi bineînţeles va dori să se uite prin registre să vadă cum progresase mica ei afacere.

Ce progres? Lucianna privi îngrozită. Nu exista niciun progres. Şi nu se poate spune că nu încercase cu disperare să îşi construiască o clientelă. Încercase, dar în zadar. Cifrele din faţa ei vorbeau de la sine şi ştia deja ce avea să-i spună directorul băncii. Afacerea ei pur şi simplu nu era viabilă, cu toate că nu plătea niciun fel de chirie şi nu folosise absolut deloc banii pe care îi câştigase din asta. Pentru cheltuielile de zi cu zi se bazase pe economii şi pe cota-parte dintr-o moştenire pe care o împărţise cu fraţii ei.

Janey, care o privise cu compătimire, încercă să o consoleze spunându-i:

— Nu trebuie să îţi faci griji; sunt sigură că Rory va înţelege. La urma urmelor, nu puteai face mai mult decât ai făcut.

— Poate, dar nu a fost suficient. Cred că tata a avut dreptate. Probabil că ar fi fost mai bine să merg la

universitate 82 şi apoi să-mi iau o slujbă mai ortodoxă… mai feminină, concluzionă ea cu amărăciune.

— Oh, Luce, zise Janey cu duioşie, dar Lucianna, în starea în care se afla, nu putea fi consolată.

— Degeaba. Rory Simons o să-mi spună că mi-am irosit banii şi că acum îi irosesc pe ai băncii şi de fapt are dreptate.

Lui Janey i se rupea sufletul de milă.

— Poate David… începu ea.

Dar Lucianna scutură pe loc din cap şi îi spuse răspicat:

— Nu. Dacă nu pot singură să susţin afacerea, atunci nu vreau, nu merit. Nu de bani, nu de împrumut am nevoie, Janey, îi spuse ea cumnatei sale, ci de muncă. David avea dreptate. Bărbaţii nu au încredere într-o femeie mecanic.

— Dar sunt o grămadă de femei care şofează, zise Janey, însă Lucianna scutură din nou din cap.

— Femei şoferi, da, încuviinţă ea, dar nu proprietare de maşini. Şi când e la o adică…

— Ei, bine măcar că John va fi acasă în curând, îi aminti Janey cu căldură, şi dacă e să judecăm după numărul de telefoane pe care ţi le-a dat în ultima vreme, e evident că-i e dor de tine.

— Se pare că i-a prins bine lipsa mea. Şi-a dat seama că ţine la mine, zise Lucianna în bătaie de joc.

Cât de mult ar fi vrut să spună că şi ea simţea acelaşi lucru, dar nu John era cel căruia îi ducea dorul, ci Jake. Lipsa lui nu o lăsa să doarmă nopţile, chinuindu-i trupul şi inima îndurerată.

Lucianna se uită la ceas când zări maşina directorului băncii intrând în curte. Venise exact la ora fixată.

David se oferise să anuleze o întâlnire pentru a o sprijini prin prezenţa lui, dar Lucianna refuzase scuturând

din cap. De data asta nu se simţise ofensată, ci îi răspunsese plină de recunoştinţă: *„E foarte drăguţ din partea ta, dar nu, asta e o problemă pe care trebuie s-o rezolv singură”.*

Când rămăseseră singuri, David îi semnalase lui Janey cât de mult se schimbase Lucianna în ultimele săptămâni şi nu numai că arăta foarte diferit şi se îmbrăca cu totul altfel. Se maturizase.

„S-a transformat din fată în femeie”, îi replicase Janey înduioşată.

„Da”, încuviinţase David cu tristeţe. *„Cu adevărat femeie”.*

Când Rory Simons coborî din maşină fu şi el surprins de transformarea ei. Pantalonii de lucru lălăi, cu câteva numere mai mari, dispăruseră. În locul lor Lucianna purta o pereche de pantaloni impecabil de curaţi, croiţi exact pe trupul ei şi o bluză fină tricotată, pe care şi-o cumpărase dintr-un impuls. Fusese aleasă cu scopul de a-i spori încrederea în ea şi pentru asta trebuise să cheltuiască efectiv şi ultimii bani din suma pe care o primise în dar de ziua ei de la tatăl şi mătuşa sa.

— Lucianna, o salută el cu un zâmbet părintesc. Arăţi bine.

Era o minciună, recunoscu el privindu-i chipul. Arăta altfel, era foarte schimbată şi fără îndoială neobişnuit de atrăgătoare ca femeie, făcându-l să se gândească ce tânără extraordinar de frumoasă era de fapt, dar mai mult ca sigur nu arăta bine.

Privind-o cu mai multă atenţie începu să se încrunte. Chipul ei purta toate semnele cuiva care traversează o criză. Genul de criză care lui, ca director de bancă, îi devenea din ce în ce mai familiară. Simţi o strângere de inimă. Venise aici sperând totuşi că mica ei afacere trecuse de punctul critic şi că putea deveni chiar o afacere bună. Sperase asta atât de dragul ei, cât şi al băncii la care

lucra. La urma urmelor, o cunoştea pe ea şi familia ei de o grămadă de timp. Însă temerile lui cele mai negre erau pe cale să se adevereasc㠖

Jumătate de oră mai târziu, suspiciunile lui deveniseră o certitudine. Oftă, închizând registrele pe care ea i le arătase.

— Lucianna, începu el, mi-e foarte teamă…

Se opri brusc, văzând că atenţia Luciannei fusese atrasă de o maşină ce intrase în curte. Ochii ei se uitau curioşi pe fereastră, chipul îi era împietrit, trupul încordat.

Se uită şi el spre fereastră şi îl recunoscu imediat pe Jake, în clipa în care coborî din maşină.

Ştia, desigur, că Jake şi David erau buni şi vechi prieteni, dar Jake nu se îndrepta către casă, ci către atelierul Luciannei.

Când Jake împinse şi deschise uşa, Lucianna se retrase de cealaltă parte a bancului de lucru, sperând că umbrele din jur îi vor ascunde culoarea purpurie din obraji. Numai văzându-l, întregul ei trup simţi o nevoie acută, febrilă, şi îşi dădu seama că efectiv începuse să tremure.

— Îmi pare rău că am întârziat, începu Jake plecându-şi capul în semn de salut în direcţia lui Rory Simons.

Apoi desfăcu fermoarul mapei de piele pe care o ţinea în mână şi scoase din ea un teanc gros de hârtii.

— Am rămas blocat în oraş din cauza traficului. Aici sunt toate contractele de service, Lucianna. Mă bucur că eşti aici, Rory, spuse el privind spre directorul băncii. Te deranjează să fii martor la semnarea contractelor…?

Ce contracte de service? Lucianna fu cât pe ce să întrebe, dar vocea îi pieri când îl văzu pe Jake îndreptându-se către ea şi se simţi dintr-odată cuprinsă de un torent de dorinţe chinuitoare.

— Contractul acoperă toate vehiculele moşiei, plus

maşina lui Henry Peters şi, după cum am căzut de acord, este valabil timp de cinci ani. În tot acest timp tu vei fi responsabilă pentru service-ul şi întreţinerea tuturor utilajelor de la moşie, continuă Jake cu un ton oficial.

Ignoră atât expresia şocată a Luciannei, cât şi privirea uşurată şi mulţumită a directorului băncii, de parcă nu ar fi fost câtuşi de puţin conştient de însemnătatea spuselor sale.

— Maşina mea, bineînţeles, va constitui subiectul unui contract separat „continuă el.

Se uită la ceas.

— Nu vreau să te zoresc, dar am o întrunire a consiliului de administraţie azi după-amiază, aşa că dacă am semna mai repede contractele astea…

Lucianna nu îşi putea lua ochii de la el. Ce Dumnezeu făcea Jake…? Nu discutase niciodată cu ea despre un contract de service pentru vehiculele de la moşie. Şi nici nu îi spusese vreodată să se ocupe de maşina administratorului moşiei şi de propria lui maşină. Scutură din cap, gândindu-se că fără îndoială visează, că îşi imaginează toate astea, închise ochii fiind convinsă că atunci când îi va deschide din nou, el avea să dispară. Dar nu se întâmplă aşa.

— Jake… începu ea cu un glas tremurător.

Dar până să îl poată întreba ce naiba însemnau toate astea, Rory Simons i-o luă înainte, nerăbdător.

— Jake, să înţeleg că îi oferi Luciannei un contract de exclusivitate pentru service-ul şi întreţinerea tuturor utilajelor de pe moşia ta? întrebă el.

— Ea a venit cu cea mai bună ofertă, îi răspunse Jake fără să stea pe gânduri, ridicând din umeri. Şi, fără îndoială, în ce mă priveşte nu puteam găsi un mecanic mai bun… A, apropo, adăugă el ca din întâmplare, Lucianna mi-a spus că are o mică problemă financiară în clipa de faţă. Mă gândeam că aş putea să injectez nişte capital şi să

garantez împrumutul actual la bancă.

După expresia de pe chipul lui Rory Simons se putea spune că Jake tocmai îi oferise un bilet câştigător la loterie, gândi Lucianna, încă mult prea şocată ca măcar să-l poată întreba pe Jake despre ce vorbea.

— Aşa, Lucianna, o instrui Jake. Acum semnează aici, te rog, dacă vrei, şi Rory va fi martor. S-ar putea să mai am timp să ajung la întâlnire!

Complet năucită, Lucianna se trezi luând în mână stiloul pe care Jake i-l întindea. Lacrimile începură să îi ardă ochii, iar degetele reacţionară la faptul că stiloul încă purta căldura atingerii lui Jake. Atingere pe care o simţise şi ea, parcă într-o altă viaţă, pe trupul ei.

Îşi lăsă capul în jos, pentru ca cei doi bărbaţi care o priveau să nu observe roşeaţa ce îi ardea pielea. Ştia însă că Jake văzuse cât de tare îi tremura mâna când îşi semnă numele în locul indicat de el.

Nu înţelegea ce se întâmplă, nici motivul pentru care Jake îi spusese directorului băncii de contractul acela pur fictiv. Dacă ar fi putut i-ar fi cerut socoteală chiar acolo, în clipa aceea, îşi spuse ea. Dar pur şi simplu nu avea tăria să o facă, nu voia lucrul ăsta. Îi era frică să îl înfrunte. Se temea că numai stând acolo şi uitându-se la el îşi va pierde controlul şi îi va spune ce simţea, îl va implora.

Rory Simons tocmai semna documentele, zâmbind încântat, dar Lucianna nu îi putea împărtăşi fericirea. Rămăsese încremenită, stând la o oarecare distanţă de cei doi, privindu-l pe Jake cum adună hârtiile semnate şi apoi, după ce aruncă o privire scurtă în direcţia ei, se îndreptă cu paşi mari către uşă.

— De ce nu mi-ai spus că Jake Carlisle are de gând să îţi încredinţeze contractul ăsta? o mustră directorul băncii, cu un aer amuzat, după plecarea lui Jake.

Lucianna nu putea spune nimic. Tot ce putu să facă fu să scuture din cap şi să clipească pentru a îndepărta

lacrimile ce îi înţepau ochii.

De-abia mai târziu, reluând în minte întregul incident şi încercând cu disperare să nu se lase impresionată de imaginea tulburătoare a lui Jake îmbrăcat în costumul acela elegant, arătând atât de masculin şi de inaccesibil, găsi o posibilă, dar dureroasă explicaţie pentru comportamentul incredibil al lui Jake. Departe de a fi o încercare altruistă sau chiar cavalerească de a o salva şi de a-i pune pe picioare afacerile aflate în impas, aşa cum păruse la început, se gândea oare Jake că garantându-i plătirea datoriilor îşi asigura şi tăcerea ei asupra nopţii aceleia de intimitate? La urma urmelor, îi spusese foarte clar Luciannei că dorea să păstreze secretul.

Gândul că el ar fi putut să creadă că o poate cumpăra, o poate plăti, îi dădu Luciannei efectiv o stare de rău fizic. Şi o făcu să se simtă cumplit de rănită şi de furioasă.

Mai bine ar fi murit de foame într-un şanţ, mai bine şi-ar fi sacrificat afacerea şi totodată şi libertatea decât să îi accepte ajutorul. Oh, cum a putut să facă asta? Cum de a avut îndrăzneala asta? Oare gândul, amintirea celor întâmplate între ei i se părea într-atât de odioasă, încât simţea nevoia să o şteargă, să o distrugă reducând amintirile ei preţioase la statutul unei…? Lucianna înghiţi cu greutate nodul dureros care i se pusese în gât.

Muncise din greu să îşi pună pe picioare mica afacere şi detesta gândul de a o pierde, dar nu-i putea permite lui Jake să gândească… să creadă ceea ce ea era convinsă deja că el crede şi gândeşte.

Hotărâtă, Lucianna scoase lista cu clienţii actuali din dosarul pe care îl pregătise pentru directorul băncii. Când formă însă primul număr de telefon de pe listă, mâna îi tremura foarte tare.

Două ore mai târziu totul era făcut; absolut toţi clienţii ei fuseseră înştiinţaţi că ea renunţase la afacere.

Acum tot ce mai avea de făcut era să scoată ce îi mai rămăsese din economii şi profitul din investiţii ca să poată plăti băncii toată suma pe care o datora.

Lucianna îşi îndreptă umerii cu mândrie. Va trebui să îşi găsească o slujbă temporară şi apoi, la sfârşitul verii, va putea să îşi reînceapă studiile, să se ducă la universitate, să-şi găsească ceva mai „potrivit" pentru o femeie.

Uitându-se pe fereastra atelierului, vederea i se înceţoşă şi trebui să clipească pentru a-şi alunga lacrimile.

Îşi utilase atelierul cu atâta speranţă, cu atâta încredere şi credinţă nu numai în ea, ci şi în ceilalţi, convinsă că până la urmă vor accepta ideea că şi ea era un mecanic la fel de bun ca un bărbat. Şi era la fel de bună. Nimic nu putea schimba asta, după cum nimic nu putea schimba, se pare, mândria bărbătească care nu putea şi nu voia să o accepte.

Va trebui să spună şi celor din familie, bineînţeles, mai întâi lui David şi Janey şi apoi tatălui ei. Şi acum că David şi Janey aşteptau un copil, era timpul să se gândească să se mute în altă parte. Lacrimile îi umplură din nou ochii şi, înainte să aibă timp să se răzgândească, ridică hârtiile pe care i le lăsase Jake şi le făcu bucăţele. Degetele îi tremurau când puse bucăţile de hârtie într-un plic, scrise adresa lui şi îl lipi. Fără îndoială că şi el va putea da o interpretare proprie acţiunii ei, aşa cum făcuse şi ea cu a lui.

— Ce faci? întrebă David, prea uimit pentru a-şi controla tonul vocii când Lucianna îi spuse vestea la cină.

— Nu fac, am făcut, îi aduse Lucianna la cunoştinţă, încăpăţânându-se să nu îl privească în ochi şi înfulecând mâncarea din farfurie.

În spatele Luciannei, Janey scutură din cap către soţul ei pentru a-l preveni. Şi ea fusese şocată de vestea Luciannei, dar uitându-se la faţa albă şi la expresia de pe chipul cumnatei sale, îşi dădu seama că era mai înţelept să

nu despice firul în patru.

— E evident foarte necăjită de toată treaba asta, îi spuse mai târziu Janey lui David, când Lucianna se întoarse în atelier explicând că trebuia să facă ordine în echipamente ca să le poată vinde.

— E necăjită!? obiectă David, apăsându-şi capul în mâini. De ce naiba n-a discutat cu noi mai întâi?

— Probabil pentru că voia să decidă singură ce are de făcut, îi răspunse Janey încetişor.

— Da' nenorocitul ăla de atelier însemna atât de mult pentru ea; era viaţa ei, replică David, neputând să înţeleagă. Nu pot să cred că pur şi simplu renunţă aşa.

— Poate că a descoperit că altceva sau altcineva înseamnă mai mult pentru ea, zise Janey, oftând cu tristeţe în timp ce el se chinuia să înţeleagă.

David era un scump şi îl iubea din toată inima, dar când era vorba de ce simte o femeie, în special sora lui, era cam îngust la minte… Câteodată era chiar extrem de obtuz, 88 gândi ea cinci minute mai târziu, când David începu din nou să vorbească.

— Vrei să spui că John a făcut-o să renunţe? întrebă el încurcat. Ştiu că nu se dădea în vânt după munca ei, dar…

— John poate o fi fost catalizatorul, dar sinceră să fiu mă îndoiesc că el a fost mobilul, răspunse Janey misterioasă, cel puţin aşa i se păru soţului ei.

Femeile! Cum ar fi putut un simplu bărbat să le înţeleagă?

În urma întrunirii din după-amiaza aceea, Jake trebui să plece în aceeaşi zi la New York pentru a discuta o ofertă de preluare a uneia dintre firmele la care el era acţionar majoritar. Când avionul lui traversa Atlanticul, contractele pe care le concepuse cu atâta dragoste şi răbdare şi pe care Lucianna le făcuse bucăţele traversau şi ele oraşul în drum spre casa lui.

10

— MĂ întreb unde o fi Jake? îi spuse David lui Janey curios, punând în furcă receptorul. E a treia oară când îl sun pe ziua de azi şi nu răspunde nimeni.

— A, nu ţi-am spus? Am dat nas în nas cu administratorul moşiei lui azi-dimineaţă când am ieşit în oraş şi spunea că Jake a trebuit să plece la New York cu nişte afaceri.

Capul Luciannei era aplecat asupra anunţului pe care îl scria. Avea de gând să vândă nu numai echipamentul din atelier, ci şi antica maşină de curse pe care o reparase cu atâta drag şi pentru care Jake o ironizase întotdeauna. Mâna începu să îi tremure. Când avea să se sfârşească asta? Când avea să înceteze să reacţioneze în felul ăsta la simpla rostire a numelui lui Jake?

— Nu astăzi trebuie să te duci să-l iei pe John de la aeroport? o întrebă Janey.

— Da, azi după-amiază, îi răspunse Lucianna fără nici cea mai mică umbră de bucurie.

Acum i se părea de-a dreptul ridicol că avusese impresia că e îndrăgostită de John. O cută mică îi apăru pe frunte. Va trebui să îi spună, bineînţeles, că relaţia lor se terminase. Nu că ar fi crezut că se va întrista şi el, gândi Lucianna cu asprime. La urma urmelor, fusese destul de încântat să o părăsească.

Lucianna îşi privi în oglindă chipul frumos fardat şi părul strălucitor. Peste o oră urma să îl ia pe John de la aeroport şi se gândi că nu ar fi rău să folosească cele de curând învăţate, chiar dacă bărbatul ce avea să beneficieze de ele nu mai era bărbatul pe care îl dorea. Îl dorea... tânjea după el, murea de dorul lui, avea nevoie de el... îl iubea... Şi îl va iubi până la moarte. Dar ce rost avea să insiste asupra nefericirii şi suferinţei pe care i le provocau

sentimentele ei nedorite? Jake nu o iubea. De fapt Jake o dorea atât de puţin, însemna atât de puţin în ochii lui încât fusese gata să o plătească numai să stea departe de el.

Se ridică rapid în picioare. Blugii ei cei noi îi scoteau în evidenţă talia îngustă şi picioarele lungi şi, împreună cu cămaşa de bumbac pe care şi-o înnodase în talie îi dădeau un aer şic, dar natural, contrastând cu imaginea Luciannei de acum trei săptămâni, când îl condusese pe John la aeroport. Privirea scurtă, plină de admiraţie şi preţuire, pe care i-o aruncase vânzătoarea când îşi înnodase instinctiv cămaşa în talie, în loc să o poarte ca de obicei băgată în blugi, dovedea cât de mult se schimbase, cât de multe învăţase între timp.

Spre surprinderea ei, descoperise nu numai că avea flerul de a evalua şi de a-şi da seama ce haine i se potriveau cel mai bine, ci că îi şi plăcea să facă asta. Însă privirile admirative pe care le atrăgea în ultimul timp pe stradă, deşi îi gâdilau orgoliul, nu reuşeau sub nicio formă să îi aline suferinţa pe care o trăia iubindu-l pe Jake.

Peste două zile avea să apară ziarul local cu anunţul ei despre vânzarea echipamentului. Coborî în fugă scările. Janey era în bucătărie, călcând lucrurile pe care ea şi David urmau să le ia în concediu.

— Câte valize luaţi cu voi? o tachină Lucianna îndreptându-se către uşă.

Sală de aşteptare nu era deosebit de aglomerată şi Lucianna îl observă pe John înainte ca el să o vadă. Oricum, nu timiditatea sau nesiguranţa o făcură să se ascundă şi să se uite la el în timp ce acesta o căuta peste tot cu privirea.

Unde se duseseră toate sentimentele acelea pe care ea le crezuse atât de puternice? Fără îndoială ele nu mai existau, cel puţin nu faţă de John. Şi chiar mai ciudat decât completa lor dispariţie fu să observe brusc expresia morocănoasă de pe chipul lui şi felul în care privirile lui se

opriră mai mult decât ar fi trebuit asupra celor două fete frumoase care înaintau prin mulţime în faţa lui. Îndreptându-şi umerii, Lucianna făcu un pas în faţă.

Ghici exact clipa în care John o observă, după expresia aproape ridicolă de pe chipul lui. Ochii i se măriseră şi rămase cu gura căscată, fiind evident din felul în care reacţionase nu numai că era surprins de metamorfoza ei, ci că era chiar vizibil impresionat de aceasta.

— Luce!

Lucianna îi adresă un zâmbet afectat şi rămase împietrită în clipa în care John ajunse lângă ea şi o luă în braţe, insistând să o sărute de faţă cu toată lumea. Ca un băieţel care se laudă cu o jucărie nouă la care visa de multă vreme, reflectă ea privindu-l pieziş.

— Arăţi minunat, îi spuse el Luciannei când aceasta îşi întoarse cu fermitate capul într-o parte, făcând ca sărutul lui să aterizeze pe obrazul ei în loc de gură. Nu e nevoie să te întreb dacă ţi-a fost dor de mine adăugă el cu un zâmbet satisfăcut în timp ce se îndreptau către ieşire. Pot să-mi dau seama şi singur câtă bătaie de cap ai avut ca să arăţi bine pentru mine. Şi chiar arăţi bine, Lucianna, îi zise el. O să-ţi arăt mai târziu cât de bine.

— Mi-e teamă că mai târziu am ceva de lucru, John, spuse rapid Lucianna, reuşind cu abilitate să se dea la o parte când el se pregăti să îşi pună braţul în jurul ei.

— Lucru? Vrei să spui că încerci să pui pe picioare o rablă de maşină, comentă el cu dispreţ.

— Nu, nu asta voiam să spun, răspunse Lucianna.

Uitase cât de mult îi plăcea lui John să facă remarci defăimătoare în legătură cu munca ei, discreditând-o, dar dacă altă dată acestea aveau darul de a o răni, acum doar o iritau.

— Încă n-ai spus că te bucuri că m-am întors mai repede din Canada, îi zise John.

— Încă nu mi-ai spus de ce te-ai întors înainte de vreme „îi replică Lucianna…

Îşi dădu seama că atinsese cu siguranţă un punct foarte sensibil, pentru că faţa lui John deveni stacojie şi se întoarse cu spatele la ea.

— A apărut o mică problemă, nişte divergenţe de opinie… Nu vreau să vorbesc despre serviciu, spuse el întorcându-se din nou către ea şi zâmbindu-i. Aş prefera să vorbim despre noi… M-am gândit foarte mult la noi cât am fost plecat, Luce, mi-a fost tare dor de tine…

Inima Luciannei tresări. Ştia de când acceptase ideea de a-l lua pe John de la aeroport că mai devreme sau mai târziu va trebui să îi spună că relaţia lor se încheiase, dar nu se aşteptase la comportamentul ăsta din partea lui, ca şi când… relaţia lor însemna pentru el mult mai mult decât îi lăsase vreodată Luciannei senzaţia.

Oare înţelesese ea greşit lucrurile înainte de plecarea lui, distanţa tot mai mare dintre ei şi plictiseala pe care el o afişa? Sau era ea prea suspicioasă gândindu-se că în spatele interesului brusc faţă de ea se ascundea ceva ce nu se observa la prima vedere?

Atunci, mutându-şi privirea de la John, rămase brusc încremenită. Cu totul neaşteptat, îl văzu pe Jake înaintând prin mulţimea de la aeroport. Vocea lui John era un murmur depărtat şi monoton. Întreaga ei atenţie era îndreptată asupra lui Jake, simţindu-se cuprinsă de un val de tristeţe şi de dorinţă chinuitoare.

Cum era oare posibil să iubească atât de mult pe cineva şi în acelaşi timp să îl urască pentru durerea pe care i-o pricinuia? Pe neaşteptate Jake se opri şi Luciannei îi stătu inima în loc când îl văzu întorcându-şi încet capul, căutând pe cineva prin mulţime. Îşi ţinu respiraţia şi suspină adânc văzând privirile lui Jake aţintite asupra ei.

În ciuda distanţei dintre ei, Lucianna observă expresia rigidă de pe chipul lui în timp ce se uita la ea.

Încercând cu disperare să mai salveze ceva din mândria şi respectul de sine, Lucianna acţionă instinctiv. Îl strânse pe John de braţ şi se ghemui la pieptul lui, zâmbindu-i în ciuda durerii pe care o resimţea.

I Se păru aproape grotesc să observe că, deşi altă dată răspunsul imediat şi entuziasmul lui John faţă de gestul ei ar fi însemnat enorm pentru ea, în momentul de faţă îi păsa foarte puţin.

— Hai să ieşim odată de aici, îl auzi pe John murmurând cu nerăbdare.

Printre lacrimi, îl văzu pe Jake răsucindu-se pe călcâie şi plecând, în timp ce ea şi John se îndreptau spre ieşire.

— Uite, Luce, dacă vrei să mai dai o şansă afacerii tale, Janey şi cu mine… începu David stingherit a doua zi după sosirea lui John, dar Lucianna scutură din cap şi îi zâmbi.

— Mulţumesc, David, dar nu! Oricum e prea târziu, îi spuse ea încetişor. Deja am dat anunţul la ziar, apare mâine. Să sperăm că până vă întoarceţi voi din concediu şura va fi goală. Apropo, ce o să se întâmple cu depozitul cât timp sunteţi plecaţi? întrebă ea cu indiferenţă.

— Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta, o asigură David. Totul e sortat. Ai putea să pleci şi tu în vacanţă, adăugă el. Poate tu şi John…?

Lucianna scutură din cap.

— John are prea multă treabă la serviciu ca să-şi poată lua liber în momentul de faţă, îi răspunse ea fratelui său fără să fie nevoie să mintă.

Dar nu îi spusese şi că ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era să îşi petreacă timpul singură în compania lui John.

— Sigur nu vreţi să vă duc eu la aeroport? îl întrebă ea pe David.

— Nu, nu-i nevoie; Janey a făcut comandă la taxi, îi

replică el după care se uită la ceas. Gândeşte-te numai, peste douăsprezece ore vom fi departe de toate astea.

— Nu îmi mai spune, că mă apucă invidia, zâmbi Lucianna, încercând să marşeze la buna lui dispoziţie şi nedorind să îi strice bucuria vacanţei cu propria ei nefericire şi disperare.

În seara aceea John urma să o scoată în oraş la cină, iar ea nu prea avea chef şi de fapt nici nu dorea să îl vadă. Deşi îi aducea tot felul de laude dezgustătoare apropo de schimbarea ei fizică, Lucianna simţea că afectiv nu era cu nimic mai legat de ea decât era ea de el.

— Gata, am terminat, spuse Janey intrând în bucătărie. Valizele sunt în sfârşit împachetate… Ai pregătit paşapoartele şi biletele, David? Taxiul o să sosească în curând!

— Sunt la loc sigur în buzunarul din geacă, o asigură David. Mă duc să aduc bagajele jos.

La o jumătate de oră după plecarea lui David şi a lui Janey, Lucianna se duse sus să se pregătească pentru întâlnirea cu John.

Cu un zâmbet în colţul gurii, scoase din dulap costumul cel nou. Se schimbase imens din nenumărate puncte de vedere. Nu mai era nici pe departe fata mereu pusă pe harţă care mersese la cumpărături cu Jake fără nicio tragere de inimă. Atinse uşor materialul costumului. Îşi aminti expresia de pe chipul lui Jake când o văzuse îmbrăcată cu el.

În răstimpul în care se spălă, se îmbrăcă şi se fardă, Lucianna îşi dădu seama că nu aştepta deloc cu nerăbdare seara ce avea să urmeze.

Ce o uimea aproape cel mai tare era faptul că nu înţelegea ce putuse să îi placă la John. El avea practic tot ce îi displăcea ei cel mai mult la un bărbat. Era imatur, egoist, complet lipsit de sensibilitate şi de căldură; nu avea absolut nimic din…

Puse la loc cu o mână tremurătoare pensula pe care tocmai o luase de jos ca să îşi aplice rujul pe buze.

Acesta era un făgaş pe care gândurile ei nu aveau voie să se îndrepte.

Tocmai îşi pusese costumul pe ea când auzi o maşină intrând în curte. Încruntându-se, coborî scările şi se duse să deschidă uşa.

Aşadar John venise cu o jumătate de oră mai devreme, dar din fericire era deja pregătită. Când deschise însă uşa din spatele casei, care dădea în curte, realiză că nu John era cel care venise, ci Jake.

— Ai ajuns prea târziu, îi spuse Lucianna fără ocolişuri când îl văzu venind către ea. David şi Janey au plecat deja.

— Pentru tine am venit, nu pentru ei, îi răspunse Jake pe un ton caustic, intrând în bucătărie şi închizând uşa în spatele lui.

Lucianna se duse de cealaltă parte a mesei, privindu-l pe Jake cu băgare de seamă când acesta scoase din buzunar un plic cunoscut.

— Am găsit *asta* printre celelalte scrisori, îi zise el laconic. Poţi să-mi spui şi mie despre ce e vorba, Lucianna? întrebă, aşezând pe masă în dreptul ei contractul făcut bucăţi.

— Am crezut că se înţelege de la sine, îi replică Lucianna cu mândrie.

Ochii ei aruncau săgeţi, iar vocea îi era răguşită din cauza emoţiei când adăugă:

— Ştiu ce ai încercat să faci, Jake, da' nu-ţi merge, nu poţi să mă cumperi sau… nu sunt de vânzare, îi zise ea mânioasă.

— Dar afacerea ta *este,* ripostă Jake pe un ton categoric.

— Am hotărât să mă reprofilez, să fac altceva, îl informă Lucianna.

— Ai, hotărât? o provocă Jake. Sau altcineva a luat hotărârea în locul tău, Lucianna? Poate John? Trebuie să-l iubeşti al naibii de mult, zise el cu brutalitate. Cu siguranţă, de o mie de ori mai mult decât te iubeşte el pe tine, adăugă, iar Luciannei această remarcă i se păru de o cruzime incredibilă.

— Nu ai niciun drept să spui asta, îi răspunse ea înfuriată la culme.

Cum de îndrăznea să pună la îndoială sentimentele lui John pentru ea când ale lui… când el…?

— Niciun drept? murmură el cu mânie.

Jake ocoli masa şi, absolut pe neaşteptate, o apucă de braţ cu putere, zgâlţâind-o uşor.

— Lucianna… Eu…

— Nu mă atinge, protestă Lucianna, aproape ţipând.

Trupul ei reacţiona cu o intensitate de necontrolat la atingerea şi la apropierea lui, simţindu-se cuprinsă de un val de căldură, de o sete care o făcea să tremure violent şi vizibil. O parte din ea dorea cu ardoare să se lipească de el, să-i simtă trupul aproape de al ei, lipit de al ei, contopindu-se cu ea, în timp ce cealaltă parte… cealaltă parte era cuprinsă de o panică teribilă, încercând să se desprindă din braţele lui şi să se depărteze de el.

— Să nu te ating? întrebă Jake printre dinţi, pe un ton tăios. Te-am auzit cântând un cu totul alt refren…

Lucianna încremeni pe loc şi faţa îi deveni albă ca varul. Ochii adânci şi mari îi trădară durerea şi orgoliul rănit când îl întrebă cu amărăciune:

— Cum poţi? Cum îndrăzneşti să vorbeşti despre asta acum?

— O, pot şi îndrăznesc, o asigură Jake. Pot şi îndrăznesc pentru că…

Vocea lui, ochii lui o hipnotizau, gândi Lucianna ameţită; dacă nu ar fi fost aşa, ar fi încercat să se elibereze, să protesteze în loc să stea şi să îl privească

năucită, fără grai, în timp ce mâinile lui se plimbară pe braţele ei şi apoi îi cuprinseră faţa. Se aplecă asupra ei, lăsând lumina să se reverse în clipa în care îşi înclină capul spre al ei. Gura lui îi atinse buzele… Gura lui…

Prea târziu. Lucianna încercă să riposteze, să evite atingerea fierbinte a buzelor lui. Întregul ei trup începu să răspundă pasiunii cu care el o săruta, tremurând la amintirea minunatelor clipe petrecute împreună.

Îl dorea atât de mult. Îl iubea cu atâta disperare. Ar fi vrut ca el să o ia în braţe chiar în clipa aceea, să urce scările până în dormitor, să o pună pe pat şi să îi spună că o iubeşte…

Să îi spună că o iubeşte? Dar el nu o iubea şi îi arătase asta cât se poate de clar!

Brusc, Lucianna îşi reveni, îl împinse pe Jake de lângă ea, luptându-se să înăbuşe hohotul de plâns şi durerea care o îneca.

— Exact la ţanc, îi spuse Jake cu cinism în clipa în care auziră o maşină intrând în curte. Dar pot să-ţi spun, Lucianna, că…

— Nu, zise Lucianna, ducându-şi mâinile la urechi cu un gest aproape copilăresc.

Vocea îi era înecată de durere în clipa în care îi replică:

— Nu vreau să aud nimic din ce ai tu de spus, Jake…

Nimic…

Şi apoi, înainte ca el să poată răspunde, deschise uşa bucătăriei şi fugi în curte, către maşina lui John.

— Ce căută el aici? o întrebă John deschizându-i portiera.

Se încruntă în direcţia lui Jake care stătea în pragul uşii.

— Ei, a venit să îl vadă pe David, minţi Lucianna.

Nu îşi făcea nicio grijă că îl lăsase pe Jake singur la fermă. Ştia că el avea cheia de la casă de ani de zile, în

urma unei înţelegeri făcute cu David. Şi ştia că în ciuda animozităţii care exista acum între ei, Jake ar fi avut grijă să încuie uşa în urma lui când pleca. Din fericire, Lucianna apucase să îşi ia în mod instinctiv poşeta în clipa în care ieşise din bucătărie, aşa că măcar era sigură că putea să intre în casă la întoarcere.

— De-abia aşteptam seara asta, îi spuse John când ieşiră cu maşina din curte.

Se întoarse spre ea şi o privi cu subînţeles.

— Însemni atât de mult pentru mine, Luce, îi spuse el cu căldură.

Înainte ca ea să îl poată opri se întinse şi o apucă de mână, strângând-o cu degetele lui umede.

— Imens de mult, accentuă el cu o voce care se voia sinceră şi sexy, dar care îi sună Luciannei în urechi exact pe dos.

Trăgându-şi cu fermitate mâna din a lui şi întorcându-şi privirile în altă parte, Lucianna se gândi oare cum ar reacţiona John dacă l-ar întreba cum de îi fusese atât de uşor să o părăsească dacă într-adevăr ţinea la ea aşa de mult cum pretindea. Şi nu putea să uite toate criticile acelea dureroase pe care i le făcuse înainte de a pleca în Canada. Dar, pentru că nu voia să se certe cu el, păstră toate aceste gânduri pentru sine, mulţumindu-se doar să îi spună încetişor, cu o notă de cinism în glas:

— Să înţeleg atunci că nu era nicio fată mai atrăgătoare la biroul din Canada?

John cu siguranţă voia să o impresioneze, gândi Lucianna jumătate de oră mai târziu, când el parcă maşina în faţa unui restaurant foarte renumit şi scump. Dar, în clipa în care intrară înăuntru, îşi dădu seama că actul lui nu era chiar atât de generos pe cât păruse iniţial.

John nu o dusese la o cină în doi aşa cum bănuise Lucianna iniţial, ci veniseră la o petrecere a colegilor lui, unde se sărbătorea ziua de naştere a unuia dintre asociaţi,

care împlinea cincizeci de ani.

— J.J. Plăteşte tot, îi şopti John cu entuziasm, punându-şi braţul după talia ei şi împingând-o în faţă.

I Se păru ciudat să îşi dea seama că altă dată privirile uimite pe care i le aruncau colegii lui John ar fi umplut-o de bucurie, că în sfârşit dovedise că e demnă de el. Acum, toate astea nu mai însemnau nimic pentru ea, după cum nici John însuşi nu mai însemna nimic.

Observă privirea ostilă pe care i-o aruncă Felicity, balansându-se uşor pe tocurile prea înalte la braţul unui bărbat mult mai în vârstă, supraponderal şi chel. Lucianna îşi mută rapid privirile în altă parte.

J.J., pe care îl mai întâlnise o dată la petrecerea de Crăciun a firmei, îi zâmbi cu bunăvoinţă când John o împinse în faţă şi o prezentă din nou.

— Deci tu eşti prietena lui John. Minunat, minunat, comentă el cu un zâmbet călduros.

Apoi îi aruncă lui John o privire ciudată, iscoditoare.

— John ne-a spus că în curând vor suna clopotele de nuntă, adăugă el jovial.

Lucianna încercă să îşi ascundă uimirea.

— Clopote de nuntă? îl întrebă ea pe John fără ocolişuri când un chelner îi îndrumă spre locurile lor.

— Nu acum, îi răspunse John categoric. Noroc, Basil, îl salută el pe bărbatul care stătea în picioare şi asculta discuţia lor.

— Ei, cum e să fii din nou acasă? Ai stat în Canada mai puţin decât era planificat. Da’ sincer să fiu şi eu, dacă aş fi avut o logodnică aşa de frumoasă aşteptându-mă acasă, cu siguranţă ardeam de nerăbdare să mă întorc!

— Logodnică? protestă Lucianna când nu îi mai putea auzi nimeni. John, ce se petrece? Noi doi nu suntem logodiţi…

— Vorbim despre asta mai târziu, o întrerupse John. Nu spune nimic acum, fii fată de treabă, şi o să-ţi explic

totul mai târziu.

Lucianna se holbă la el. Fii fată de treabă…? Cum îndrăznea să îi vorbească pe tonul ăsta, să se comporte în felul ăsta cu ea…?

— John… începu ea, dar acesta îşi scutură capul.

Cum şi ceilalţi invitaţi de lângă ei îşi ocupară locurile.

Lucianna îşi dădu seama că nu are altă variantă decât să aştepte până ce nu mai era atâta lume prin jur pentru a-i cere o explicaţie şi pentru a-i spune că, departe de-a fi vorba de o logodnă, relaţia lor era definitiv şi irevocabil terminată!

Cina părea să se prelungească la nesfârşit. Lucianna se încruntă uşor văzând cât de mult bea John. Faţa îi era transpirată şi căpătase o roşeaţă nesănătoasă. Brusc, Lucianna îşi dădu seama cum va arăta el peste douăzeci de ani. Cum naiba de i se păruse vreodată atrăgător?

Se ridică automat în picioare.

— Unde te duci? o întrebă John.

— La toaletă, răspunse Lucianna încetişor.

Mai era o fată înăuntru şi inima îi tresări când, deschizând uşa, văzu cine era aceasta.

Felicity şi „prietenul” ei stăteau aproape vizavi de ea şi de John, iar Lucianna observase că şi ea băuse o mulţime.

— Crezi că ai pus mâna pe el, nu? îi spuse ea Luciannei în zeflemea. Chiar crezi că John a venit mai repede din cauza ta. Ei, să ştii că te înşeli foarte tare…

Îi zâmbi afectat Luciannei înainte de a-şi îngroşa şi mai mult stratul de ruj de pe buze.

— Adevăratul motiv pentru care s-a întors… pardon, a fost trimis înapoi… înainte de vreme, e faptul că John al nostru… John al tău… a avut o aventură cu soţia unuia dintre asociaţii canadieni. El a aflat, iar John a fost trimis acasă în dizgraţie, deşi bineînţeles că nu s-a făcut publică toată treaba. Nevasta spune că a fost o confuzie şi că soţul

ei a înţeles greşit, iar John, ei, John pretinde că departe de a fi avut o relaţie cu soţia altcuiva, număra zilele până se va întoarce acasă la viitoarea lui soţie. De fapt, nu vrea câtuşi de puţin să se însoare cu tine, dar ştie că dacă nu o face rămâne fără" slujbă. N-ai nimic de spus? o provocă ea pe Lucianna cu un ton mieros. Ei, dacă nu mă crezi de ce nu-l întrebi pe John? Nu că el ţi-ar spune adevărul. A avut o grămadă de relaţii secrete, să ştii. Nevasta asociatului canadian nu e prima lui abatere. Îi plac tipele mai în vârstă şi măritate… în felul ăsta e mult mai uşor să scape de ele când relaţia şi-a pierdut din farmec… Dumnezeule, te-am şocat? zise ea cu evidentă nesinceritate când văzu reacţia Luciannei. Dar trebuie să fi bănuit lucrul ăsta, nu? La urma urmelor, înainte să plece ţi-a arătat cât se poate de clar că nu-l mai interesează persoana ta, nu-i aşa? Aşa că trebuie să te fi întrebat ce se întâmplă când l-ai văzut întorcându-se în postura amantului adorator… De fapt, voi doi nici n-aţi fost amanţi, nu-i aşa? Mi-a spus asta în noaptea în care el şi cu mine… Hopa! Cred că nici de asta nu ştiai, nu?

Lucianna aşteptă ca ea să plece, apoi se duse în hol să comande un taxi şi îi ceru recepţionerei o bucăţică de hârtie pentru a-i scrie un bilet. Lui John. Îi scrise numai câteva cuvinte, spunându-i că relaţia lor se terminase şi adăugând că ar prefera ca el să nu facă vreo încercare de a o contacta.

În chip straniu, în clipa în care urcă în taxi şi îi dădu şoferului adresa fermei, avu un sentiment de imensă uşurare, ca şi când ar fi evadat. Aventurile lui John cu alte femei nu o atingeau câtuşi de puţin şi era mulţumită în sinea ei că nu avusese vreo relaţie intimă cu el şi, prin urmare, nu trebuia să îşi facă nicio grijă în privinţa sănătăţii.

Când taxiul intră pe drumul ce ducea la fermă, îi spuse şoferului să o lase la uşa din faţă, să nu intre în curte.

John era o parte din viaţa ei care acum, din fericire, se terminase. Ar fi dorit să poată gândi acelaşi lucru şi despre durerea pe care i-o provoca dragostea pentru Jake, dar instinctul îi spunea că Jake şi dragostea pe care ea i-o purta erau lucruri pe care nu le-ar fi putut uita sau ignora niciodată.

11

Jake tocmai ieşise din duş când auzi taxiul oprind la uşa din faţă a casei. Înşfăcă un prosop şi coborî în grabă treptele, ajungând în vestibul exact în clipa în care Lucianna deschise uşa.

— Jake, şopti Lucianna uimită.

Avea de gând să îl întrebe ce Dumnezeu căuta acolo şi de ce se comporta ca şi când ar fi fost acasă la el. Trupul îi era alunecos şi ud de la duş, iar prosopul pe care şi-l înfăşurase în jurul şoldurilor de-abia ascundea faptul că… că el era Jake… iar ea… ea era…

Dar, înainte de a putea deschide gura, fără să îşi dea seama de ce, Lucianna începu să plângă. Îl iubea cu disperare şi doar la vederea lui simţi nevoia acută ca el să o strângă în braţe cu tandreţe şi dragoste şi să…

Plângea în hohote, cu respiraţia întretăiată de suspinele adânci care făceau ca trupul ei să se cutremure de durere.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? Ce ţi-a făcut…? Unde naiba e? întrebă Jake cu ferocitate, îmbrăţişând-o.

Strângerea lui nu era tandră şi drăgăstoasă ca în fanteziile ei, dar cel puţin îi oferea confortul şi liniştea braţelor sale, trupului său.

Jake repetă întrebarea:

— Ce naiba ţi-a făcut, Lucianna, şi unde e?

— Ia cina la un restaurant, îi răspunse Lucianna printre sughiţuri. L-am lăsat acolo. N-ar fi putut conduce

maşina; a băut prea mult. Le-a spus celorlalţi că suntem logodiţi şi că urmează să ne căsătorim, continuă Lucianna suspinând încă în clipa în care braţele lui Jake se strânseră aproape dureros în jurul trupului ei. Dar nu era adevărat; nu voia câtuşi de puţin să se însoare cu mine, o făcea doar pentru că a avut o aventură cu altcineva… Voia să mă folosească pentru a-şi proteja slujba. De fapt nu m-a iubit deloc.

Începu din nou să plângă în hohote, deşi nu avea idee care era motivul. Poate faptul că îmbrăţişarea lui Jake era mai degrabă cea a unui frate decât cea a unui iubit, aşa cum ar fi dorit ea.

Începu dintr-odată să tremure.

— Ai nevoie de o băutură fierbinte şi o să te linişteşti… îl auzi Lucianna spunându-i.

Frisonul ce pusese stăpânire pe trupul ei nu fusese regizat, ci natural şi spontan. Văzând-o, Jake se încruntă şi dădu drumul uşii, apucând-o pe Lucianna cu ambele braţe. Apoi îi spuse cu severitate:

— Eşti în stare de şoc. Ai nevoie…

— Am nevoie de tine, Jake, îi răspunse Lucianna cu o voce tremurătoare. Am aşa de mare nevoie de tine în clipa asta încât…

Nu ea se gândise să cumpere cartea care spunea cum să flirtezi cu un bărbat. Nu făcuse altceva decât să asculte ce i se spusese, să o cumpere şi să o citească. Acolo scria că dacă atingi braţul gol al unui bărbat cu buricele degetelor şi îţi plimbi mâna pe pielea lui cu o mişcare lentă, senzuală, e puţin probabil ca el să nu răspundă unei astfel de provocări. Şi dacă citise toate astea a cui era vina? Nu a ei.

Cine scrisese cartea aceea ştia cu siguranţă ce spune, gândi ea triumfătoare câteva secunde mai târziu, când simţi braţul lui Jake încordându-se ca răspuns la atingerea ei.

— Lucianna, ştiu că John te-a rănit şi că în clipa asta îţi e…

— Mire frig, Jake, îi răspunse Lucianna luându-i-o înainte. Mi-e aşa de frig, te rog ia-mă în braţe, zise ea pe un ton care inspira milă.

— Acum ai nevoie de o baie fierbinte şi apoi de somn; totul o să pară mult mai uşor dimineaţă, ai să vezi, îi spuse Jake pe un ton categoric.

— Mmm… încuviinţă Lucianna, ghemuindu-se şi mai tare în braţele lui. Dar va trebui să mă ajuţi, Jake; mi-e atât de frig…

Din poziţia în care era, cuibărită în braţele lui, Lucianna auzi geamătul înfundat din pieptul lui Jake.

— Ştiu că nu-ţi dai seama ce faci, Luce… ce îmi ceri mie să fac…

Lucianna îşi mută foarte încet privirile de pe pieptul pe chipul lui, umezindu-şi în mod deliberat buzele.

— Ce îţi cer să faci, Jake? Spune-mi… şopti ea provocator.

Oare cele trei pahare de vin pe care le băuse să fi fost responsabile pentru felul absolut neobişnuit în care se comporta? se întrebă Lucianna ameţită în timp ce îşi mută intenţionat şi foarte încet privirile, alt truc pe care îl învăţase din cartea aceea, de la ochii la gura lui Jake.

Avu efect. Îi văzu muşchii de pe faţă tensionându-se, simţi încordarea senzuală a trupului lui în timp ce încercă să se desprindă de ea. Apoi, cu o rapiditate şi o forţă care o luă prin surprindere, Jake o trase din nou înspre el, îi cuprinse faţa în mâini şi printre săruturile pline de pasiune îi spuse:

— Uite ce îmi faci, Luce… Uite cât de mult te doresc.

În mod instinctiv, Lucianna se lipi şi mai tare de el, îşi încolăci strâns braţele în jurul lui şi îi răspunse nestingherită la săruturi, cu aceeaşi intensitate şi pasiune.

Dintr-odată îl auzi pe Jake întrebând-o cu afecţiune:

— Ce vrei tu de fapt, Lucianna? Pe cine vrei? Pe mine…?

— O, da, pe tine… pe tine te vreau, Jake, îi răspunse Lucianna pierită în braţele lui. Du-mă în pat, Jake… te rog, te rog; te doresc atât de mult.

— Nici pe departe cât te doresc eu, replică Jake cu putere.

O ridică în braţe, dar, spre uimirea Luciannei, în loc să o ducă sus în dormitor, Jake se îndrepta spre uşa din faţa casei.

— Jake, protestă ea, dintr-odată neliniştită.

Se temea că după ce o lăsase să creadă că o doreşte, Jake avea de gând să plece, să o părăsească aşa cum făcuse şi data trecută… Data trecută…

— Unde te duci? întrebă ea cu o voce răguşită.

— Te duc acasă, îi răspunse Jake fără drept de apel. Acasă la mine, în patul meu şi o dată ce am ajuns acolo o să…

Văzându-i privirea, Lucianna începu să tremure, dar nu de frică…

Mai târziu nu avea să îşi amintească mai nimic din drumul scurt până la casa lui Jake. El avea numai prosopul înfăşurat în jurul trupului, dar din fericire nu îl văzu nimeni, fiind un drum necirculat. Casa şi chiar dormitorul lui Jake îi erau deja familiare Luciannei, dar când el se îndreptă spre scări ducând-o în braţe, senzaţiile, emoţiile care puseră stăpânire pe ea nu aveau nicio legătură cu faptul că acea casă fusese o parte din copilăria ei. În loc de asta…

La capătul scărilor Jake o lăsă jos din braţe şi, prinzându-i faţa în mâini, începu să o sărute, mai uşor la început apoi cu tot mai multă pasiune. Lucianna îi răspunse cu aceeaşi intensitate, abandonându-se cu totul în braţele lui.

— John… începu Lucianna somnoroasă.

Cuibărită în braţele lui Jake, complet epuizată după cele petrecute în seara aceea, voia totuşi să îi mai spună că nu era deloc necăjită pentru că John nu o iubea. Dar ochii i se închideau deja, respiraţia i se încetinea şi dintr-odată somnul o fură cu totul şi îi fu imposibil să mai adauge vreo vorbă.

Jake, pe de altă parte, brusc se trezi de-a binelea.

John. Îi spusese John! Stând în întuneric, simţind trupul Luciannei ghemuit cu atâta încredere şi dragoste în braţele lui, realiză cu tristeţe că nu poate exista durere mai mare decât să o auzi pe femeia cu care tocmai ai făcut dragoste chemându-te pe numele unui alt bărbat. Bărbatul pe care îl dorea cu adevărat.

Lucianna se trezi pe neaşteptate, nedându-şi seama în primul moment unde se află. Apoi îşi aminti. Tremurând, încercă să îşi alunge lacrimile când realiză că încă o dată Jake o lăsase singură în pat. Patul lui, de data asta, nu al ei. Dând la o parte aşternuturile, coborî din pat şi se îndreptă către uşa întredeschisă de la dormitor.

Văzu o lumină jos şi instinctiv se duse într-acolo. Se încruntă când, ajungând în vestibul, auzi că cineva foloseşte computerul din biroul lui Jake… Deschise uşa şi intră, neţinând seama de faptul că era complet dezbrăcată.

Jake era aşezat la masa de lucru, îmbrăcat cu o cămaşă şi o pereche de blugi.

Încruntându-se în continuare, Lucianna Se uită la monitorul din faţa lui.

— Jake, ce faci aici? îl întrebă ea cu un glas tremurător.

— Lucrez!

— Lucrezi?!

Toate emoţiile pe care se luptase să le controleze izbucniră înăuntrul ei.

— Ce e cu mine… ce e în neregulă cu mine? întrebă ea furioasă. De ce nu mă poate iubi niciun bărbat…? Mai

întâi John şi acum tu… Oh, nu-mi pasă de John. Acum mi-am dat seama că de fapt nu l-am iubit niciodată… de fapt chiar mă bucur că nu mă vrea… dar tu…

Lacrimile începură să îi şiroiască pe obraji şi scuturădin cap pentru a le îndepărta.

— Te iubesc, Jake, dar ştiu că tu nu mă iubeşti. Ai încercat chiar să mă mituieşti, să mă cumperi pentru ca nimeni să nu afle că tu şi cu mine… Dar nu trebuia să faci asta… N-aş fi spus niciodată nimănui… Probabil te-ai gândit că pentru că ai… pentru că am fost amanţi… că eu mă aştept să… Dar nu sunt chiar aşa de naivă… Ştiu şi eu unele lucruri. Şi probabil că acum eşti aici şi lucrezi pentru că nu voiai ca eu să cred… pentru că nu vrei să cred… se corectă ea, apoi se opri brusc.

Jake se ridicase de la birou şi se îndreptă spre ea, având faţa albă ca varul şi o expresie în ochi care…

Nervoasă, Lucianna înghiţi nodul care i se pusese în gât, protestând uşor în clipa în care Jake ajunse lângă ea şi o apucă de braţ:

— Jake…

— Cum adică mă iubeşti? o întrebă el de-a dreptul.

— Cum adică cum adică? replică Lucianna cu o voce tremurătoare. Probabil nu-ţi convine că ţi-o spun, dar ăsta e adevărul şi n-am de gând să… Te iubesc, Jake, şi îmi pare rău dacă nu vrei să…

— Îţi pare rău? Oh, Dumnezeule, murmură el cu pioşenie. Lucianna, eu…

Se opri şi trase adânc aer în piept, după care scutură din cap şi îi spuse pe neaşteptate:

— Hai cu mine…

Lucianna îl urmă docilă când Jake ieşi din birou şi se îndreptă spre scări, mergând atât de repede, încât cu greu reuşea să ţină pasul cu el.

La jumătatea scărilor el se opri să o aştepte şi când ajunse în dreptul lui îi spuse pierit:

— Oh, Luce… Luce… Luce…

Apoi o luă în braţe şi o sărută cu atâta pasiune, de parcă nu ar fi sărutat-o de ani de zile, de zeci de ani, de secole, de parcă nu ar fi sărutat-o de o viaţă. Şi între sărutări îi spuse că o iubea, că o iubise întotdeauna şi că o va iubi mereu.

La un moment dat Lucianna realiză că îşi pierduse complet controlul, dar asta nu mai avea nicio importanţă acum, când se bucura de sărutările lui Jake, mâinile lui Jake, trupul lui…

— Să nu mai spui niciodată că eu nu te iubesc, îi zise Jake zece minute mai târziu când o luă din nou în braţe şi o duse în dormitor.

O aşeză pe pat, strângând-o cu putere la pieptul lui.

— Dar aşa am crezut… ai zis… începu Lucianna şi apoi tăcu brusc sub sărutarea lui delicată.

Jake îi spuse încetişor:

— Te-am iubit din ziua în care am crescut suficient să-mi dau seama ce înseamnă dragostea, când tu erai mult prea mică pentru ca măcar să te gândeşti la asemenea lucruri. Te-am iubit şi m-am urât pe mine însumi pentru asta şi câteodată, trebuie să recunosc, aproape că te-am urât şi pe tine.

Lucianna se ridică în fund, ochii ei scânteind de indignare.

— M-ai iubit tot timpul ăsta şi n-ai spus niciodată nimic, nu mi-ai arătat niciodată…? M-ai lăsat să cred că nu-ţi pasă, că nu mă vrei, mi-ai lăsat chiar senzaţia că vrei să mă plăteşti ca să păstrez distanţa când ai venit cu contractul ăla…

Când ea se opri şi trase adânc aer în piept, Jake o întrerupse cu fermitate:

— Acum opreşte-te; hai să le luăm una câte una în primul rând, în clipa în care mi-am dat seama ce simt pentru tine tu erai mult, mult prea tânără ca să-ţi pot

spune… ei, din punct de vedere legal aveai voie să te implici într-o relaţie sexuală cu mine, dar din punct de vedere intelectual, emoţional şi aşa mai departe… Dacă te-aş fi convins să mi te dăruieşti, să mi te încredinţezi, ar fi fost o crimă împotriva ta şi împotriva dragostei mele. Nu ţi-am spus nimic, Luce, pentru că te iubeam destul de mult să n-o fac… Acum astea pentru ce mai sunt? o certă el cu blândeţe văzând lacrimile de emoţie ce umplură ochii Luciannei.

— Oh, Jake, te-am judecat aşa de greşit; în toţi anii ăia, când tu păreai atât de reţinut şi de nepăsător, când eu…

Se opri şi îşi muşcă buza, dar Jake o întrebă:

— Când tu…? Continuă. Ce voiai să spui? Sau să ghicesc eu? în toţi anii ăia când te purtai cu mine ca şi când simpla mea prezenţă te dezgusta?

— De asta te-ai hotărât să… să mă ajuţi să devin femeie? îl întrebă Lucianna, nesigură.

Replica ei îl surprinse.

— Nu, îi răspunse el cu fermitate. Nu, n-a fost… şi, dacă tot am deschis discuţia, eu nu te-am ajutat să devii femeie, tu erai deja femeie… o femeie adevărată… cea pe care o iubeam, adăugă el fără drept de apel. Iar dacă alţi bărbaţi, alt bărbat nu avea maturitatea sau inteligenţa să aprecieze lucrul ăsta, nici de-al naibii nu i-aş fi arătat eu. Nu.

Se aplecă înspre ea, îi cuprinse faţa în mâini şi o sărută cu dragoste până ce Lucianna, fără prea multă tragere de inimă, îi aminti că nu terminase ce avea de spus.

— Da, aşa e, încuviinţă el. Şi la cum arăţi nici nu ştiu dacă o să reuşesc să termin vreodată. Bine, bine. Deci unde rămăsesem? A, da. Principalul motiv pentru care am acceptat provocarea, deşi bunul meu simţ îmi spunea că n-ar trebui s-o fac nici într-un milion de ani, deci principalul

motiv ai fost tu. Mă durea cumplit să te văd suferind în halul ăla, îi spuse el cu tandreţe, şi mă enerva faptul că ceilalţi nu te apreciau la justa ta valoare. Ştiam că dacă ar fi avut răbdare, dacă s-ar fi uitat mai atent… Dragostea, dragostea adevărată, n-are nicio legătură cu atracţia fizică, cel puţin în cazul meu. E mult, mult mai profundă de atât. La urma urmelor, aspectul fizic al unei persoane este numai învelişul exterior. Şi doar ce ai pe dinăuntru contează cu adevărat. Nu, am vrut să te ajut să descoperi adevărata putere a feminităţii tale, a fiinţei tale, pentru binele tău. Dacă singurul lucru care îmi era permis să ţi-l dăruiesc era încrederea în tine însăţi, încrederea în tine ca femeie, conştiinţa propriei tale valori pe care idioţii ăia de fraţi ai tăi…

Se opri, scuturându-şi capul.

— De atâtea ori în adolescenţa ta au…

— N-au vrut să mă rănească, zise Lucianna cu tristeţe. Eram prea sensibilă… prea conştientă, poate, de felul în care băieţii la o anumită vârstă vorbesc şi reacţionează la anumite lucruri legate de o fată.

— Şi-ai ascuns feminitatea pentru că îţi era frică de consecinţele ei, îi spuse Jake cu blândeţe. Eu îmi dădeam seama de asta, dar…

— Dacă mă iubeai atât de mult de ce m-ai părăsit… de ce m-ai respins când… după… noaptea aia…?

— Am simţit că am profitat de tine, mi-am încălcat propriile principii, m-am folosit de vulnerabilitatea şi nevoia ta, de faptul că erai tot mai conştientă de senzualitatea ta, într-un fel care contrazicea total ceea ce îmi promisesem în sinea mea că va fi relaţia dintre noi. Şi partea cea mai rea e că ştiam al naibii de bine că dacă aş fi dat timpul înapoi tot n-aş fi putut să mă controlez… să rezist… Să fac dragoste cu tine era ca şi când m-aş fi drogat: o dată ce am simţit gustul nu mă săturam şi voiam din ce în ce mai mult. Simţeam înăuntrul meu nevoia pe

care înainte putusem s-o controlez pentru simplul motiv că trupul meu nu gustase din dulceaţa… ta…

— Dimineaţă, nu-mi venea să cred că tu şi cu mine… că am… n-am ştiut niciodată că poate fi aşa… că pot să doresc… să simt…

Lucianna îşi întoarse timidă privirile în altă parte şi apoi îi spuse cu o voce răguşită:

— În braţele tale… cu tine… aşa… mă simţeam… era exact cum visasem că trebuie să fie când faci dragoste, dar crezusem că mie nu mi se poate întâmpla niciodată. Dar ce m-a durut mai tare decât faptul că nu erai lângă mine când m-am trezit a fost s-o văd pe Felicity plecând de la tine când am venit a doua zi la Hall. Trecuse deja pe la mine şi încercase să facă rost de numele şi de adresa ta. John vorbea mereu despre ea şi ştiam… Eram atât de geloasă, de plină de disperare şi de mânie, mi-era aşa de silă de mine.

— N-aveai de ce, îi răspunse Jake cu dragoste. I-am arătat cât se poate de clar că nu mă interesează ce are ea de oferit…

Jake îşi înclină foarte încet capul către ea să o sărute. Lucianna îşi ţinu respiraţia, întregul ei trup tremurând de dor şi de nerăbdare.

Apoi, surprinzător, el se opri şi o privi în ochi.

— Era să uit, îi zise cu asprime. Contractul pe care mi l-ai trimis înapoi făcut bucăţi. Ar fi trebuit să-ţi sucesc frumosul gât pentru asta, după câte necazuri am avut. Cum Dumnezeu ai putut să crezi că am făcut-o ca să te cumpăr?

Scutură din cap.

— Am făcut-o pentru că voiam să te ajut… Te-ai chinuit al naibii de mult să-ţi pui afacerea pe picioare şi eşti un mecanic bun, chiar unul foarte bun, Luce, să nu mai laşi pe nimeni să creadă altfel, o mustră el. Cred că-ţi dai seama că fără îndoială copiii noştri vor fi nişte mici

genii, nu? adăugă şi începu să râdă văzând expresia de pe chipul ei. Cu mintea mea de afaceri şi cu talentul tău de mecanic, vor ajunge probabil să conducă lumea…

Lucianna se cutremură uşor.

— Sper să nu. E ultimul lucru pe care mi l-aş dori pentru ei, spuse ea încetişor.

— Dar ce le-ai dori atunci? o întrebă Jake cu tandreţe.

— Să fie fericiţi şi iubiţi… să aibă încredere în ei, să ştie că merită să fie iubiţi şi să iubească şi ei la rândul lor…

— Aşa va fi, îi promise Jake încetişor. La urma urmelor, avându-ne pe noi ca exemplu, cum ar putea fi altfel?

— Jake, e aproape dimineaţă, îi spuse Lucianna văzând primele semne de lumină perlând cerul la orizont.

— Ce bine… îmi place la nebunie să te privesc în timp ce facem dragoste, Lucianna… Iubesc expresia din ochii tăi şi de pe faţa ta… Iubesc…

— Iar eu te iubesc pe tine, Jake, îl întrerupse Lucianna cu o voce răguşită. Te iubesc atât de mult.

— Chiar? Atunci vino aici şi arată-mi, o provocă Jake.

Râzând către el, Lucianna dădu aşternutul la o parte şi, mândră de nuditatea trupului său şi de reacţia lui Jake, străbătu micul spaţiu care îi despărţea şi se aruncă în braţele lui deschise.

Sfârşit